

От авторката на
МОРЕ
ОТ ОБЪРНАТИ
СЪРЦА

НОРА РОВАРТС

ПОЛУНОЩ В СТАЯТА НА СЕНКИТЕ

„Робъртс е малката пражска писателка, която не спира да пише“

— The New York Times

НОРА РОБЪРТС
ПОЛУНОЩ В СТАЯТА НА
СЕНКИТЕ

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

Блатата на Луизиана и една величествена, но порутена от времето къща са декорът в новия роман на Нора Робъртс, получил възторжената оценка на читатели от цял свят.

В къщата има нещо, което привлича неудържимо Дилън Фитцджералд. Грохналият палат в покрайнините на Ню Орлиънс, за който се носят слухове, че е обитаван от духове, изисква много труд, за да се възстанови предишната му красота. Дилън оставя адвокатската си практика в Бостън и заменя куфарчето с набор инструменти с надеждата да намери душевно удовлетворение в тежката работа.

Изолиран в потъналата в паяжини къща, той започва да се чуди дали разказите за духове не са нещо повече от легенда. Получава халюцинации, вижда странни неща отпреди век. Започва да се терзае от неочакван ужас и непоносима мъка.

Красивата му съседка Анджелина Симон го разсейва от тревогата и постепенно став ясно, че тя също има странна връзка с къщата. Дватама заедно трябва да разкрият тайна от миналото, мрачна и дълбока като блатата на Луизиана.

ПРОЛОГ

Смъртта, с цялата си жестока красота, живееше в блатото. Обгърнат от сенките, лекият шепот сред папура и заплетените храсти означаваше спасение или гибел. Дъхът ѝ беше тежък и зелен, жълтите ѝ очи блестяха в тъмнината.

Тиха като змия, реката лъкатушеше в зловеща линия, черна вода под пълната бяла луна. Корените на кипарисите изскачаха над повърхността като кости, прободиха кожата.

Дългото, грубо туловище на алигатор профуча през тъмната вода, без да направи и вълничка. Заплахата му беше безмълвна като тайна. Когато нападна и стисна изненадания воден плъх в могъщите си челюсти, хищникът запляска триумфално с опашка. Кратък агонизиращ писък отекна в блатото.

Алигаторът се спусна към калното дъно заедно с плячката си.

И други познаваха жестоките, тихи дълбини на тази река. Знаеха, че дори в свирепите летни жеги тя бе студена.

Пълно с тайни, блатото никога не бе абсолютно неподвижно. Нощем, под ярката луна, смъртта имаше доста работа. Комарите, проклетите вампири на блатото, жужаха енергично. Бръмченето им се смесваше със сепнатите писъци на жертвите им.

Във високите клони на стар дъб, засенчени от мъхове в листа, едър бухал забуха погребалните си тонове. Уплашен заек се втурна да спаси живота си.

Лек ветреца раздвижи въздуха, но изчезна бързо като тъжна въздишка на призрак.

Бухалът размаха бързо криле.

Близо до реката, където бухалът се спусна и заекът загина, стара сива къща спеше в сенките. Отвъд нея, издигнат на голяма тучна поляна, се виждаше огромен бял палат.

Пред тях, кипящо от живот и внезапна смърт, блатото залагаше капаните си.

ГЛАВА 1

Мане Хол, Луизиана

30 декември 1899

Бебето плачеше. Абигейл го чу в съня си: мекото, неспокойно хленчене, мърдането на малките крайници под леките завивки. Усети глада, копнежа в корема си, сякаш детето все още бе в утробата ѝ. Млякото ѝ потече, преди да се събуди напълно.

Тя се надигна бързо. Тежестта и нежността на гърдите ѝ ѝ доставяше огромно удоволствие, както и предназначението им. Бебето ѝ се нуждаеше от мляко и тя му го осигуряваше.

Абигейл отиде до стола и взе бялата роба, закачена на облегалката му. Вдъхна аромата на лилиите — любимите ѝ цветя, който се носеше от кристалната ваза, получена като сватбен подарък.

Преди да се омъжи за Люсиен, тя слагаше набраните диви цветя в шишета.

Ако Люсиен си бе у дома, той също щеше да се събуди. Абигейл щеше да му се усмихне, да погали копринената му руса коса и да му каже да си остане в леглото, но той щеше да пристигне в детската стая още преди тя да свърши среднощното хранене на Мари Роз.

Господи, колко ѝ липсваше! Но докато намяташе робата си, тя си спомни, че Люсиен щеше да се върне на следващия ден. И от сутринта тя щеше да чака да го види как галопира по алеята с дъбовете.

Независимо какво щяха да си помислят или кажат останалите, тя щеше да изтича да го посрещне. Сърцето ѝ щеше да запърха, както ставаше винаги, когато той скочеше от коня и я притиснеше в обятията си.

А на новогодишния бал щяха да танцуват.

Абигейл затананика тихичко, запали свещ, излезе от спалнята и тръгна по коридора на величествената къща, където навремето бе слугиня, а сега — съпруга на господарския син.

Детската стая се намиреше на третия етаж на семейното крило. Абигейл бе загубила тази битка с майката на Люсиен. Жозефин Мане

имаше строги правила за поведението, уредбата на дома и традициите. Докато минаваше бързо и безшумно покрай вратите на другите спални, Абигейл си помисли, че мадам Жозефин имаше категорични разбирания за всичко. Бе напълно убедена, че мястото на тримесечното бебе е в детската стая, под грижите на гувернантка, а не в люлката в ъгъла на спалнята на родителите му.

Пламъчето на свещта хвърляше сенки по стените, докато Абигейл се изкачваше по тесните стълби. Е, поне бе успяла да задържи Мари Роз при себе си в продължение на шест седмици. И бе използвала люлката, която бе част от нейните семейни традиции. Люлката беше изработена от дядо ѝ. Собствената ѝ майка бе спала в нея, а после, седемнадесет години по-късно, бе приспивала Абигейл там.

Мари Роз прекара първите си нощи в старата люлка, малко ангелче, чиито грижовни и нежни родители бяха винаги наблизо.

Дъщеря ѝ щеше да уважава семейството на баща си и традициите му. Но Абигейл бе твърдо решена детето ѝ също така да уважава семейството на майка си и да изучи и неговите обичаи.

Жозефин мърмори толкова дълго и неуморно за бебето и домашно измайсторената люлка, че накрая Абигейл и Люсиен се предадоха. Както казваше Люсиен, по този начин водата разрушаваше камъните. Падаше върху тях непрестанно и накрая те се изронваха и ставаха на прах.

Сега бебето спеше в детската стая, в направената във Франция люлка, където малките Мане бяха спали повече от век.

Аби се успокояваше с мисълта, че така бе правилно, макар и не много удобно. Малката ѝ Роз беше Мане и щеше да стане истинска дама.

А и както мадам Жозефин обичаше да повтаря, останалите членове на семейството не трябваше да се будят от детски плач. Независимо как ставаха тези неща до блатото, тук, в Мане Хол, децата се отглеждаха в детската стая.

Устните ѝ се изкривяваха презрително, когато споменаваше блатото, сякаш това бе дума, която може да се изрече само в бардаците и баровете.

Но нямаше значение, че мадам Жозефин я мрази, а мосю Анри я пренебрегва. Нито пък, че Жулиен я гледаше така, както никой мъж не

би трябвало да гледа съпругата на брат си.

Люсиен я обичаше.

Не беше важно, че Мари Роз спеше в детската стая. Независимо дали бяха разделени от един етаж или от цял континент, тя усещаше нуждите ѝ мигновено. Връзката между тях бе толкова силна и истинска, че никога не можеше да бъде разкъсана.

Мадам Жозефин може и да бе победила в няколко битки, но Абигейл знаеше, че е спечелила войната. Имаше си Люсиен и Мари Роз.

В детската стая горяха свещи. Клодин, гувернантката, не се доверяваше на газта. Тя вече бе вдигнала Мари Роз на ръце и се опитваше да я залъже с биберон, намазан със захар, но бебето яростно размахваше ръчички.

— Невероятен темперамент, нали? — засмя се Абигейл, като остави свещта и тръгна към дъщеря си с протегнати ръце.

— Знае какво иска и кога го иска — отвърна Клодин. Дребничката красива кажунка^[1] със сънливи тъмни очи прегърна бебето набързо, после го подаде на майка му.

— Още не е вдигнала голям шум. Не знам как я чуваш чак долу.

— Чувам я в сърцето си. Хайде, бебче, мама е тук.

— Пелената ѝ е мокра.

— Ще я сменя.

Абигейл потърка лице в бузата на бебето и се усмихна. Клодин беше приятелка — още една спечелена битка. Настаняването ѝ в домакинството и в детската стая осигуряваше на Абигейл спокойствието и приятелството, които никой от семейството на Люсиен не ѝ предлагаше.

— Връщай се в леглото. След като я нахраня, тя ще спи до сутринта.

— Тя е истинско злато — каза Клодин и погали къдравата косичка на Мари Роз. — Ако нямаш нужда от мен, може да се поразходя до реката. Джаспър ще бъде там — обясни тя и тъмните ѝ очи проблеснаха. — Обещах му да отида там, ако успея да се измъкна към полунощ.

— Трябва да накараш това момче да се ожени за теб, скъпа.

— О, ще го направя. Ако нямаш нищо против, ще изтичам дотам за час-два, Аби.

— Нямам нищо против, но внимавай да не хванеш друго, освен раци. Нищичко — добави тя, като се приготви да смени мократа пелена на Мари Роз.

— Не се тревожи. Ще се върна преди два — успокои я Клодин и тръгна към вратата. — Аби? Мислила ли си някога като дете, че един ден ще станеш господарка на тази къща?

— Не съм господарката тук — отговори Абигейл, като погъделичка крачетата на бебето. — Мадам Жозефин ще живее поне до сто и десет години само за да се увери, че аз никога няма да стана господарка.

— Да, тя си е такава. Но ти ще бъдеш господарка един ден. Извади късмет, Аби, и наистина се радвам за това.

Останала сама с бебето, Абигейл загука нежно. Почисти и напудри нежната кожа, после ловко сложи чистата пелена. След като Мари Роз бе преоблечена и суха, Аби се настани в стола люлка и поднесе голата си гърда към малката гладна устица. Първите жадни глътки и лекото подръпване в утробата ѝ я накараха да въздъхне. Да, беше извадила късмет. Люсиен Мане, наследникът на Мане Хол, рицарят в блестяща броня от приказките, я бе погледнал и се бе влюбил в нея.

Аби сведе глава, за да гледа как бебето ѝ се храни. Очичките на Мари Роз бяха широко отворени, приковани в лицето на майка ѝ.

О, дано очите ѝ да останеха сини като тези на Люсиен. Косата на бебето беше черна като косата на Аби. Черна и къдрава. Но кожата ѝ беше бяла като мляко — пак на баща ѝ, не бе наследила по-тъмната златиста кожа на кажунската ѝ майка.

Аби мислеше, че дъщеря ѝ ще получи най-доброто от двамата си родители. Щеше да има всичко най-хубаво.

Не само парите, величествената къща и светското положение, макар че сега, след като и самата тя бе опитала от тези неща, Аби ги искаше силно за децата си. Ставаше дума и за отношението, за увереността, че мястото ти е тук. Дъщеря ѝ и следващите ѝ деца щяха да четат и пишат, да говорят правилен английски и френски с ясни и фини гласове.

И никой никога нямаше да ги гледа снизходително.

— Ти ще бъдеш дама — прошепна Аби, като погали нежно бузата на бебето. — Образована дама с доброто сърце на баща си и

здравия разум на майка си. Татко ще си бъде у дома утре. Това е последният ден на века, а ти ще изживееш целия си живот в новия.

Гласът ѝ беше тих и мек, с напевен ритъм.

— Толкова е вълнуващо, Рози. Утре вечер ще има страхотен бал. Аз имам нова рокля. Синя е като очите ти. И като очите на баща ти. Казвала ли съм ти, че първо се влюбих в очите му? Толкова са красиви и нежни. Когато си дойде в Мане Хол от университета, приличаше на принц, който се завръща в замъка си. Сърцето ми заби лудо, когато го видях.

Аби се облегна назад и се залюля леко на стола.

Замисли се за новогодишното празненство на следващата вечер и как щеше да танцува с Люсиен, а роклята ѝ да се върти около нея, докато се носят във вихрен валс.

Щеше да го накара да се гордее с нея.

А после си спомни първия път, когато бяха танцували.

През пролетта въздухът бе напоен с аромата на цветята, а къщата бе осветена като палат. Аби се бе промъкнала в градината, изоставила задълженията си, тъй като изпитваше огромно желание да види бала и блестящата бяла зала с парапети като черна дантела, очертани на фона на обсипаното със звезди небе. От френските прозорци, от които гостите излизаха навън да подишат чист въздух, долиташе музика.

Аби си представи как се носи из балната зала под звуците на музиката и се завъртя в сенките на градината. Внезапно видя как Люсиен я наблюдаваше от страни.

Това беше нейната вълшебна приказка. Принцът взе ръката на Пепеляшка и я покани на танц, преди да удари полунощ. Аби нямаше кристални пантофки, нито карета от тиква, но нощта наистина се превърна в приказка.

Все още чуваше как музиката долиташе от прозорците към градината.

„След края на бала, след настъпването на сутринта...“

Тя запя рефрена тихо и премести бебето на другата си гърда.

„След като танцьорите си тръгнат, след като звездите угаснат...“

Танцуваха на тази чудесна, тъжна песен в осветената от луната градина, а къщата се издигаше зад тях като царствена сянка в бяло и златисто. Аби в простата си памучна рокля, а Люсиен в елегантните си

вечерни дрехи. И както ставаха нещата в приказките, те двамата се влюбиха в онази прекрасна вечер.

О, тя знаеше, че всичко бе започнало преди тази нощ. За нея това бе първият път, когато го видя, възседнал червеникавата кобила, която бе яздил от Ню Орлиънс до плантацията. Слънцето проникваше през листата на дъбовете по алеята и го обвиваше като ангелски крила. Близнакът му, Жулиен, яздеше до него, но Аби видя само Люсиен.

Тогава бе живяла в къщата само няколко седмици. Назначиха я за камериерка и тя правеше всичко възможно, за да достави удоволствие на мадам и мосю Мане и да запази мястото си и парите, които печелеше.

Люсиен ѝ говореше мило и любезно, когато се разминаваха из къщата, но тя усещаше, че я наблюдава внимателно. Не по начина, по който я гледаше Жулиен — с пламтящи очи и крива усмивка, а по-скоро с копнеж.

В следващите седмици се срещаха доста често. Люсиен я търсеше. Беше ѝ го признал през първата им брачна нощ.

Но всичко започна в онази бална вечер. След като песента свърши, Люсиен ѝ се поклони като на истинска дама и ѝ целуна ръка.

После, тъкмо когато Аби си мислеше, че всичко е свършило, той я хвана подръка. Тръгнаха да се разхождат из градината и се разбърбиха за времето, цветята, клюките от къщата.

Като добри приятели, сякаш най-естественото нещо на света бе Люсиен Мане да се разхожда из градината с Абигейл Рус.

Редовно след това се срещаха нощем в градината. В къщата, където останалите можеха да ги видят, те си останаха господар и прислужница. Но през цялата пленителна пролет бродеха по градинските пътеки като млади любовници и си споделяха надеждите, мечтите и копнежите си.

На седемнадесетия ѝ рожден ден той ѝ донесе подарък, опакован в сребриста хартия и вързан с яркосиня панделка. Емайлираният часовник бе красиво кръгче, което висеше от златните крилца на брошка. Докато закопчаваше брошката на избелялата ѝ памучна рокля, Люсиен ѝ каза, че времето винаги лети ужасно бързо, когато са заедно.

А после падна на колене и я помоли да стане негова съпруга.

През сълзи Аби се опита да му обясни, че това е невъзможно. За нея бе недостижим, макар че можеше да притежава всяка жена, която

поиска.

Спомни си как Люсиен се засмя и я запита как така е недостижим, след като ръката ѝ е в неговата в този момент. А щом би могъл да има всяка жена, то той искаше нея.

— И сега ние не само си принадлежим един на друг, но имаме и теб — прошепна Аби и притисна унесеното бебе към рамото си. — И какво ме интересува, че семейството му ме мрази? Аз го правя щастлив.

Тя потърка лице в мекото вратле на дъщеря си.

— Уча се да говоря както говорят те, да се обличам като тях. Но никога няма да мисля като тях. Единствено Люсиен е изключение. И се държа като тях, поне когато ме виждат.

Абигейл погали доволно гърба на бебето и продължи да се люлее. Внезапно чу тежки стъпки по стълбите и скочи бързо. Ръцете ѝ обвиха детето и тя се завъртя към люлката.

Чу как Жулиен влиза в стаята ѝ, без да го погледне, разбра, че е пиян. Всъщност той винаги беше пиян или се канеше да се напие.

Аби не проговори. Остави дъщеря си в люлката, а когато Мари Роз захленчи недоволно, започна да я гали нежно.

— Къде е гувернантката? — попита Жулиен.

Аби не се обърна към него.

— Не искам да влизаш тук, когато си пиян.

— О, вече даваш заповеди?

Езикът му се плетеше и едва пазеше равновесие. Но мислеше ясно. Според него алкохолът винаги проясняваше мозъка.

А той беше напълно наясно с желанията си, когато ставаше дума за съпругата на брат му. Ако Люсиен притежаваше някаква вещ, а какво бе жената, ако не вещ, то Жулиен я искаше за себе си.

Тя беше дребна, почти крехка, но имаше хубави, силни крака. Формата им се очертаваше ясно под тънките дрехи, осветени от огъня. И тези крака щяха да се обвият около него така леко, както около брат му.

Гърдите ѝ бяха стегнати и налети, особено сега, когато кърмеше. Веднъж Жулиен ги бе пипнал, но Абигейл го зашлеви, сякаш имаше право да определя кой да я докосва.

Той затвори вратата зад себе си. Курвата, на която бе платил тази нощ, само бе раздразнила апетита му. Сега беше време да го задоволи.

— Къде е другата курва от блатото? — попита той.

Аби сви ръце в юмруци, завъртя се и застана пред люлката. Жулиен приличаше много на брат си, но у него имаше някаква грубост, която липсваше у Люсиен. Нещо зло и тъмно.

Тя се зачуди дали дядо ѝ не беше прав, когато казваше, че при близнаците някои от качествата се разпределят още в утробата. Единият взима доброто, а другият — лошото.

Не знаеше дали Жулиен е дошъл на този свят вече увреден, но си даваше сметка, че е опасен, когато е пиян. Беше време да научи, че и тя може да бъде опасна.

— Клодин е моя приятелка и не позволявам да говориш за нея по този начин. Изчезвай оттук. Нямах право да влизаш и да ме обиждаш. Този път ще кажа на Люсиен за това.

Аби видя как погледът му се плъзва надолу по тялото ѝ и забеляза похотта в очите му. Тя бързо скри отчасти оголената си от кърменето гърда.

— Отвратителен си! Прасе! Как можеш да влизаш в стаята на бебето с мръсни помисли за жената на брат си?

— Курвата на брат ми.

Стори му се, че долавя мириxa на яростта и страха ѝ. Замайващ парфюм.

— Щеше да си разтвориш краката и за мен, ако бях роден петнадесет минути по-рано. Но нямаше да откраднеш името ми, както открадна неговото.

Аби вдигна гордо глава.

— Дори не те виждам. Никой не те вижда. Ти си нищо до него. Сянка. При това сянка, която вони на уиски и бардак.

Искаше ѝ се да побегне. Жулиен винаги я плашеше по някакъв странен първобитен начин. Но не можеше да рискува да го остави сам с бебето.

— Когато разкажа на Люсиен за това, той ще те изгони.

— Той няма власт тук и всички го знаем — презрително отвърна Жулиен и се приближи към нея. — Майка ми държи властта в тази къща. А аз съм нейният любимец. Нищо не може да промени това.

— Люсиен ще те изгони!

Очите ѝ се навлажниха, тъй като знаеше, че Жулиен е прав. В Мане Хол наистина царуваше Жозефин.

— Люсиен ми направи услуга, като се ожени за теб.

Гласът му прозвуча лениво, почти приятелски. Жулиен знаеше, че жертвата му няма къде да избяга.

— Мама вече го изхвърли от завещанието си. О, той ще получи къщата — тя не може да промени това, но няма да получи парите ѝ. А парите поддържат дома.

— Вземи и парите, и къщата — махна небрежно с ръка Аби. — Вземи всичко. И върви по дяволите.

— Той е слаб. Моят брат светец е слаб. Светците винаги са такива въпреки цялата си благочестивост.

— Той е истински мъж. Много повече мъж, отколкото си ти.

Аби се надяваше да го ядоса достатъчно, за да я удари и да излезе от стаята. Но вместо това той се засмя и се приближи още повече.

Когато видя намерението в очите му, тя отвори уста, за да изпищя. Той протегна ръка и хвана кичур от тъмната коса, която се спускаше до кръста ѝ. Силното оскубване превърна писъка ѝ в стон. Свободната му ръка обви гърлото ѝ и го стисна.

— Винаги съм взимал онова, което принадлежи на Люсиен. Дори курвите му.

Аби го заудря и захапа ръката му. А когато най-после успя да си поеме дъх, изпищя. Жулиен разкъса робата ѝ и опипа гърдите ѝ. Бебето в люлката заплака.

Обезумяла заради разстроеното си дете, Аби издра Жулиен и се освободи. Завъртя се, спъна се в подгъва на нощницата си и едва запази равновесие. Ръката ѝ стисна машата пред камината. Тя я размаха силно и удари рамото на Жулиен.

Той изви от болка и залитна към камината, а тя се втурна към люлката.

Трябваше да вземе бебето си. Да го вземе и да избяга.

Жулиен я хвана за ръкава и тя изпищя, когато платът се разкъса. Аби протегна ръце да грабне дъщеря си от люлката, но той я дръпна назад. Удари я по бузата с опакото на ръката си и я събори върху масичката. Свещта падна на пода.

— Кучка! Курва!

Беше побеснял. Аби забеляза зловещия блясък в очите му и пиянската червенина по бузите. В този момент страхът ѝ се замени с

ужас.

— Той ще те убие заради това. Моят Люсиен ще те убие — извика тя, като се опита да стане, но Жулиен я удари отново, този път с юмрук.

Болката пропълзя от лицето по цялото ѝ тяло. Замаяна, тя се опита да допълзи до люлката. Устата ѝ бе пълна с гореща, сладникава кръв.

„Бебето ми! Господи, не му позволявай да нарани бебето ми!“

В следващия миг Аби усети тежестта му върху себе си. Също и силната миризма на алкохол. Тя започна да се бори ожесточено и да вика за помощ. Письците на бебето се сляха с нейните.

— Недей! Недей! Проклет да си!

Но Жулиен съдра нощницата ѝ и тя разбра, че молбите и борбата нямаше да ѝ помогнат. Щеше да я унижи и омърси заради това, че принадлежеше на брат му.

— Нали точно това искаш? — подигравателно се ухили той и проникна в нея.

Вълнението от собствената му сила го опияни като вино. Лицето на Аби бе побеляло от ужас и бе изранено от грубите му удари. Безпомощността ѝ възбуди докрай яростната му завист.

— Това е, което всички вие искате, нали? Всички кажунски курви.

Жулиен я изнасили, като проникваше все по-дълбоко в нея. Възбудата от могъществото му го разтърси и той задиша тежко през зъби.

Аби плачеше и пицеше, докато той вкарваше грубо ревността и омразата си в нея.

Когато часовникът удари дванадесет, той я стисна за гърлото.

— Млъкни, дяволите да те вземат! — изкрещя Жулиен и блъсна главата ѝ в пода.

Письците продължаваха да пробождат мозъка му.

Аби също чу как удари полунощ. Ужасеният вой на бебето се сля с оглушителното биене на часовника. Тя заудря безсилно ръцете, които спираха въздуха ѝ, и се опита да защити тялото си от гнусното нападение.

„Помогни ми! Света Богородице! Помогни ми! Помогни на бебето ми!“

Зрението ѝ се замъгли. Петите ѝ заудряха конвулсивно по пода.

Последното, което чу, бе плачът на Мари Роз. Последното, което си помисли, бе „Люсиен!“

Вратата на детската стая се отвори. Жозефин Мане застана на прага и бързо прецени ситуацията. Бързо и студено.

— Жулиен!

Той вдигна глава, без да пусне врата на Абигейл. Ако майка му бе забелязала лудостта в очите му, то тя реши да не ѝ обръща внимание. Със спретнато сплетена за през нощта коса и закопчана до врата роба, тя пристъпи напред и се вторачи надолу.

Очите на Аби бяха ококорени, но не виждаха. От ъгълчето на устата ѝ се стичаше струйка кръв. По бузите ѝ тъмнееха грозни синини.

Жозефин се наведе спокойно и сложи пръсти върху врата на Аби.

— Мъртва е — отсече тя и бързо отиде до стаята на прислужницата.

Отвори вратата, огледа празната стая, после я заключи.

За момент застана облегната на вратата, притиснала ръка към гърдите си, потънала в мисли за онова, което щеше да последва. Срам, скандал, разруха.

— Беше... беше инцидент... — оправда се Жулиен.

Ръцете му се отделиха от гърлото на Аби и затрепериха. Уискито замая разсъдъка му и разбърка стомаха му. Той забеляза уплашено следите по кожата на Аби — тъмни, зловещи, уличаващи.

— Тя... тя се опита да ме съблазни... а после... после ме нападна...

Жозефин прекоси стаята. Токчетата ѝ затракаха по пода. Тя застана до сина си, наведе се и го зашлеви силно.

— Млъкни. Не говори и прави онова, което ти казвам. Няма да загубя и другия си син заради това същество. Занеси я в спалнята ѝ. Мини през терасата и остани там, докато дойда.

— Тя беше виновна.

— Да. И сега си плати за всичко. Занеси я долу, Жулиен. Действай бързо.

— Те ще... — започна той и заплака. — Ще ме обесят. Трябва да бягам.

— Не. Няма да те обесят — успокой го майка му, като притисна главата му към рамото си и погали косата му над трупа на снаха си. — Не, скъпи, няма да те обесят. Прави каквото мама ти казва. Занеси я в спалнята и ме чакай там. Всичко ще се оправи. Всичко ще бъде както трябва. Обещавам ти.

— Не искам да я докосвам.

— Жулиен!

Нежният тон се превърна в ледена заповед.

— Прави каквото ти казвам! Веднага!

Жозефин се надигна и отиде до люлката, където писъците на бебето бяха стихнали до нещастно хленчене. За миг се зачуди дали да не сложи ръка върху носа и устата му. Щеше да е все едно да удавиш торба с котенца.

Но все пак...

Във вените на детето течеше кръвта на сина ѝ, следователно и нейната собствена. Можеше да презира момиченцето, но не можеше да го унищожи.

— Заспивай — каза тя. — По-късно ще решим какво да правим с теб.

Докато синът ѝ изнасяше младата жена, която бе изнасилил и убил, Жозефин започна да оправя детската стая. Вдигна свещта и затърка хладния восък на пода, докато от него не остана и следа.

Върна машата на мястото ѝ и, използвайки съдраната роба на Аби, почисти кръвта. Действаше делово, пропъдила от мозъка си онова, което бе причинило бъркотията в стаята. Мислеше само какво трябва да направи, за да спаси сина си.

Когато се увери, че всичко е същото като преди, тя отключи вратата и излезе навън, като остави заспалата си внучка сама.

На сутринта щеше да уволни гувернантката, задето бе пренебрегнала задълженията си. Щеше да я изрита от Мане Хол, преди Люсиен да се прибере и да открие, че жена му е изчезнала.

Жозефин си помисли, че Аби сама си беше виновна за случилото се. Никога не се получаваше нищо добро, когато човек се опиташе да се издигне над отреденото му положение в живота. Нещата си имаха ред и съществуваше причина за този ред. Ако момичето не беше омагьосало Люсиен, а тук със сигурност имаше някаква местна магия, все още щеше да е живо.

Семейството бе изтърпяло достатъчно скандали. Приставането! О, какъв срам бе това! Да ти се наложи да си държиш главата гордо изправена, когато първородният ти син избягва с някаква бедна, босонога девойка, израснала в колиба в блатото.

А после горчивият вкус на преструвките. Необходимо бе да запазят гордостта си дори и след такъв удар. А нали и самата Жозефин бе направила всичко възможно, за да се увери, че онова мизерно създание е облечено както подобава на семейство Мане?

Копринени чантички, обувки от скъпа кожа. Но какъв смисъл имаше парижката мода, при положение че момичето трябваше само да си отвори устата и всички разбираха, че е от блатото? За Бога, Абигейл беше една проста слугиня.

Жозефин влезе в спалнята, затвори вратата и се загледа в леглото, където мъртвата съпруга на сина ѝ лежеше вторачена в синия балдахин.

Сега Абигейл Рус бе само един проблем, който трябваше да бъде разрешен бързо.

Жулиен седеше отпуснат в едно кресло, стиснал главата си с ръце.

— Престани да пициш — мърмореше той. — Престани да пициш.

Жозефин се доближи до него и сложи ръце на раменете му.

— Искаш ли да дойдат да те арестуват? — попита тя строго. — Искаш ли да посрамиш семейството си? Да бъдеш обесен като обикновен бандит?

— Не бях виновен. Тя ме съблазни. А после ме нападна. Виж. Виж — завъртя глава той. — Виж как издра лицето ми.

— Да.

За момент Жозефин потръпна. Сърцето ѝ се сви в протест срещу кошмара, от който всички жени се ужасяваха.

Каквато и да беше Аби, тя обичаше Люсиен. А бе изнасилена и убита на няколко метра от люлката на собственото си дете.

Жулиен я беше изнасилил, пребил и убил. Пиян и разгневен, той бе убил съпругата на брат си. Мили Боже!

После Жозефин се отърси от мрачните си мисли. Момичето беше мъртво, а синът ѝ — не.

— Тази нощ си бил с проститутка, нали? Не се извърщай от мен — рязко каза тя. — Наясно съм с нещата, които мъжете вършат. Плати ли на проститутка?

— Да, мамо.

Тя кимна бързо.

— Добре. Ако някой има смелостта да те попита, проститутката те е издрала. И въобще не си влизал в детската стая тази вечер.

Жозефин повдигна главата му, за да го погледне право в очите. Пръстите ѝ се забиха в бузите му. Тя заговори с нисък, ясен тон:

— Каква причина би имал да влизаш там? Излязъл си навън, за да пийнеш и да преспнеш с жена. Направил си и двете, а после си се прибрал у дома и си си легнал. Ясно ли е?

— Но как ще обясним...

— Няма какво да обясняваме. Казах ти какво си правил тази вечер. Повтори го.

— Отидох в града — отвърна Жулиен послушно, като облиза устни и преглътна тежко. — Пих, после отидох в един бардак. Прибрах се и си легнах.

— Точно така. Точно така — кимна тя и погали издраната му буза. — А сега ще съберем някои от нещата на Абигейл — малко дрехи и бижута. Ще го направим небрежно, сякаш е бързала да избяга с мъж, с когото се е виждала тайно. Мъж, който дори може да е бащата на бебето горе.

— Какъв мъж?

Жозефин въздъхна отегчено. Жулиен беше любимото ѝ дете, но често тъпотата му я отчайваше.

— Няма значение, Жулиен. Ти не знаеш нищо по въпроса. Ето, вземи това.

Тя отиде до гардероба и избра дълга пелерина от черно кадифе.

— Увий я в пелерината. Побързай! Хайде! — заповяда тя с тон, който го накара да подскочи.

Стомахът му се бунтуваше и ръцете му трепереха, но той уви трупа колкото се може по-добре, докато майка му пъхаше разни неща в малък куфар и кутия за шапки.

В бързината Жозефин изпусна малкия емайлиран часовник, който висеше от брошка със златни крилца. Без да забележи, тя го срита с върха на пантофката си и той се плъзна в ъгъла на стаята.

— Ще я занесем в блатото. Ще трябва да отидем пеша. В градинската барака има няколко стари тухли. Можем да ги окачим върху нея.

А носле алигаторите щяха да довършат работата, помисли си тя.

— Дори да я намерят, ще е далеч отгук. Всички ще помислят, че мъжът, с когото е избягала, я е убил — обясни Жозефин, като избърса лицето си с носна кърпичка и приглади дългата си плитка. — Точно така ще решат хората, ако въобще бъде намерена. Трябва да я изнесем от Мане Хол. Бързо.

Струваше ѝ се, че и самата тя ще полудее.

Навън луната светеше ярко. Жозефин си каза, че имаше достатъчно светлина, тъй като съдбата разбираше какво правят и защо. Чуваше ясно учестеното дишане на сина си и всички нощни звуци. Квакането на жабите, бръмченето на насекомите и виковете на нощните птици се сливаха в плътна мелодия.

Настъпваше краят на един век и началото на друг. Жозефин щеше да се отърве от това усложнение и да започне новия век на чисто, силна както винаги.

Въздухът бе хладен и влажен, но на нея ѝ бе горещо. Струваше ѝ се, че изгаря от треска, докато се отдалечаваше от къщата, натоварена с пакетите. Мускулите на ръцете и краката ѝ протестираха, но Жозефин маршируваше напред като войник.

Веднъж, само за миг, си помисли, че усеща полъх по бузата си, сякаш я бе докоснал призрак. Духът на убитото момиче, който се движеше до нея и я проклинаше.

Но страхът само удвои силите ѝ.

— Тук — каза тя, като спря и се вторачи във водата. — Остави я долу.

Жулиен се подчини, после се изправи бързо, извърна се и покри лице с ръцете си.

— Не мога да го направя, мамо. Не мога. Лошо ми е. Лошо ми е.

Той се запрепъва към водата, повърна и захлипа.

Смотано, безполезно момче, помисли си Жозефин. Мъжете никога не можеха да се оправят с кризите. За това бяха нужни студената кръв и ясният мозък на жена.

Тя разтвори пелерината и остави тухлите върху трупа. По лицето ѝ потече пот, но Жозефин подходи към задачата си както към всяка

друга — делово и безмилостно. Извади въжето от кутията за шапки и го омота около трупа. С другото въже върза багажа.

Погледна бързо Жулиен, който я наблюдаваше с преbledняло лице.

— Ще трябва да ми помогнеш — каза тя. — Не мога да я вкарам във водата съвсем сама. Прекалено е тежка.

— Бях пиян.

— Правилно, Жулиен. Беше пиян. А сега си достатъчно трезвен, за да се справиш с последствията. Помогни ми да я потопим във водата.

Той усети как краката му треперят и се подгъват на всяка крачка. Трупът се плъзна във водата почти без звук. Чу се лек плясък, после Абигейл изчезна. Няколко вълнички проблясваха на лунната светлина, после повърхността на блатото отново се изглади.

— Вече е вън от живота ни — заяви Жозефин спокойно. — Скоро ще е като онези вълнички, сякаш никога не е съществувала. Не забравяй да си почистиш обувките грижливо, Жулиен. Не ги давай на слугите.

Тя го хвана за ръка и се усмихна.

— Трябва да се приберем и да си починем. Утре ни чака тежък ден.

---

[1] Кажуни — прозвище на френскоговорещото население в Луизиана. — Б.ред ↑

ГЛАВА 2

Мане Хол, Луизиана

Януари 2002

Майка му беше права — както винаги. Диклън Фицджералд загледа противния зимен дъжд през опръсканото с кал предно стъкло и се зарадва, че я нямаше тук, за да злорадства.

Не че Колийн Съливан Фицджералд някога злорадстваше. Тя просто повдигаше веждите си в идеална дъга и оставяше мълчанието ѝ да свърши работата.

Преди да тръгне от Бостън, се отби при нея и тя му заяви категорично, че си е загубил ума. И че ще проклина деня. Да, беше сигурен, че употреби точно тези думи: „Ще проклинаш деня.“

Засега още не бе започнал да проклина, но като гледаше джунглата от бурени, олющената боя и изпочупените прозорци на старата плантация, и той самият започваше да се съмнява в здравия си разум.

Какво го бе накарало да мисли, че може да възвърне някогашното великолепие на порутената развалина? Или по-скоро, защо му трябваше да го прави? Та той беше адвокат, за Бога, един Фицджералд от прочутото семейство Фицджералд в Бостън. Биваше го повече да размахва стик за голф, отколкото чук.

Ремонтирането на градската къща през свободното му време в продължение на две години не можеше да се сравни с преместването в Ню Орлиънс, където трябваше да се прави на строителен предприемач.

Дали мястото изглеждаше толкова зле и последния път, когато бе идвал тук? Възможно ли беше? Разбира се, това беше преди пет, не, шест години. Със сигурност не изглеждаше толкова ужасно, когато го видя за първи път. Тогаваше на двадесет години и прекарваше бурно Марди Гра^[1] със съквартиранта си от колежа. Единадесет години, помисли си той, като прокара пръсти през гъстата си руса коса.

Старият Мане Хол тормозеше мозъка му вече единадесет години. Дори любовната лудост не продължаваше толкова. Поне не неговата.

А сега къщата му принадлежеше, за добро или за зло. Но вече го измъчваше предчувствието, че лошото щеше да е повече.

Сивите му очи, в момента студени като дъжда, огледаха постройката. Изящните арки на двойното стълбище, което водеше към терасата на втория етаж, го бяха очаровали в онзи далечен февруари. Както и всички онези високи сводести прозорци, беседката на покрива, елегантните бели колони и парапетите от ковано желязо. Луксозната смесица от италианския и гръцкия класицизъм му напомняше Стария свят и му се струваше невероятно красива и типично южняшка.

Още тогава бе почувствал, по начин, който изобщо не можеше да обясни, че не е на мястото си в Нова Англия.

Къщата го бе привлякла неудържимо и той си бе представил интериора ѝ още преди двамата с Реми да влязат вътре.

Или пък двата галона бира, които бяха изпили, го бяха подлъгали и накарали да мечтае.

На пияно хлапе, едва надраснало юношеските години, не можеше да се има доверие. Нито пък на трезв, тридесет и една годишен мъж, призна си Диклън неохотно.

В мига, когато Реми му съобщи, че Мане Хол отново е на пазара, той се включи в наддаването. Място, което не бе виждал десет години. Но просто трябваше да го притежава. Струваше му се, че бе чакал цял живот да го нарече собствено.

Цената беше разумна, ако не се смяташе онова, което трябваше да се вложи в къщата, за да стане обитаема. И той не искаше да се затормозява с този проблем. Поне досега.

Къщата беше негова, независимо дали беше луд или не. Заради нея беше сменил адвокатското си куфарче с колан с инструменти. А тази мисъл подобри настроението му.

Той извади мобифона си. Е, човек можеше да изкара един адвокат от Бостън, но... Загледан в къщата, Диклън звънна на Реми Пейн.

Свърза се със секретарката му и си представи Реми, седнал зад бюрото си, отрупано с папки и документи. Това го накара да се усмихне, бърза, леко изкривена гримаса, която смекчи строгата линия на устата му.

Да, животът можеше и да е по-лош, каза си той. Можеше сега да седи на мястото на Реми.

— Привет, Дик — обади се Реми и ленивият му, провлечен глас нахлу в мерцедеса. — Къде си, момче?

— Седя си в колата и оглеждам белия слон, който имах неблагоприятно да купя. Защо, по дяволите, не ме накара да се откажа? Или не ме вкара в лудницата?

— Вече си тук! Кучи сине! Мислех, че няма да пристигнеш по-рано от утре.

— Поизнервих се — отговори Диклън и потърка наболата си брада. — Шофирах почти цяла нощ, а и тази сутрин потеглих рано. Реми, какво, за Бога, съм мислел?

— Проклет да съм, ако знам. Слушай, дай ми час-два да приключа с работата и ще дойда при теб. Ще донеса и пиячка. Ще вдигнем тост за онази съборетина и ще наваксаме пропуснатото.

— Добре. Това е чудесно.

— Влиза ли вътре вече?

— Не. Събирам кураж да го направя.

— Господи, Дик, не стой на дъжда.

— Да, добре. Ще се видим след няколко часа.

— Ще донеса и храна. Не се опитвай да готвиш нищо, за Бога! Няма смисъл да подпалиш къщата, преди да си изкарал нощта в нея.

— Майната ти — отвърна Диклън и чу смеха на Реми, преди да затвори.

Запали двигателя отново и подкара колата. Стигна чак до основата на двойното стълбище, което водеше към входа. Отвори жабката и извади ключовете от къщата, които му бяха изпратили след сключването на сделката.

Излезе от мерцедеса и незабавно подгизна. Реши да остави пренасянето на багажа за по-късно и се втурна да се скрие в къщата. Усети няколко от тухлите на пода да поддават застрашително под тежестта му и се разтърси като куче.

Помисли си, че по колоните трябваше да има пълзящи растения. Нещо интересно с красиви сини цветове. Можеше да си ги представи, ако се съсредоточеше достатъчно. Нещо отворено, почти като чашка, с оформени като сърчица листа.

„Сигурно съм виждал подобни растения някъде“ — каза си той и се обърна към вратата. Беше двойна, с тежка резба, дълги сводести стъклени панели от двете страни и прозорец с формата на полумесец

отгоре. Той прокара пръсти по вратата и усети как старото му вълнение се завръща.

— Добре дошъл у дома, Дик — произнесе той високо и отвори.

Фоайето беше същото, каквото го помнеше. Просторен под от борово дърво, величествен таван. Двоен венец от красиви гипсови цветя оформяше розетката на тавана. Вероятно в отминалите дни там бе висял тежък кристален полилей. Единственото, което се виждаше сега, бе електрическа крушка, увиснала на дълга жица. Радостното бе, че крушката светна, когато Диклън натисна ключа за осветлението.

Най-впечатляващо беше стълбището, което се издигаше елегантно нагоре до втория етаж, където завиваше наляво и надясно към всяко крило.

А за какво на един ерген, който засега не възнамеряваше да променя статута си, му бяха нужни две крила, бе неуместен за момента въпрос.

Перилата бяха покрити със сива прах, но когато потърка пръст в тях, Диклън усети гладкото дърво отдолу. Колко ли ръце бяха докосвали изящния парапет? Колко пръсти го бяха галили нежно като него? Подобни въпроси го вълнуваха и привличаха още по-силно към къщата.

Същите тези въпроси го накараха да се качи енергично по стълбите, оставил външната врата отворена, докато багажът му все още чакаше в колата.

Сигурно навремето стълбите са били покрити с пътеки. Вероятно килимите са били тъмночервени, украсени с богати шарки. Подовете, перилата и масите са били лъскани фанатично с восък, докато заблестят като кристалните полилеи.

А на приемите жени в ослепителни рокли, самоуверени и стилни, са слизали елегантно по стълбите. Някои от мъжете сигурно са се събирали в билиардната зала, използвайки играта като извинение да запалят пурите си и да побъбрят за политика и финанси.

Слугите са бързали нагоре-надолу, безшумни и почти невидими, стъквали са огъня, разчиствали са чашите и са изпълнявали нарежданията.

На площадката Диклън бутна един от дървените панели. Скритата врата бе замаскирана умело в стената под избелели тапети.

Не знаеше откъде бе разбрал, че тук има врата. Вероятно някой му бе споменал за нея.

Той надникна в мрачния, влажен коридор. Реши, че това е част от лабиринта на слугинските помещения. Семейството и гостите не биха искали прислугата да им се мотае из краката. Добрият прислужник не оставяше следи от работата си, а изпълняваше задълженията си тихо и дискретно.

Диклън се намръщи и присви очи, за да вижда по-добре. Откъде ли пък му бе дошла тази мисъл? От майка му? Не. Колкото и снобски да се държеше от време на време, тя никога не би казала нещо толкова помпозно.

Той сви рамене и затвори вратата. Щеше да проучи района друг път, когато си носеше фенер и торбичка с храна.

Тръгна надолу по коридора, като надничаше през вратите. Празни стаи, пълни с прах, миризма на влага и сива светлина от дъждовния ден. По някои от стените все още имаше тапети, други приличаха на оголени скелети.

Всекидневната, кабинетът и, разбира се, билиардната зала, които си бе представял, както и старият махагонов бар все още си бяха на мястото.

Той се заразхожда около него, като докосваше дървото, клякаше и оглеждаше изработката.

Беше се влюбил в дървото в гимназията. До днес това бе най-дългата му любов. През лятото бе започнал работа като дърводелец, макар семейството му да бе възразило. Той самият обаче не харесваше идеята да прекара дългите летни дни затворен в адвокатската кантора като чиновник и искаше да работи на открито, да подобри фигурата и тена си.

Онова лято бе един от малкото случаи, в които баща му бе успял да надделее над майка му и бе застанал на негова страна.

Доволният Диклън се сдоби с чудесен тен, безброй мазоли, мехури и болки в гърба. И се влюби в строителството.

Всъщност не толкова в строителството, колкото във възстановяването. В грижите за нещо, което вече бе създадено, в ремонтирането и реставрирането му.

Нищо друго не му бе доставяло такова удоволствие. Имаше дарба за това. Бригадирът му, едър, симпатичен ирландец, му го бе

казал. Добри ръце, добри очи, добър мозък. Диклън никога не забрави онова прекрасно лято. Оттогава не бе преживявал толкова хубави дни.

Но може би сега отново щеше да изпита същото задоволство. Определено не му беше достатъчно да живее с мисълта, че всеки ден прави онова, което е приемливо или се очаква от него.

С нарастващо удоволствие и нетърпение той се върна към проучването на къщата си.

На вратата на балната зала спря и се ухили.

— Уха! Страхотно! — извика Диклън.

Гласът му отекна в празното помещение. Изпълнен с радост, той бързо влезе вътре. Подът беше мъряв, издраскан и покрит с петна. Части от него бяха повредени там, където някой бе издигал допълнителни стени, за да раздели залата, а после друг ги бе съборил.

Но той можеше да поправи щетите. Някакъв кретен беше боядисал в жълто оригиналните гипсови стени, но той щеше да оправи и това.

Поне бяха оставили тавана на мира. Гипсовата розетка беше великолепна, сложен венец от цветя и плодове. Имаше нужда от ремонт и добър майстор. Щеше да си намери такъв.

Диклън отвори прозорците към терасата. Занемарената джунгла на градината се разпротря пред очите му. Тухлените пътеки бяха разбити и сред тях растяха бурени. Но вероятно навън имаше истинско съкровище от хубави растения. Щеше да си намери добър градинар, но и той самият щеше да поработи върху пущинака.

Повечето външни постройки представляваха мизерни развалини. Виждаха се част от комин и покритата с бръшлян стена на къщичката на работниците, както и изронените тухли и ръждясалият покрив на стария гълбарник — креолските плантатори бяха отглеждали много гълъби.

Диклън бе получил само три акра с къщата, така че вероятно някои от другите постройки, принадлежали на плантацията, в момента се рушаха в чужди земи.

Но пък той си имаше дървета. Прекрасни дървета. Старите дъбове, които ограждаха алеята, бяха покрити с мъх, а дебелите клони на висока топола се люлееха от силния вятър като праисторическо чудовище.

Някакво цветно петно привлече вниманието му и го накара да излезе навън в дъжда. Нещо цъфтеше. Висок храст с тъмночервени цветове. Какво, по дяволите, цъфтеше през януари? Диклът реши, че трябва да попита Реми за това.

Той затвори очи за момент и се вслуша. Не чуваше нищо, освен плющенето на дъжда по покрива, дърветата и земята.

Беше постъпил правилно. Все пак не беше луд. Чувстваше, че това място му принадлежи, а ако не беше прав, какво от това? Щеше да си намери друго. Поне най-после бе събрал енергията да започне да търси.

Диклът се обърна и тръгна през балната зала към семейното крило, за да огледа петте спални.

Осъзна, че си тананика тихичко, докато оглежда първата.

„След края на бала, след настъпването на сутринта... След като танцьорите си тръгнат, след като звездите угаснат...“

Той спря и погледна през рамо, сякаш очакваше да види някого зад гърба си. Това пък откъде се бе появило? Мелодията, думите... Диклът разтърси глава и се стегна.

— От балната зала, идиот такъв — наруга се той. — Мислиш за балната зала и започваш да си пееш бални мелодии. Странно е, но не е смахнато. А и да си говориш сам, не означава, че си луд. Много хора го правят.

Вратата към стаята отсреща бе затворена. Макар да очакваше скърцане на панти, звукът все пак го накара да потръпне.

Това неприятно чувство бе последвано незабавно от силно учудване. Можеше да се закълне, че усеща аромат на парфюм. Цветя. Лилии. Сватби и погребения. За момент си представи цветята, красиви и снежнобели, във висока кристална ваза.

Следващото му чувство бе раздразнение. Беше изпратил малко мебели преди пристигането си, включително спалнята си. Хамалите я бяха оставили в погрешна стая, макар да им бе дал изрични инструкции. Искаше да се настани в голямата спалня в ъгъла, която гледаше към градината, езерото и алеята с дъбовете.

А сега трябваше да се примири с тази стая или да влачи самичък мебелите.

Ароматът на лилии беше невероятно силен, почти замайващ. Диклът объркано осъзна, че това дори всъщност не бяха неговите

мебели. Леглото беше огромно, с балдахин от тъмносиня коприна. Имаше красив гардероб, покрит с дърворезба, и висок скрин. Той долови миризмата на восък въпреки аромата на лилиите. Видя цветята във високата кристална ваза, поставена на тоалетката, чиито крака бяха извити като шии на лебеди. Столът беше изящен и крехък, а седалката му представляваше красив гоблен от сини и червени рози.

Сребърни четки и златна брошка с крилца с емайлиран часовник в нея. Дълги сини завеси. Газови аплици с мека светлина. Бяла женска роба, метната на облегалката на синьо кресло.

Свещници на полицата над камината и снимка в сребърна рамка.

Диклън видя всичко ясно като на снимка. Преди мозъкът му да успее да регистрира гледката, той вече гледаше празната стая, зад чиито прозорци се лееше проливният дъжд.

— Мили Боже — изстена той и се хвана за вратата, за да запази равновесие. — Какво, по дяволите...

Пое си дълбоко дъх. Наоколо нямаше нищо, освен влага и прах.

„Представям си — помисли си той. — Просто си представям как е изглеждала стаята.“ Не беше видял, нито помирисал нищо. Очевидно очарованието и духът на мястото му бяха подействали.

Но не успя да се принуди да пристъпи през прага.

Затвори вратата и тръгна право към ъгловата стая. Мебелите му бяха там, както бе наредил, и видът им го облекчи и успокои.

Доброто старо легло в стил „Чипъндейл“ с великолепната си табла. Единственото нещо, за което винаги бе единокласен с майка си, бе любовта към антиките, уважението към уникалната им изработка и история.

Беше купил леглото, след като двамата с Джесика отмениха сватбата. Е, добре де, той я беше отменил, призна си Диклън с обичайното чувство за вина. Беше искал да започне на чисто, затова бе потърсил и закупил мебелите за спалнята си.

Беше избрал ергенския скрин не само защото изглеждалше, че ще си остане такъв дълго време, но и защото хареса стила му, късите, извити крака и тайните отделения. Шкафът бе подбран специално, за да скрие телевизора и стереоуредбата му, а елегантните лампи „Деко“, тъй като обичаше смесицата на стилове.

Видът на мебелите му в просторната стая с елегантна камина от тъмнозелен гранит, сводести прозорци, леко избелели тапети и тъжно

очукан под го успокои.

Съседната гардеробна го накара да се усмихне. Сега се нуждаеше само от личен прислужник, фрак и бяла папионка. Диклън потръпна леко, когато видя банята, модернизирана по някое време през седемдесетте и боядисана в яркозелено, и закопня за горещ душ.

Реши да се поразходи набързо из третия етаж, а после да изпробва кошмарната зелена вана.

Отправи се нагоре. Мелодията отново зазвуча в главата му — лек и приятен валс. Е, поне щеше да му прави компания, докато Реми се появи.

„Много надежди се стопиха след бала...“

Тук стълбището беше по-тясно. Очевидно този етаж бе предназначен за децата и слугите, които не се нуждаеха от лукс.

Реши да остави слугинското крило за по-късно и да разгледа детската стая, склада и тавана.

Протегна се към месинговата дръжка на вратата, потъмняла от времето. Ледено течение, което сякаш прониза костите му, се понесе по коридора. Диклън изненадано забеляза как дъхът му излиза на облачета.

Когато стисна дръжката, внезапно усети да му се повдига. Обля го ледена пот. Зави му се свят.

Изпита толкова силен страх, че му се прииска да побегне с писъци. Вместо това отстъпи назад и се облегна на стената. Ужасът го задушаваше като ръцете на убиец.

„Не влизай там. Не влизай там.“

Откъдето и да се бе появил гласът в главата му, той бе склонен да се вслуша в него. Беше чувал слуховете, че къщата е обитавана от духове, но нямаше нищо против.

Или поне досега бе смятал, че няма нищо против.

Но идеята да отвори вратата и да застане срещу онова, което го очакваше от другата страна, му се стори налудничава. Не и на празен стомах. Не и след десетчасово шофиране.

— Бездруго само си губя времето — каза той на глас. — Би трябвало да разтоваря колата, да си прибера багажа.

— С кого говориш, скъпи?

Диклън подскочи като баскетболист под коша и едва успя да сдържи писъка си.

— По дяволите, Реми! Изкара ми акъла!

— Ти си човекът, който стои и си говори с някаква врата. Аз извиках няколко пъти, докато се качвах, но предполагам, че не си ме чул.

— Очевидно не съм.

Диклън се облегна отново на стената, пое си дъх и се загледа в приятеля си.

Реми Пейн имаше отраканата хубост на мошеник. Беше направо роден за адвокатската професия. Хитър, умен, с весели сини очи и широка уста, която можеше да се разтегне в обезоръжаваща усмивка и да те накара да повярваш на думите му, макар да долавяш, че те баламосва.

Беше леко кльоцав, макар да имаше апетита на слон. В колежа носеше тъмнокестенявата си коса като лъскава грива над яката си. Сега бе подстриган късо.

— Мислех, че каза няколко часа.

— Толкова и минаха. Почти два часа и половина. Добре ли си, Дик? Изглеждаш ми изнервен.

— Вероятно дългото шофиране е виновно за това. Господи, толкова се радвам да те видя.

— Крайно време беше да го кажеш — ухили се Реми и прегърна приятеля си. — Хей, момче, явно си поспортувал доста. Я се обърни да ти видя задника.

— Идиот такъв! — плесна го Диклън по гърба. — Кажи ми нещо — помоли той, като се отдръпна назад. — Наистина ли съм се побъркал?

— Разбира се. Но пък ти винаги си бил побъркан. Хайде да слезем долу и да пийнем по нещо.

Настаниха се на пода на онова, което навремето е било стаята за джентълмени, и сложиха пред себе си кутия с пица и бутилка „Джим Бийм“.

Първата глътка бърбън затопли приятно стомаха на Диклън. Пицата беше вкусна и гореща и го накара да реши, че странните чувства, които бе изпитал, се дължаха на умора и глад.

— Дълго ли възнамеряваш да живееш по този начин, или ще си купиш един-два стола? — попита Реми.

— Нямам нужда от столове — отвърна Диклън, като взе бутилката от него и отпи щедра глътка. — Поне не засега. Искам първо да пооправя малко. Имам си мебели в спалнята, може да сложа маса в кухнята. Но ако започна веднага да купувам мебели, само ще ми пречат, докато ремонтирам къщата.

Реми се огледа наоколо.

— Като гледам в какво състояние е, ще се нуждаеш от инвалидна количка, преди да приключиш с ремонта.

— Става дума най-вече за козметичен ремонт. Хората, които са живели тук последни, са свършили доста работа. Изглежда са възнамерявали да превърнат мястото в лъскав хотел или нещо подобно. Минали цели шест месеца преди да се откажат. Вероятно са им свършили парите.

Реми повдигна вежди, прокара пръст по пода и огледа дебелия слой прах.

— Жалко, че не можеш да продадеш цялата тази мръсотия. Щеше да станеш неприлично богат. О, забравих. Ти вече си неприлично богат. Как е семейството ти?

— Както винаги.

— Сигурно си мислят, че горкото им момче е мръднало.

— О, да. Може и да са прави, но на мен така ми харесва. Ако бях изкарал още едно дело или събрание, щях да се удавя.

— Корпоративното право те скапа, скъпи — отбеляза Реми, като облиза коса от пръстите си. — Трябваше да опиташ с наказателното. То раздвижва кръвта. Само кажи и утре ще се захванем за работа заедно.

— Благодаря за идеята. Очевидно още не си се отказал от нея.

— Така си е. Обичам хитрите уловки, сложните думи и борбата. Всяко едно дяволско нещо от работата — поклати глава Реми и взе бутилката. — А ти никога не си ги обичал.

— Така е.

— Как можеш да загърбиш всички онези години в Харвард? Така ли ти казват вашите?

— Да, заедно с още няколко неща.

— Грешат. Знаеш го, Дик. Не захвърляш нищо. Просто се захващаш с нещо различно. Успокой се и му се наслаждавай. Вече си в Ню Орлиънс или поне достатъчно близо. Тук я караме по-леко. Скоро

ще те накараме да забравиш, че си янки. Ще затанцуваш кажунските танци и ще ядеш червен боб и ориз в деня за пране.

— Да, възможно е да стане.

— Ела в града, когато се настаниш. Двамата с Ефи ще те заведем на вечеря. Искам да се запознаеш с нея.

Реми бе свалил вратовръзката и сакото си и бе навил ръкавите на адвокатската си синя риза. Диклън си помисли, че с изключение на косата приятелят му не изглеждаше по-различен от дните, когато двамата бяха в Харвард и поглъщаха пици с бърбън.

— Наистина ли ще го направиш? Ще се ожениш ли?

Реми въздъхна.

— Дванадесети май. Ще си седна на задника, Дик. Тя е точно това, което искам.

— Библиотекарка — учудено каза Диклън. — Ти и библиотекарка.

— Специалист по проучванията — поправи го Реми и се засмя. — Най-хубавият книжен плъх, който някога съм виждал. И е много умна. Луд съм по нея, Дик. Направо съм откачил.

— Радвам се за теб.

— Все още ли се чувстваш виновен за... как й беше името? Дженифър?

— Джесика — отвърна Диклън и отпи намръщено от бутилката. — Няма начин да не се почувстваш виновен, ако отмениш сватбата си три седмици преди съдбовната дата.

Реми сви рамене.

— Може и така да е, но щеше да се чувстваш по-зле, ако се беше оженил.

— Вярно е — потвърди той, но сивите му очи запазиха виновния си поглед. — Мисля, че Джесика щеше да се чувства по-добре, ако се бяхме оженили, а после развели на следващия ден. Цялата история й се отрази доста тежко. В момента се вижда с братовчед ми Джеймс.

— Джеймс... Джеймс... Кой беше той? Онзи, дето пици като момиче, или онзи, дето прилича на Дракула?

— Нито един от двамата — отвърна Диклън и се усмихна леко. — Джеймс е идеалният. Пластичен хирург, играч на поло, колекционер на марки.

— Нисък, с почти невидима брадичка и силен акцент на янки.

— Точно той, но брадичката му вече се вижда. Присадиха му я. Според сестра ми нещата между Джесика и него изглеждали доста сериозни, а аз точно това съм бил заслужавал.

— О, по дяволите, тогава нека сестра ти се ожени за Дженифър.

— Джесика — поправи го Диклън автоматично. — И аз ѝ казах същото — добави той, като размаха бутилката бърбън. — После не ми говори две седмици. Не че това не беше облекчение за мен. В момента не съм особено популярен в семейство Фицджералд.

— Знаеш ли какво, Дик? Като се имат предвид обстоятелствата и всичко друго... майната им.

Диклън се засмя и подаде бутилката на Реми.

— Да пием за това.

Взе си парче пица от кутията и продължи:

— Искам да те питам нещо за това място. Проучих част от историята му още когато дойдохме тук за първи път.

— Да, когато се препъвахме наоколо като пияни дръвници.

— Да. А това сигурно ще ни се случи отново, ако продължим с бърбъна. Както и да е, знам, че къщата е била построена през 1879, след като оригиналната постройка изгоряла в необясним пожар, вероятно запален по политически причини.

— Виновна е била агресивната война на Севера, синко — ухили се Реми и размаха предупредително пръст. — Не забравяй от коя страна на линията Мейсън-Диксън си проснал северняшкия си задник в момента.

— Прав си. Съжалявам. Та семейство Мане купило евтино земята и построило сегашната къща. Отглеждали захар и памук и си живели чудесно около двадесет години. Имали двама синове, които починали млади. После умрял и старецът, а жена му удържала още известно време, преди да получи инфаркт в съня си. Няколко наследници. Съществувала някаква внучка, но тя била лишена от завещание. Къщата била обявена на търг и оттогава я прехвърлят от ръка на ръка. През повечето време си е стояла празна.

— Е, и?

Диклън се наведе напред.

— Вярваш ли, че тук има духове?

Реми стисна устни и грабна последното парче пица.

— И целият този урок по история беше само прелюдия към въпроса ти? Леле, от теб наистина би излязъл страхотен южняшки адвокат. Разбира се, че тук има духове — весело каза той и захапа пицата. — Ако една къща стои от толкова дълго време и си няма духове, значи е съвсем скапана работа. А за внучката, която спомена... По майка била Рус. Знам го, защото съм четвърти или пети братовчед на семейство Симон, а те произхождат от този род. Мисля, че момиченцето било отгледано от родителите на майка си, след като милата му майчица изчезнала с някакъв мъж. Така поне се говори. Не помня какво е станало с баща ѝ, но другите сигурно ще си спомнят, ако това те интересува. Знам, че Анри Мане, жена му Жозефин, и другият им син, не помня името му, са умрели в тази къща. Ако поне един от тях няма смелостта да се появи тук като призрак, значи са били големи скапаняци.

— От естествена смърт ли са умрели?

Реми се намръщи любопитно.

— Доколкото знам, да. Защо?

— Не знам — отвърна Диклън, като едва потисна потръпването си. — Вибрации.

— Искаш ли да повикаме някой да прочисти мястото? Малко вуду, няколко магии? Или пък да повикаме духа на кратък разговор? На всеки тъгъл в града можеш да си намериш вещица или ясновидка.

— Не, благодаря.

— Е, уведоми ме, ако решиш да направиш нещо по въпроса — намигна му Реми. — Ще те свържа с човек, който ще ти направи страхотно шоу.

По-късно Диклън реши, че не иска шоу. Желаше единствено горещ душ и да си легне. „Джим Бийм“ бе затоплил кръвта му приятно и той се залови да влачи кашони, а после се зарови из тях да търси чаршафи и кърпи. Отнесе горе нещата, които му бяха необходими за през нощта.

Доброто старо католическо чувство за вина, а не нуждата от ред, го накара да си оправи леглото. Той си достави удоволствие с десетминутен душ, после се пъкна в чистите чаршафи под звука на непрестанния дъжд.

След тридесет секунди вече спеше.

Плачеше бебе. Това въобще не му се стори странно. Всички бебета плачат посред нощ, а и винаги когато си поискат. Плачът звучеше повече нервно и раздразнено, отколкото разтревожено.

Някой трябваше да отиде и да го вземе на ръце. Или да направи онова, което хората правеха с плачещите бебета. Да го нахрани. Да му смени пелените. Да го полюлее.

Когато той самият се будеше като дете от кошмарите си, майка му или гувернантката му, а понякога дори и баща му, идваха да го погаят по главата и да поседят при него, докато се успокои.

Но бебето не беше уплашено, а гладно.

Тази мисъл също не му се стори странна. Просто някак си знаеше това.

Но му се стори адски странно да се събуди облян в пот и да открие, че стои на третия етаж пред вратата с потъмнялата месингова дръжка.

---

[1] Заговезни при католиците. Празнуват се преди великденските пости с голямо веселие и карнавал. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 3

Сомнамбулизъм. Това беше нещо, което не бе правил от детството си. Но като се имаше предвид изминалия ден, не беше трудно да се досети как бе станало. „Джим Бийм“, огромна пица и разкази за духове.

По-трудно му бе да приеме ужаса, който изпита, когато изскочи на повърхността и се озова пред вратата на третия етаж. Бе внезапно изтръгнат от съня си и хвърлен в кошмара, в който бе сигурен, че е чул заглъхващия плач на неспокойно бебе.

И тогава побягна. Не би могъл да отвори онази врата, дори ако някой опреше пистолет в челото му. Той се затича надолу, преследван от страха си, и се заключи в спалнята си. В момента, над чаша поизстинало кафе, Диклън си мислеше, че бе постъпил като психично болен.

Е, поне наоколо нямаше никой, който да го види.

Но всъщност, ако човек се замислеше сериозно, това наистина си бе доста впечатляваща първа нощ. Студени течения, бебешки духове, странна музика. Определено беше по-интересно, отколкото да си седи в празната къща в Бостън, да смуче бира и да гледа телевизия.

Вероятно трябваше да се порови по-задълбочено в историята на къщата. Неговата къща. Той взе кафето си и се облегна на влажния железен парапет на терасата пред спалнята си.

Неговата гледка. Истинска красота, ако се абстрахираш от съсипаните градини.

Дъждът ромолеше върху листата на дърветата, а въздухът все още трептеше от отминалата буря. Над земята се спускаше лека мъгла, която превръщаше дърветата в романтични, загадъчни силуети.

Ако слънцето успееше да се подаде иззад облаците, гледката щеше да е ослепителна, но всъщност и сега нямаше от какво да се оплаква.

В градината имаше малко езерце, отрупано с лилии. Виждаше се и тънката ивица на реката, която се виеше сред дълбоките сенки на

блатото.

Паянтов дървен мост пресичаше водата, а след него черен път водеше сред дърветата към малка къщичка, полускрита от тях. От комина ѝ се издигаше облаче дим, което се смесваше с мъглата.

Диклън вече се бе качвал на покрива тази сутрин и с радост и облекчение откри, че и покривът, и комините са в добро състояние. Последните собственици се бяха погрижили за тях и за терасата на втория етаж, преди да се предадат.

Очевидно бяха започнали работа и по задната тераса, която бяха възнамерявали да превърнат в закрыта веранда. Това вероятно не беше лоша идея и трябваше да помисли върху нея.

Диклън не бе сигурен дали бившите собственици бяха свършили парите, или енергията им се бе изпарила, но бе убеден, че е извадил късмет.

Имаше предостатъчно пари, а сега, докато наблюдаваше леката мъгла над водата и бурените, се чувстваше изпълнен с енергия.

Той поднесе чашата към устните си, после бързо я отдръпна, когато видя една жена, или момиче, да върви сред дърветата към реката. Огромно черно куче подскачаше около нея.

Беше прекалено далеч, за да различи чертите ѝ. Видя, че бе облечена в червена карирана риза и джинси, а косата ѝ бе дълга, тъмна и много къдрава. Дали беше стара или млада? Красива или грозна?

Накрая се спря на млада и красива. Все пак, това си беше негово собствено мнение.

Тя подхвърли топка във въздуха и я хвана бързо, когато кучето подскочи. Хвърли я още два пъти, докато животното подскачаше и тичаше в кръг. После се изпъна назад като професионален бейзболист и я метна. Топката профуча между дърветата. Кучето се втурна след нея и не се поколеба, а подскочи енергично към езерото и стисна топката между зъбите си в мига преди тя да падне във водата.

Страхотен номер, помисли си Диклън, като се ухили и загледа как момичето ръкопляскаше на кучето.

Искаше му се да може да я чуе. Беше сигурен, че се смее с нисък, гърлен смях. Кучето изплува до брега, излезе навън, изплю топката до краката ѝ и се разтърси.

Сигурно я беше обляло с вода, но тя не се отдръпна, нито пък започна да чисти джинсите си.

Повториха номера, а Диклън бе заплепената им публика.

Представи си я как се приближава с кучето до Мане Хол. Достатъчно близо, за да ѝ махне и да я покани на чаша кафе. Това щеше да е първата му проява на южняшко гостоприемство.

Но пък и той можеше да слезе долу. Жената щеше да се бори с кучето, да се хлъзне по мократа трева и да падне в езерцето. А той щеше да ѝ протегне ръка и да я извади. Не, да се гмурне след нея и да я спаси, тъй като тя не можеше да плува.

А после щяха да правят секс на влажната трева под слънчевите лъчи. Мокрото ѝ, изящно тяло щеше да се повдига над неговото. Той щеше да гали гърдите ѝ и...

— Господи — изохка той и примигна, когато я видя отново да изчезва сред дърветата.

Не знаеше дали е притеснен или облекчен, че бе получил ерекция. Откак преди шест месеца бе скъсал с Джесика, бе правил секс само веднъж. А тогава бе повече по рефлекс, отколкото истинско желание.

Но щом можеше да се възбуди толкова от елементарна фантазия за жена, чието лице дори не бе виждал, значи всичко вече се връщаше към нормалното.

Можеше да зачеркне тревогите по мъжествеността си от списъка с проблеми.

Диклън изля остатъка от студеното кафе. Нямахше нищо против да започне деня с еротични фантазии, но му бе неприятно да го започва с лошо кафе. Беше време да се захване за работа.

Той влезе вътре, взе портфейла и ключовете си и тръгна към града, за да напазарува.

Отне му почти цял ден. Искаше не само да напазарува, но и да се запознае отново с града, който отсега нататък щеше да е негов.

Ако Бостън приличаше на почтена жена с няколко пикантни тайни, то Ню Орлиънс бе чувствена любовница, която гордо демонстрираше тъмните си страни.

Диклън се наслади на огромна закуска, толкова претъпкана с холестерин, че сърцето му сигурно щеше да се пръсне от шока.

Купи си кафе на зърна и кафемелачка. Гевреци и кифлички. Зареди се с храните на типичния ерген — замразена пица,

полуфабрикати и овесени ядки. После се отби в магазина за алкохол и взе бира, бърбън и хубаво вино.

Натовари всичко в колата, после отново тръгна из улиците, не само заради удоволствието от разходката, но и защото се нуждаеше от нещо, с което да яде. Снабди се с пластмасови чинии и прибори и спря да погледа уличен музикант, който отвори калъфа на тропета си и изпълни въздуха с вълшебни звуци.

Диклън му даде първия долар за деня.

Избягна изкушението на антикварните магазини и Френския квартал. От клубовете вече се чуваше музика, а от ресторантите се носеха прекрасни аромати. Диклън си купи муфулета — италиански сандвич с месо и сирене върху пухкаво хлебче, който да изяде по-късно у дома.

Докато вървеше към колата си, забеляза туристите с рекламни торби от „Кафе дю Монд“ и гледачите на карти, седнали до сгъваеми масички по площад „Джаксън“, които с удоволствие ти предсказваха бъдещето срещу десет долара. Долови лекия сладникав мирис на марихуана, когато мина покрай тясна алея, затрупана с боклуци. Видя огромна чернокожа жена, която пушеше с доволен вид на терасата над магазин за еротични свещи.

Диклън купи за Реми свещ, оформена като гола жена с гърди като торпеда, и се захла на вида ѝ.

Подкара енергично към новия си дом. Разтовари продуктите и ги напъха там, където му се стори най-логично, а после се захвана със сериозна инспекция на стаите на първия етаж. Водеше си бележки за потенциалните проблеми, плановете и приоритетите си.

Определено кухнята щеше да е първа. Имаше опит от собствената си къща в Бостън, а и от двата ремонта, при които бе помагал на приятели.

Не претендираше, че може да стотви нещо повече от обикновен омлет или печен сандвич, но вярваше, че кухнята е сърцето на всеки дом. Последният ремонт на кухнята в Мане Хол, направен през осемдесетте години, я бе оставил снежнобяла с хромирани уреди, подобен на сребрист остров плот и ослепително бял под.

Най-хубавите ѝ страни бяха големите прозорци, старото тухлено огнище и красивия таван. Харесваше му и огромният килер, но щеше

да му върши по-добра работа като мокро помещение. Щеше да се върне към оригиналния дървен под, да свали сладникавите тапети, украсени с чайничета, и да подмени плота със старинна сладкарска маса или нещо подобно.

Обзавеждането не беше най-силната му страна. Навремето го бе оставил на Джесика, която обичаше бледи тонове и класически линии.

Той обаче предпочиташе по-ярки цветове и очарованието на по-необичайното. Обръщаше внимание и на най-малките подробности. Това си беше неговата къща, по дяволите, и щеше да я направи по своя си начин. Отгоре до долу.

Щеше да сложи старинни шкафове със стъклени вратички и да подреди в тях антикварни кухненски уреди. Напукани чинии, бутилки и буркани.

Щеше да направи солидни плотове, да сложи медни кранове. Не му пукаше, че щяха да позеленеят така щяха да изглеждат по-истински.

Огромен хладилник. Миялна машина и печка. И всичко щеше да е скрито зад дървени врати.

Готови за готвене.

Диклън извади рулетката си и започна да мери съвестно. После изсипа справочниците си на пода в празната библиотека и се съсредоточи над тях, докато изяде половината от сандвича си и изпи толкова много кафе, че ушите му забръмчаха.

Представяше си всичко идеално. Претъпканите с книги рафтове, които се издигаха от пода до тавана. Тъмнозелените стени и светлобежовите корнизи и таван. Тежките сребърни свещници на полицата на камината. Трябваше да повика коминочистач, който да провери внимателно всички комини, за да може да започне да си пали огън и да прогони ледения въздух.

Там, където се налагаше, щеше да реставрира ламперията и да я изглади като коприна. Масивните врати, които разделяха дамския и мъжкия салон, бяха в отлично състояние.

А и някой си бе дал труда да оправи пода в библиотеката.

Диклън запълзя по него, като опипваше нежно дървото. Щеше да го изцикли леко, да му сложи няколко слоя лак и толкова. Килимите го бяха запазили добре. Красивите и плътни килими „Обюсон“, които Жозефин бе поръчала от Париж.

Той усети миризма на бренди, кожа, восък и рози, но не се замисли. Очите му бяха замъглени и разсеяни, когато спря до кахлената камина и прокара пръст по нащърбеното място в ъгъла. Тази част трябваше да се подмени или изглади. Нямахше да е лесно да намери същите плочки — бяха рисувани на ръка и изработени в Италия.

Жулиен бе съборил свещника от полицата на камината и той бе нащърбил плочката. Тогава отново бе пиян и побеснял.

Мобифонът в джоба му звънна и Диклън седна на земята. Примигна озадачено и огледа празната стая. Какво правеше? Мислеше ли? Сведе очи към палеца си и видя, че го беше издрал на нащърбената плочка. Напълно объркан, той извади телефона си.

— Да. Ало?

— А, ето те. Вече бях готов да се откажа.

Жизнерадостният глас на Реми изпълни ушите му. Диклън все още седеше вторачен в плочката. Беше си мислил нещо за нея...

— Оглеждам стаите. Измервам. Подготвям разни...

— Няма ли да поизлезеш оттам за малко? Имам събрание до късно и реших, че после може да пийнем по нещо. Ефи също ще дойде с нас, ако успея да я подкарам.

— Колко е часът? — запита Диклън, като завъртя ръка, за да погледне часовника си. — Полунощ? Възможно ли е?

— Не още. Да не си пил вече?

— Само кафе — отговори Диклън, като потупа часовника си. — Сигурно батерията ми се е скапала.

— Минава шест. Ще се освободя към девет. Защо не дойдеш тук? Ще се видим в „Тройката“ във Френския квартал. Намира се на улица „Дофин“, на около пресечка от „Бърбън“.

— Добре — разсеяно отвърна Диклън, като прокара пръсти през косата си и усети, че челото му е мокро от пот. — Добре. Звучи чудесно.

— Имаш ли нужда от инструкции, янки?

— Ще го намеря — обеща Диклън и потърка наранения си палец. — Реми?

— Да. Точно така се казвам.

Диклън поклати глава и се засмя леко.

— Няма нищо. Ще се видим по-късно.

Потегли рано. Пиенето не го интересуваше много, но искаше да види метаморфозата, която настъпваше в Ню Орлиънс след падането на нощта. Улиците блестяха под ярките светлини и гъмжаха от тълпи хора, които търсеха развлечения.

Според Диклън нито туристите, нито търговците ръководеха шоуто, а самият град. А колелцата му се завъртаха под звуците на музиката.

Тя се носеше от всички входове. Джаз, рок, страстен блус. Терасите на ресторантите бяха претъпкани с посетители, които прогонваха януарския студ с алкохол и пикантни сосове. Портиерите пред стриптийз клубовете подмамваха клиенти с обещания за невиджани удоволствия, а касите в магазините звънтяха от безбройните покупки на туристите, които се запасяваха с рекламни фланелки и маски за Марди Гра. Баровете сервираха коктейли на янките и бира, и качествен алкохол на хората, които познаваха града по-добре.

Но музиката поддържаше парада.

Диклън се потопи в нея, докато вървеше по улица „Бърбън“ покрай входове, ярки светлини и дворове. Мина покрай група жени, скупчени на тротоара, които кряскаха като гарги.

Долови аромата на парфюмите им и усети типичната мъжка реакция — смесица от удоволствие и паника, когато жените избухнаха в смях.

— Хубав задник — отбеляза една от тях.

Той продължи напред. Групите от жени бяха опасно и загадъчно нещо.

Хрумна му, че щом ще се запознава с Ефи, трябва да ѝ купи нещо. Някакъв годежен подарък. Не знаеше какво харесва, нито пък каква е самата тя. Но ако все пак го биваше в нещо, то бе в купуването на подаръци.

Искаше му се да се бе сетил по-рано, но все пак влезе в няколко магазина, без да им възлага големи надежди. Почти всички магазини тук бяха заредени със сувенири за туристите, а според Диклън един огромен пластмасов пенис не бе подходящ за запознанството. Реши, че или ще изчака с подаръка, или ще се спре на кошниците с дамски кремове и парфюми.

И тогава я видя. Сребърната жаба клечеше на четири крака, сякаш се канеше да скочи енергично. На жизнерадостното ѝ лице грееше широка, хитра усмивка, която незабавно напомни на Диклън за Реми.

След като Ефи си бе паднала по стария му приятел, тя трябваше да оцени приумицата му. Диклън помоли да му опаковат подаръка в красива хартия с голяма червена панделка.

Нямаше още девет, когато зави по „Дофин“.

Канеше се да седне в някой бар, да послуша музика и да пийне една бира. Щеше да помисли за следващите няколко седмици, когато щеше да прекарва дните си в кухнята, а вечерите си — планирайки следващото място за ремонт. Трябваше да намери кадърни майстори и добри оферти. Да се захване за работа.

А тази вечер щеше да прекара известно време с приятеля си и годеницата му, да се прибере у дома и да поспи поне осем часа.

Скоро забеляза надписа на „Тройката“. Нямаше начин да го пропусне, тъй като той проблясваше в неоновото — синьо над очуканата дървена врата на сграда, която се намираще на две крачки от него.

Втората врата се отваряше към типичната тераса с перила от ковано желязо. Някой я бе украсил с огромни керамични саксии със здравец и бе окачил малки лампички по корнизите. Гледката бе красива и женствена. Приятно място, където да седнеш, да пийнеш чаша вино и да наблюдаваш хората по улицата.

Диклън влезе вътре и потъна в миризмата на чесън и уиски и силната музика.

На малката сцена свиреше петчленен оркестър — пиано, флейта, барабан, китара, акордеон. Малкият дансинг бе претъпкан с хора, които изпълняваха сложен ритмичен танц.

В сумрака се виждаше, че нито една от кръглите дървени маси не бе свободна. Диклън се обърна към бара. Дървото бе почти черно от старост, но блестеше. Дузина високи столчета бяха поставени пред него. Диклън успя да се добере до последното, преди някой друг да го изпревари.

Пред огледалото зад бара бяха подредени бутилки, а сред тях — солници в различни форми. Елегантна двойка във вечерни тоалети, кучета, прасенца, жени с голи гърди, карнавални маски и феи.

Диклън ги огледа внимателно, като се чудеше какъв човек би колекционирал и показвал феи и прасета. Накрая реши, че е някой, който разбира добре Ню Орлиънс.

Флейтистката запя на кажунски. Имаше глас като ръждясал трион, който звучеше невероятно привлекателно. Диклън затропа с крак и погледна бармана. Той имаше плитки до кръста и лице, сякаш изрязано от огромно зърно кафе. Ръцете му се движеха изящно и бързо, докато наливаха бира и уиски.

Диклън повдигна ръка, за да привлече вниманието му, но в този момент тя излезе от вратата зад бара.

По-късно, когато можеше да мисли ясно, Диклън реши, че се е почувствал така, сякаш някой бе стоварил ковашки чук в гърдите му. Сърцето му не спря, а заби учестено. Кръвта му закипя. Всичко в него затанцува.

Ето те! Най-послед!

Лудото биене на сърцето му заглуши силната музика и гласовете. Зрението му се фокусира върху нея, сякаш жената стоеше на сцена, осветена от прожектори.

Не беше красива. Не и в класическия смисъл. Но беше великолепна.

Косата ѝ бе гарвановочерна, гъста, къдрава грива, която се спускаше по раменете. Лицето ѝ бе остро. Тесен, аристократичен нос, високи скули, волева брадичка. Очите бяха удължени, устата — широка, с пълни устни, начервени в кървавочервено.

Диклън си помисли, че елементите на лицето ѝ не съвпадаха напълно, но бяха идеални. Зашеметяващи, секси, превъзходни.

Беше дребна, почти деликатна, облечена в тясна алена блуза, която очертаваше твърдите ѝ гърди и стегнатите мускули на ръцете. Между гърдите ѝ висеше сребърна верижка с малко сребърно ключе.

Кожата ѝ беше мургава, а очите — в наситеното кафяво на горчив шоколад.

Червените устни се извиха в ленива усмивка. Тя се приближи и се облегна на бара, като се наведе към Диклън. Лицата им бяха толкова близо, че той забеляза миниатюрната бенка над горната ѝ устна. Долови аромата на жасмин и започна да се дави в него.

— Мога ли да направя нещо за теб, скъпи?

„О, да — помисли си той. — Моля те!“

Успя обаче само да изсумти нечленоразделно.

Жената се засмя и отметна глава назад, после го огледа внимателно.

— Жаден ли си? Или само гладен? — запита тя с кажунски акцент.

— Ах...

Искаше му се да прокара език по червените ѝ устни и малката бенка, да я погълне цялата.

— „Корона“ — най-после отговори Диклън.

Загледа я как вади бутилката. Вървеше като танцьорка, нещо средно между балерина и стриптийзъорка. Диклън усети как езикът му буквално се връзва.

— Да ти я запиша ли на сметка, готин?

— Тъъ...

За Бога, Фицджералд, стегни се!

— Да, благодаря. Какво отключва? — запита той, а когато жената повдигна вежди учудено, добави: — Ключът ти?

— О, това ли? — отвърна тя, като поглади ключето, от което кръвното на Диклън скочи до небето. — Сърцето ми, скъпи. А ти какво мислеше?

Диклън протегна ръка към нея. Страхуваше се, че ако не я докосне, ще се разплаче.

— Аз съм Диклън.

— Така ли? — попита тя, без да издърпа ръката си от неговата.
— Хубаво име. Необичайно.

— Ирландско е.

— Аха.

Тя завъртя ръката му и се наведе, сякаш щеше да му предсказва бъдещето.

— Какво виждам тук? Не си идвал в Ню Орлиънс дълго време, но се надяваш да останеш тук. Напуснал си студения Север, нали, Диклън?

— Да. Но май не е твърде трудно да отгатнеш това.

Тя вдигна очи към него и сърцето му спря.

— Виждам и друго. Богат адвокат янки от Бостън, който си е купил Мане Хол.

— Познаваме ли се? — попита Диклън и почувства невероятно възмущение, когато стисна ръката ѝ. — Срецали ли сме се преди?

— Не и в този живот, скъпи.

Тя го потупа леко по ръката, после тръгна да изпълни другите си поръчки.

Но го държеше под око. Не беше онова, което бе очаквала, след като чу описанието на Реми. Макар и да не знаеше точно какво бе очаквала. Но тя бе жена, която обичаше изненади. А човекът, седнал зад бара, който я наблюдаваше неотклонно със сивите си очи, изглеждаше пълен с изненади.

Харесваше очите му. Беше свикнала мъжете да я гледат с желание, но в неговите очи имаше нещо повече. Наблюдаваше я смяяно, останал без дъх, което ѝ се стори ласкателно и мило.

Беше приятно да накараш един мъж, който изглеждаше готов да се справи с абсолютно всичко, да затрепери само като му се усмихнеш.

Макар Диклън едва да бе докоснал бирата си, тя се приближи до него и потупа бутилката с пръст.

— Готов ли си за следващата?

— Не, благодаря. Можеш ли да си вземеш почивка? Може ли да те черпя едно питие или кафе? Да ти купя кола или куче?

— Какво има там?

Той погледна малката торбичка с подаръка, която бе оставил на бара.

— Подарък за човека, с когото имам среща.

— За много жени ли купуваш подаръци, Диклън?

— Тя не е жена. Искам да кажа, не е моя жена. Всъщност нямам такава... само... О, Господи, преди бях по-добър в това.

— В кое?

— В свалянето на жени.

Тя се засмя с ниския, гърлен звук от фантазиите му.

— Можеш ли да си вземеш почивка? Ще изритаме някого от масата му и ще ми дадеш още един шанс — помоли той.

— И така добре се справяш. А почивки не взимам, защото аз съм собственицата.

— Притежаваш това място?

— Точно така — потвърди тя и се обърна, когато една от келнерките застана до бара.

— Чакай. Чакай — протегна се той отново към ръката ѝ. — Не ти знам името. Как се казваш?

— Анджелина — меко отговори тя. — Но ме наричат Лена, защото не съм ангелче, скъпи — добави, като прокара пръст по бузата му и отиде да изпълни поръчките.

Диклън отпи жадно от бирата си, за да преглътне слюнката, която се бе насъбрала в устата му.

Опитваше се да измисли нов подход, когато Реми го плесна по гърба.

— Ще имаме нужда от маса, синко.

— Гледката тук е по-добра.

Реми проследи погледа му.

— Една от най-красивите в града. Запозна ли се с братовчедка ми Лена?

— Братовчедка?

— Четвърта. Но може и да е пета. Анджелина Симон, едно от бижутата на Ню Орлиънс. А ето и другото. Ефи Рено. Ефи, скъпа, това е моят добър приятел Диклън Фицджералд.

— Здравсти, Диклън — поздрави момичето, като излезе пред Реми и го целуна по бузата. — Радвам се да се запозная с теб.

Ефи имаше облак от руса коса около красиво сърцевидно личице и небесносини очи. Устните ѝ бяха тъмнорозови. Приличаше на гимназиална мажоретка.

— Прекалено си красива, за да се затриеш с този тип — възхитено я изгледа Диклън. — Защо вместо това не избягаш с мен?

— Кога тръгваме?

Диклън се ухили, плъзна се от стола и ѝ върна целувката.

— Добра работа, Реми — каза той.

— Най-добрата, която някога съм вършил — потвърди Реми и целуна косата на Ефи. — Сядай, скъпа. Мястото е претъпкано. Барът е единствената ни възможност. Искаш ли вино?

— Една чаша от бялото домашно.

— Диклън, искаш ли още едно?

— Аз черпя.

— Щом е така, поръчай едно хубаво шардоне на любимата ми. Аз ще взема каквото ти пиеш.

— Я, виж какво довякля котката — обади се Лена и се ухили на Реми. — Здравсти, Ефи. Какво ще пиете тази вечер?

— Шардоне за дамата. И още две „Корони“ — отговори Диклън. — А после можеш да звънеш на 911. Сърцето ми спира всеки път, когато те погледна.

— Приятелят ти е страхотен, когато набере скорост, Реми — засмя се Лена и извади бутилка вино от хладилника.

— Момичетата в Харвард бяха като тесто в ръцете му.

— Ние южнячките сме свикнали с горещината и не се топим лесно — отвърна тя, като сипа виното и отвори бирите.

— Познавам те — каза Диклън. — Видях те да си играеш с кучето си тази сутрин. Голямо черно куче. Близо до езерото.

— Руфъс — поясни Лена, като потръпна леко, когато осъзна, че я бе наблюдавал. — Кучето на баба ми. Къщата ѝ е зад блатото. Понякога отивам да поживея при нея, когато се чувства зле или самотна.

— Ела в Мане Хол следващия път, когато си при нея. Ще те разведа из къщата.

— Може. Никога не съм влизала вътре — съгласи се тя и остави купичка със солети на бара. — Искате ли нещо от кухнята?

— Ще си помислим — отговори Реми.

— Не забравяйте да ми кажете — подхвърли Лена, като се завъртя и мина през задната врата.

— Избърши си лигите, Дик — ухили се Реми и го стисна за рамото. — Срамота е.

— Не го дразни, Реми. Ако някой мъж не се развълнува, когато види Лена, значи му липсват някои доста важни неща — обади се Ефи.

— Ти наистина трябва да избягаш с мен — засмя се Диклън. — А междувременно, най-добри пожелания — добави той и побутна плика с подаръка към нея.

— Купил си ми подарък? Страхотен сладур си!

Тя съдра плика с ентузиазъм, който зарадва Диклън. Извади жабата и се вторачи в нея. После отметна назад глава и се изсмя гръмко.

— Прилича на Реми. Виж, скъпи, жабата има твоята усмивка.

— Не виждам.

— Аз пък виждам. Диклън също.

Ефи се завъртя на столчето и се усмихна на Диклън.

— Харесваш ми. Ужасно се радвам, че ми харесваш. Обичам този кретен, приятеля ти, толкова много, че щях да се престоря, дори и да не те харесвах. Но сега не е нужно да се преструвам.

— Не започвай да рониш сълзи, Ефи — каза Реми, като извади носната си кърпа. — Понякога го прави, когато е щастлива. В нощта, когато ѝ предложих да се омъжи за мен, плака толкова много, че минаха десет минути преди да се съгласи.

Реми издърпа годеницата си от столчето и добави:

— Ела, скъпа. Да потанцуваме, за да ти изсъхнат очите.

Диклън се извърна на столчето, взе бирата си и се загледа в приятеля си.

— Чудесна двойка са — отбеляза Лена зад гърба му.

— Да. Така е. Не ти ли е интересно как ще изглеждаме ние с теб?

— Доста си настоятелен — въздъхна тя. — Каква кола ще ми купиш?

— Кола?

— Предложи да ме черпиш питие или кафе. А също и да ми купиш кола или куче. Аз сама си плащам напитките и харесвам собственото си кафе. Имам си и куче. А и кола. Но не виждам защо да нямам две коли. Каква ще ми купиш?

— Изборът си е изцяло твой.

— Добре. Ще те уведомя — отвърна тя и отново отиде да изпълнява поръчки.

ГЛАВА 4

През следващите три дни Диклън работи сериозно. Според него нямаше нещо по-приятно от това да разглобяваш. Дори сглобяването и подновяването не му доставяха такова примитивно удоволствие.

Той изкорми кухнята, разкара сребристия остров, плотовете и шкафовете. Свали тапетите и махна линолеума.

Остана с черупка от гипс и дърво и безкрайни възможности.

Вечер се грижеше за мехурите и изморените си мускули и четеше книги по вътрешно обзавеждане.

Всяка сутрин, преди началото на работния си ден, пиеше първата си чаша кафе на терасата и се надяваше да зърне Лена и голямото черно куче на име Руфъс.

Свърза се с работници и майстори, поръча материали и, пълен с трескав ентузиазъм, купи огромен пикап.

В първата нощ, когато успя да запали огън в салона, реши да отпразнува събитието с чаша мерло.

Вече не страдаше от сомнамбулизъм, но непрестанно сънуваше. Спомняше си само някои части от сънищата си, когато се събудеше. Музика. Високи гласове.

Веднъж сънува секс, леки въздишки в мрака, нежното докосване на плът в плът. Нуждата му се надигна като вълна.

Събуди се с потръпващи мускули и аромат на лилии в носа.

Тъй като еротичните сънища бяха единственото, което горе-долу се доближаваше до секс, той вложи цялата си енергия в работата.

Най-после реши да си даде почивка, за да направи едно посещение. Тръгна въоръжен с букет от бели маргарити и огромен кокал.

Къщата зад блатото беше едноетажна и доста семпла. Вода с цвят на тютюн я заобикаляше от три страни. Малка бяла лодка се люлееше леко до вехт кей.

От клоните на кипарисите и дъбовете наоколо висяха прозрачни бутилки, пълни до половината с вода. В изкривените корени на стар

дъб стоеше ярко изрисувана статуя на Богородица. В краката ѝ лежах лилави теменужки.

Малка тераса гледаше към пътя, а по нея бяха подредени саксии с цветя и стол-люлка. Капаците на прозорците бяха боядисани в зелено. Мрежата на вратата бе кърпена на две места. От къщата долиташе силният мелодичен глас на Етел Уотърс.

Диклън чу гърления предупредителен лай на кучето, но все пак не бе готов за размера и бързината му, когато Руфъс изскочи през вратата и се хвърли към него.

— О, Господи — едва прошепна той.

Зачуди се за момент дали да се мушне в пикапа си през прозореца, или да замръзне на място, но в следващия миг черното куче с размера на пони се закова до краката му.

Руфъс замени оглушителния си лай със зловещо ръмжене и впечатляващо озъбване. Тъй като се съмняваше, че ще успее да го надвие с букет маргарити, Диклън реши да изпробва дружелюбния си подход.

— Хей, огромни Руфъс. Как си?

Кучето подуши ботушите, краката му и завря муцуна в чатала му.

— Е, хайде да не ставаме интимни от самото начало — помоли го Диклън.

Като си мислеше за страшните зъби на Руфъс, Диклън реши, че е по-разумно да рискува ръката, а не члена си, затова се протегна и потупа нежно огромната глава на животното.

Руфъс го изгледа с искрящите си кафяви очи и със светкавично движение се изправи на задните си крака и сложи предните си лапи на рамената на Диклън. После облиза лицето му с език с размера на Мисисипи. Облегнат на пикапа, Диклън се надяваше, че дългото облизване е поздрав, а не подготовка за закуска.

— И аз се радвам да те видя — сподели той с кучето.

— Слизай веднага, Руфъс.

След тихата заповед, която долетя от вратата на къщичката, кучето седна на земята и замаха с опашка.

Жената на терасата бе по-млада, отколкото Диклън очакваше. Вероятно беше в началото на шестдесетте години. Имаше същата дребна фигурка като внучката си и същото остро лице. Косата ѝ беше черна, обилно прошарена и къдрава.

Носеше памучна рокля с торбест червен пуловер върху нея. Дебели червени чорапи се подаваха от солидните и кафяви ботуши. Диклън чу дрънченето на гривните ѝ, когато тя сложи ръце на хълбоците си.

— Харесал е миризмата и звука ви, затова ви целуна за добре дошъл — обясни тя.

— А ако не ме беше харесал?

Тя се усмихна и бръчките по лицето ѝ се очертаха ясно.

— Как мислите?

— Радвам се, че мириша дружелюбно. Аз съм Диклън Фицджералд, госпожо Симон. Купих Мане Хол.

— Знам кой сте. Влезте и седнете — покани го тя, като отстъпи назад и отвори вратата.

Придружен от огромното куче, Диклън тръгна към терасата.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Симон.

Тя го изгледа любопитно с тъмните си очи.

— Наистина си хубавец, а?

— Благодаря — усмихна се той и ѝ подаде цветята. — Вие също. Жената взе цветята и стисна устни.

— Да не си дошъл да ме ухажваш, Диклън Фицджералд?

— Можете ли да готвите?

Тя се засмя с плътен, леко дрезгав глас, в който Диклън се влюби.

— Имам малко пресен царевичен хляб, така че ще можеш лично да се увериш.

Госпожа Симон го поведе навътре по коридора. Диклън видя бегло хола, спалните — едната с желязно разпятие над скромно желязно легло, и стаята за шиене. Всичките бяха едновременно претъпкани и безукорно спретнати.

Усети миризма на полир и лавандула, а на няколко метра от кухнята долови аромата на печено.

— Госпожо? На тридесет и една съм, финансово осигурен и абсолютно здрав. Не пуша, обикновено пия умерено и съм сравнително спретнат. Ако се омъжите за мен, ще се отнасям с вас като с кралица.

Тя се засмя и поклати глава, после му махна към кухнята.

— Сядай до масата и протегни дългите си крака под нея, за да не се спъна в тях. А след като си решил да ме очароваш, можеш да ме наричаш *мис Одет*.

Одет свали капака на голяма тава и извади чинии от шкафа. Докато тя режеше царевичния хляб, Диклън погледна през прозореца.

Блатото блестеше на силното слънце. Приличаше на мечта от тъмна вода, в която се отразяваха кипарисите. Птица с яркочервени крила профуча над дърветата и изчезна.

— Уха! Как успявате да свършите някоя работа, когато можете вечно да си седите тук и да гледате навън?

— Да, мястото си го бива — съгласи се тя и извади кана с тъмен чай от стария хладилник. — Семейството ми живее тук от повече от сто и петдесет години. Дядо ми имал спиртоварна зад онази дъбова гора. Данъчните никога не успели да я намерят.

Тя постави чинията и чашата пред него.

— Яж сега. А твоят дядо с какво се е занимавал?

— Бил адвокат. Всъщност и двамата ми дядовци.

— Мъртви ли са вече?

— Пенсионери.

— Ти също, нали? — попита тя, като извади голяма светлосиня бутилка.

— Да, нещо такова. Поне се отказах от правото. Това е великолепно, мис Одет.

— Бива ме в печенето. Обичам маргарити — добави тя, като сложи цветята в бутилката. — Имат жизнерадостен вид. Ще дадеш ли на Руфъс кокала, който си му донесъл, или ще го накараш да ти се моли за него?

Тъй като в момента Руфъс седеше до краката му, сложил едната си лапа на бедрото му, Диклън реши, че няма нужда от повече молби. Той извади кокала от чантата си и кучето го пое с учудващо деликатно захапване, размаха опашка, после се просна на пода и го заръфа.

Одет сложи цветята в средата на масата, после седна на съседния стол.

— Какво ще правиш с онова огромно старо място, Диклън Фицджералд?

— Всякакви неща. Ще се постарая да го върна към предишния му вид.

— А после?

— Не знам. Ще живея там.

Тя отчупи парченце от царевичния хляб. Вече бе решила, че харесва Диклън — рошавата му коса, сивите очи и слабото лице. Дори и гласа му. Звучеше като янки, но не неприятно. А маниерите му бяха изискани, естествени и дружелюбни.

Искаше ѝ се да разбере и нещо за характера му.

— Защо?

— Не знам. Но искам да живея там още откак видях къщата за първи път.

— А как се отнася Мане Хол към теб?

— Мисля, че още не е взел решение. Влизала ли сте някога вътре?

— Аха — кимна тя. — Преди много време. Доста голяма къща за един младеж. Имаш ли си момиче в Бостън?

— Не, госпожо.

— Хубаво момче като теб над тридесет години. Не си гей, нали?

— Не, госпожо — ухили се той и вдигна чашата с чай. — Обичам момичета, но още не съм намерил подходящото.

— Дай да ти видя ръцете — каза тя, пое едната му ръка и я завъртя. — Градът все още си личи, но май гледаш бързо да се отървеш от него — отбеляза, като прокара пръст по мехурите, драскотините и мазолите. — Преди да си тръгнеш, ще ти дам малко балсам, за да нямаш неприятности с мехурите. Имаш силна ръка, Диклън. Достатъчно си силен, за да промениш съдбата си. Поел си по нов път. Не си я обичал.

— Моля?

— Онази жена — отговори Одет, като прокара нокът по дланта му. — Онази, от която си се отдръпнал. Не е била за теб.

Диклън се намръщи и се наведе към нея, като се вторачи в собствената си длан.

— Виждаш Джесика там? С Джеймс ли е в момента?

— Какво те интересува? И тя не те е обичала.

— Олеле — засмя се той.

— Очаква те любов. Истинска любов, която ще те зашемети. Ще бъде чудесно за теб.

Макар да продължаваше да прокарва палец по дланта му, Одет вдигна лице към него. Очите ѝ сякаш станаха по-дълбоки. Стори му се, че вижда целия свят в тях.

— Имаш силни връзки с Мане Хол. Силни, стари връзки. Живот и смърт. Кръв и сълзи. И радост, ако си достатъчно силен и умен. Ти си умен човек, Диклън. Трябва да се огледаш внимателно, за да откриеш себе си. Не си сам в онази къща.

Гърлото му пресъхна, но той не се протегна към чая. Не можеше да помръдне.

— Казват, че там имало духове.

— Онова, което е там, е попречило на останалите да се заселят в нея. Говорят, че било заради парите или нещо такова, но онова в къщата ги плаши. А то чака теб.

Ледена тръпка пропълзя по гърба му.

— Защо?

— Това ти трябва да разбереш — отговори Одет, като стисна ръката му, а после я пусна и взе чая си.

Диклън разтри сърбящата го длан с пръсти.

— Значи си нещо като ясновидка?

Тя развеселено стана, за да донесе каната с чай.

— От време на време виждам разни неща. Кухненска магия — обясни тя, докато допълваше чашите. — Но това не ме прави вещица. Аз съм си една обикновена жена.

Забеляза погледа му, насочен към сребърния ѝ кръст, увиснал на шарени мъниста около врата ѝ.

— Мислиш, че това е противоречие? А откъде според теб идва силата, скъпи?

— Май никога не съм мислил по въпроса.

— Не използваме онова, което добрият Господ ни е дал. Хабим подаръка му.

Тя наклони глава и Диклън забеляза и обиците ѝ. Едри сини камъни висяха от нежните ѝ уши.

— Чух, че си се обадил на Джак Трайпедо за водопровода в къщата ти.

— Аха...

Диклън се помъчи да отклони мислите си от вълшебното към практичното, макар дланта му да продължаваше да вибрира от

докосването на пръстите на Одет.

— Да. Приятелят ми Реми Пейн ми го препоръча.

— Този Реми — усмихна се тя, а лицето ѝ се оживи и всяка следа от загадъчност изчезна. — Страхотен тип е. Джак е братовчед на съпругата на брата на мъжа на сестра ми. Ще ти свърши чудесна работа. А ако не ти поиска справедлива цена, кажи му, че мис Одет ще си поговори с него.

— Благодаря ти. Случайно да познаваш и гипсаджия? Някой, който може да свърши по-сложната работа?

— Ще ти дам едно име. Ще ти струва доста пари да върнеш къщата към онова, което беше, а и да я запазиш такава.

— Имам достатъчно пари. Надявам се да се отбиеш някой път, за да те разведа. Не мога да правя царевичен хляб, но с чая ще се справя.

— Имаш приятни маниери, скъпи. Майка ти те е възпитала добре.

— Имаш ли нещо против да напишеш това и да се подпишеш? Веднага ще го изпратя на майка ми.

— Определено ми е приятно, че ще живееш тук — заяви Одет. — Можеш да ми идваш на гости по всяко време.

— Благодаря ти, мис Одет — отвърна Диклън и се надигна, разбрал намека. — И аз се радвам, че ще живея близо до теб.

Слънцето огря лицето ѝ, когато тя вдигна глава към него. Веселието в тъмните ѝ очи и леката извивка на устните ѝ го върнаха в задимения бар във Френския квартал.

— Тя много прилича на теб.

— Така е. Значи вече си хвърлил око на моята Лена?

Диклън осъзна засрамено, че бе изказал мислите си на глас, затова се опита да се усмихне.

— Е, вече установихме, че харесвам момичета, нали?

Одет се засмя и удари по масата.

— Наистина те харесвам, Диклън.

Той също я хареса. Достатъчно, за да реши все пак да купи няколко стола, така че да има къде да я настани, когато му дойде на гости. Щеше да потърси нещо в събота, реши той, когато се върна в кухнята, за да довърши стените. Щеше да се заеме с това следобед преди вечерята с Реми и Ефи.

После щеше да завърши вечерта с питие в „Тройката“.

А ако Лена не беше на работа, щеше да излезе навън и да се хвърли под някоя бърза кола.

Диклън работи до тъмно, после си позволи една бира с вечерята. Яде седнал на магарето за рязане на дърва, като се възхищаваше на напредъка на работата в кухнята.

Стените бяха оголени, шпакловани и готови за боядисване. Точките с молив по тях отбелязваха размерите на шкафовете, които щеше да започне да изработва на следващия ден. Дори се бе опитал да повдигне леко тухлите на огнището и смяташе, че е свършил сравнително добра работа. Старият дървен под бе почистен и покрит с найлони. Най-после се бе спрял на обзавеждането и бе отбелязал местата за печката и хладилника.

Ако не успееше да намери подходящ бюфет за дългата стена, щеше да си го направи сам. Бе обхванат от ентузиазъм.

Диклън занесе бутилка с вода горе, взе си традиционния девет минутен душ, а после се просна на леглото с бележките, чертежите и книгите си. Заспа скоро, още докато разглеждаше плановете за салона.

Събуди се разтреперан, в пълна тъмнина. Бебето го беше събудило. Плачът му още звучеше в ушите му, когато седна стреснато, а сърцето му заби лудо.

Не знаеше къде се намира, а само, че е на пода вместо в леглото си. А и беше достатъчно студено, за да види белите облачета на собствения си дъх.

Диклън се търколи и стана. Протегна се като слепец и опипа въздуха, като направи предпазлива крачка напред.

Лилии. Тялото му потръпна, когато усети аромата им. Вече знаеше къде е — в спалнята надолу по коридора. Стаята, която бе избягвал грижливо заедно с онази на третия етаж.

Сега се намираще в нея. Той направи още една предпазлива крачка. Знаеше, че не е сам, макар това да му се струваше пълна лудост.

— Плашиш ме. Но не можеш да ме прогониш оттук — тихо каза той.

Пръстите му докоснаха нещо твърдо. Той изпищя и ги отдръпна миг преди да осъзнае, че бе пипнал стената. Пое си дълбоко дъх, за да

се успокои, и тръгна покрай стената. Откри дръжката на вратата към терасата и я отвори с разтреперани ръце.

Януарският въздух му се стори топъл и тежък върху вледенената му кожа. Диклън пристъпи напред и се хвана за перилата. Нощта напомняше за вътрешността на пещера. Старата поговорка наистина беше вярна — нямаше нищо по-тъмно от нощ на открито.

След като очите му се приспособиха към мрака, той се завъртя назад и затвори вратата на стаята.

— Сега това е моята къща — прошепна, като тръгна по терасата, отвори вратата на спалнята си и влезе вътре.

— Ходиш насън? — попита Реми и забодде вилицата си в ориза.

— Да. Имах подобен период от около шест месеца, когато бях на единадесет години — отговори Диклън, като сви рамене.

Не бе възнамерявал да говори за това, а най-много да го спомене случайно. Вечерята, приготвена от Ефи в апартамента на Реми, беше чудесна, както и компанията. Но незнайно защо Диклън, който им разказваше за напредъка на ремонта, заговори за нощните си приключения.

— Сигурно е ужасяващо — каза Ефи — да се събудиш и да откриеш, че си някъде другаде.

— Доста е зловещо. Странно е, че винаги се озовавам в двете стаи, които ме плашат най-много. Но предполагам, че е логично. Нещо, свързано с подсъзнанието.

— Стига да си останеш вътре в къщата, не е толкова страшно — обади се Реми. — Не искам да чуя, че си влязъл в блатото насън.

— Страхотна идея. Благодаря ти.

— Реми — извика Ефи и го плесна по ръката. — Мисля, че би трябвало да отидеш на лекар — обърна се тя към Диклън. — Може да ти даде нещо, което да ти помогне да спиш по-добре.

— Може. Но вече съм там цяла седмица, а това се случи само два пъти. А и взимането на приспивателни няма да ми помогне срещу призрака.

— Това е само течение и скърцане на старо дърво.

Реми се ухили.

— Ефи не вярва в духове.

— Нито пък в гледане на карти или чаени листа, или някаква подобна дивотия — потвърди тя.

— Момичето ми е адски практична личност.

— Момичето ти има здрав разум — отвърна Ефи. — Дик, нормално е да изпитваш странни усещания, когато си съвсем сам в онази огромна стара къща. А и се обзалагам, че не се храниш правилно. Трябва да поживееш известно време при Реми, докато свикнеш с новите неща.

— А пък тя самата не иска да дойде да живее при мен — намеси се Реми.

— Ще живея с теб, след като се оженим, а не преди това.

— О, скъпа, до май има толкова много време. Липсваш ми, когато не си тук — изхленчи Реми, като взе ръката ѝ и я целуна нежно.

— Слушай, Ефи, защо ти не дойдеш при мен за няколко нощи? Абсолютно платонично — добави Диклън, когато видя присвитите очи на Реми. — Обзалагам се, че ще си промениш мнението за духовете след една-две нощи.

— Съжالياвам. Аз съм градско чедо. Не мога да живея на такова място. А ти какво правиш там съвсем самичък, когато не работиш?

— Чета. И като стана дума за това, трябва да дойда до библиотеката, за да ми помогнеш да изровим още нещо за Мане Хол. Освен това се занимавах и с градината. Разхождах се. Отидох на гости на мис Одет.

— Запознал си се с мис Одет? — запита Реми, като обра остатъците от чинията си. — Страхотна е, нали?

— Да, много ми хареса. Но всъщност съм толкова зает с къщата, че обикновено се отбивам при нея чак към десет вечерта. Най-последно си купих телевизор, но въобще не се сещам да го включа. А днес следобед си купих маса, столове и някои други неща.

Диклън се укори за вечната си грешка, която го вкарваше в антикварните магазини.

— Няма да те оставим да се заключиш в онази вехта къща и да се скапеш от работа — заяви Ефи. — Очаквам да идваш в града при нас поне веднъж седмично отсега нататък. Реми, ти трябва да започнеш да ходиш при Диклън в събота и да му помагаш. Той прекарва прекалено много време сам — решително добави тя, като стана от масата. — Ето, това ти е проблемът, Диклън. А сега, готови ли сте за десерта?

Вероятно Ефи беше права, помисли си Диклън, докато търсеше място за паркиране. Трябваше да се събира с хора по-често. Можеше да идва в града един-два пъти седмично, за да хапне нещо истинско. А и да заведе Реми и Ефи на вечеря, макар и неофициална.

Можеше да прекарва вечерите си като чете нещо различно от архитектурни книги. Да, скоро щеше да се съвземе и да се освободи от страха си от стаята на третия етаж.

Наложи му се да паркира на две пресечки от „Тройката“, но когато влезе вътре и видя Лена зад бара, реши, че си струваше усилията.

Тази вечер не успя да си намери дори високо столче, но се мушна между няколко клиенти и завзе ъгълче от бара. Музиката беше шумна и весела, също като тълпата посетители.

Зад бара, освен собственицата и бармана с плитките, се трудеше и някаква блондинка. Лена хвърли бърз поглед на Диклън, докато подаваше две бири и джин на келнерката.

— „Корона“? — попита тя.

— По-добре една кола.

Лена изглеждаше великолепно, както я помнеше. Тази вечер носеше синьо — щедро разкопчана риза с навити ръкави. Устните ѝ пак бяха червени, но косата ѝ бе прибрана назад със сребърни гребени. На ушите ѝ висяха халки.

Тя остави чашата пред него и попита:

— Къде си?

— Мисля, че съм точно пред теб.

— Не — засмя се тя дрезгаво. — Не говориш нюорлиънски, скъпи. Когато те попитам „Къде си?“, значи искам да знам как си.

— О, чудесно, благодаря. А ти къде си?

— Аз също съм добре. Заета. Кажете ми, ако решиш, че искаш още нещо.

Диклън трябваше да се задоволи само да я наблюдава. Тя се трудеше усърдно зад бара, изпълняваше поръчки, влизаше и излизаше от кухнята забързано.

Той въобще и не си помисли да се прибере у дома. Когато наблизко се освободи стол, Диклън бързо се настани върху него.

Лена се почувства така, сякаш я изучаваше огромна, красива котка. Солидна, търпелива и малко опасна. Диклън пиеше колата си, поръча си втора и още седеше на стола си, когато тълпата започна да оредява.

Лена застана пред него.

— Чакаш ли нещо, готин?

— Да — отговори той, като прикова очи в нейните. — Чакам.

Тя избърса плота с бързо движение.

— Чух, че си ходил на гости на баба ми.

— Преди няколко дни. Приличаш на нея.

— Така казват — съгласи се Лена, като пъкна парцала в задния си джоб. — Да не би да си отишъл там, за да пуснеш в ход ирландския си чар и да я накараш да ми спомене някоя добра дума за теб?

— Надявах се, че и това може да стане, но всъщност я посетих, защото ми е съседка. Предполагах, че е доста стара — възрастна жена, която живее сама и би искала наоколо да има някой, който да ѝ помага от време на време.

— Много мило — въздъхна Лена. — Истина е, че тя има нужда от помощ понякога. Дюпре, скъпи! — извика тя, без да отмести очи от Диклън. — Затвори бара, моля те. Прибирам се у дома.

Тя извади малка чанта изпод плота и я закачи на рамото си.

— Мога ли да те изпратя до вас, Лена? — попита Диклън.

— Да, можеш.

Лена излезе иззад бара и се усмихна, когато той ѝ отвори вратата.

— Е, чувам, че работиш усърдно над новата си къща.

— И денем, и нощем — потвърди Диклън. — Започнах с кухнята. Постигнах сериозен напредък. Но нито веднъж не те видях близо до езерото.

— Не съм ходила там напоследък.

Истината бе, че не ходеше там нарочно. Измъчваше я любопитство дали Диклън ще се върне в бара ѝ.

— Запознах се с Руфъс. Хареса ме — съобщи ѝ Диклън.

— И баба ми те е харесала.

— А ти?

— А, и мен ме харесват.

Тя се завъртя към висока порта от ковано желязо, когато Диклън се засмя. Тръгнаха напред в малък, покрит с павеа двор, където стояха два стола и маса.

— Лена — хвана я той за ръката.

— Това е мястото, където живея — посочи тя стълбите към терасата на втория етаж, на която Диклън се бе възхищавал първата вечер.

— О, значи край на опитите ми да те съблазня по време на дългата разходка до дома ти. Защо не...

— Не — прекъсна го тя и го мушна с пръст в гърдите. — Няма да се качиш у нас. Не и тази вечер. Но мисля, че рано или късно ще се справим и с този проблем.

Тя се надигна на пръсти, плъзна ръка по врата му и поднесе устните си към неговите.

Диклън почувства, че потъва, сякаш досега бе вървял по твърда земя, която внезапно се бе превърнала във вода.

Коприненото докосване на устните и езика ѝ, нежната кожа и опияняващият аромат на парфюма ѝ го зашеметиха.

След миг Лена се отдръпна.

— Бива те — прошепна тя и погали устните му. — Бях убедена в това. Лека нощ, скъпи.

— Чакай малко.

Не беше чак толкова замаян, че да не може да действа, затова бързо я хвана за ръката.

— Това беше само първи опит — каза Диклън и я завъртя към себе си.

Усети развеселената усмивка на устните ѝ под своите, после прокара ръце по гърба ѝ и се остави да потъне.

Олеле, помисли си Лена, когато се отпусна в прегръдките му. Устните му бяха търпеливи, но тя усети силното му желание. Ръцете му бяха нежни, но я държаха здраво притисната към него.

Някой отвори вратата на бара. Заля ги вълна от музика, после вратата се затвори. По улицата зад тях мина кола, от която също долиташе силна музика.

Кожата на Лена се стореци и тя склучи ръце зад врата на Диклън.

— Много си добър — повтори тя и потърка буза в неговата. — Но няма да се качиш при мен тази вечер. Трябва да си помисля за теб.

— Добре. Но да знаеш, че ще идвам при теб редовно.

— Всички винаги се връщат при Лена. — Е, поне за известно време, помисли си тя, като се отдръпна от него. — Прибирай се у дома, Диклън.

— Ще изчакам, докато си влезеш.

Тя повдигна вежди.

— Бива си те.

Учтивостта му ѝ се стори адски мила и тя го целуна по бузата, преди да се изкачи по стълбите.

Когато отключи вратата си и погледна назад, Диклън още стоеше долу.

— Приятни сънища, скъпи — пожела му тя.

— Да, приятните сънища са добре дошла промяна — промърмори той, когато Лена затвори вратата зад себе си.

ГЛАВА 5

Мане Хол

2 януари 1900

Това бяха лъжи. Жестоки, противни лъжи. Не можеше да повярва, че неговата сладка Аби го е напуснала и дори е изоставила детето си.

Люсиен седеше на крайчеца на леглото, потънал в замайването, което го бе обзело откак се прибра у дома преди два дни. Прибра се у дома и откри, че жена му е изчезнала.

Друг мъж. Така му казаха. Стар любовник, с когото се срещала тайно винаги когато Люсиен отивал в Ню Орлиънс по работа.

Лъжи.

Той беше единственият. Беше се оженил за ангел и бе завел девственица в брачното легло.

Нещо ѝ се беше случило. Той се загледа в брошката с часовника, която ѝ беше подарил, когато я помоли да се омъжи за него. Струваше ѝ се нещо ужасно.

Но какво? Какво можеше да я накара да напусне къщата през нощта?

Болен роднина?

Не, случаят не беше такъв. Та нали той самият бе препуснал като луд към блатото, за да разпитва семейството и приятелите ѝ какво е станало с нея.

Дори и в момента хората я издирваха по пътищата, в блатото и из полята.

Но слуховете и клюките вече се носеха над реката.

Младата съпруга на Люсиен Мане бе избягала с друг мъж. И той чуваше шепота.

„Какво можеше да се очаква от нея? Кажунски боклук. Най-вероятно бебето ѝ е заченато в блатото и е представено за негово.“

Ужасни, гнусни лъжи.

Вратата се отвори. Жозефин дори не си даваше труда да почука от учтивост. Мане Хол ѝ принадлежеше. Сега и завинаги. Влизаше, където и когато си поиска.

— Люсиен.

Той се завъртя.

— Намериха ли я?

Още не бе сменил изцапаните си от издирването дрехи. По мръсното му лице просветна надежда.

— Не — отговори Жозефин, като рязко затвори вратата зад гърба си. — Нито пък ще я намерят. Вероятно в момента ти се присмива отнякъде заедно с любовника си.

Жозефин бе готова едва ли не да повярва на думите си. Бездруго скоро всички щяха да повярват напълно в тях.

— Аби не е избягала — възрази Люсиен.

— Ти си глупак. Прояви се като такъв, когато се ожени за нея, и си остана такъв — сгълча го тя, като се приближи до гардероба и го отвори. — Не виждаш ли, че някои от дрехите ѝ липсват? Не ти ли каза същото и прислужницата ѝ?

Люсиен виждаше само синята бална рокля, с която Аби толкова се гордееше.

— Прислужницата греши — отвърна той с разтреперан глас.

— Ти грешиш. Ами бижутата ѝ? — попита Жозефин, като взе кожената кутия от рафта и вдигна капака. — Къде са перлите, които ѝ подари за Коледа? Къде е диамантената гривна, която ѝ купи, когато роди детето?

— Някой ги е откраднал.

Жозефин изсумтя отвратено и хвърли кутията на леглото.

— Взела е най-лъскавите неща. Момиче като нея вижда само блясъка. Тя те омагьоса, изложи семейството и името ти, а сега вече посрами всички ни.

— Не! — извика той, като затвори очи. — Тя не би ме оставила. Не би оставила Мари Роз.

— Колкото и да е обичала детето, съмнявам се, че и тя и любовникът ѝ са искали да се натоварят и с бебе. А и откъде си сигурен, че детето въобще е твое?

Бузите му се зачервиха от ярост.

— Как можеш да ми зададеш подобен въпрос? Живя тук с нея цяла година, а сега говориш такива неща за нея!

Жозефин си помисли студено, че смето на съмнението все пак бе посято. А тя щеше да му помогне да разцъфти.

— Живях тук с нея, но не бях заслепена от похот, нито пък омагьосана като теб. Ти си почти толкова виновен, колкото и тя. Ако беше задоволявал апетитите си като другите мъже, ако ѝ беше платил и подарил няколко дреболии, нямаше сега да сме изправени пред такъв скандал.

— Да ѝ платя! Като на курва? Както Жулиен плаща? — изкрещя Люсиен и пристъпи напред разтреперан от ярост. — Жена ми не е курва!

— Тя те използва — злобно прошепна Жозефин. — Отне достойнството ти и опетни нашето. Влезе в този дом като слугиня, а го напусна с плячката от измамата си. Като крадец през нощта. И остави бебето си да плаче зад гърба ѝ.

Жозефин хвана сина си и го разтърси.

— Опита се да промениш нещо, което не може да бъде променено. Очакваше прекалено много от нея. Тя никога не можеше да стане господарка на Мане Хол. Е, поне имаше достатъчно разум да го разбере. А сега, след като вече я няма, ще си държим главите изправени, докато клюките замрат. Ние сме семейство Мане и ще преживеем и това.

Жозефин се обърна и тръгна към вратата.

— Очаквам да добиеш по-представителен вид и да се присъединиш към семейството за вечеря. Животът ни бе разстроен за прекалено дълго време.

Останал сам, Люсиен седна на леглото с брошката в ръка и заплака.

— Трябва да ти призная, момче — каза Реми, като се завъртя из кухнята, сложил ръце на кръста си. — Създал си страхотна бъркотия тук.

— Ела след няколко седмици — обади се Диклън от трапезарията, където бе установил дърводелската си работилница.

Ефи повдигна крайчеца на найлона.

— Подът ще стане великолепен. Сега е като празно платно — рече тя, като се огледа наоколо. — Диклън го е изчистил, за да може да сътвори подходящата картина.

— Ефи, зарежи този глупак и ела да живееш при мен.

— Престани да сваляш момичето ми — извика Реми, като се приближи до вратата.

Диклън стоеше до електрическия трион, закачил колан с инструменти на кръста си и дърводелски молив зад ухото си. Реми реши, че приятелят му не се е бръснал поне от три дни. А пък работническият гащеризон ужасно му отиваше.

— Искаш ли да свърша нещо, или просто да стоим тук и да се възхищаваме на мъжествения ти вид? — попита Реми.

— Определено мога да използвам един-двама работници — отвърна Диклън, като прокара триона по дървото, вдигна облак прах от стърготини и го изключи, преди да погледне Реми. — Готов ли си?

— Разбира се — кимна Реми и прегърна Ефи. — Ще си изкараме бирата.

Четири часа по-късно седнаха на терасата пред прясно боядисаната кухня. Ефи, издокарана в старата джинсове риза на Диклън, имаше петна от боя по носа си. Бирата беше студена и пенлива, а от стереото се носеше бавен блус.

Докато вадеше последната треска от палеца си, Диклън реши, че животът определено е добър.

— Какъв е онзи храст, който цъфти там? — махна той към съсипаната градина.

— Камелия — отговори Ефи. — Градината ти е истински грях, Дик.

— Знам. Трябва да се заема с нея.

— Не можеш да се заемеш с абсолютно всичко. Трябва да повикаш човек, който разбира от тази работа.

— Големия и Малкия Франки ще свършат работата вместо теб — каза Реми, като отпи солидна глътка бира. — Те двамата се справят много добре.

— Семейен бизнес? — попита Диклън, който винаги се бе доверявал на семейния бизнес. — Баща и син?

— Брат и сестра.

— Брат и сестра? И двамата се казват Франк?

— Да. Баща им, Франк К. — съкратено от Ксавие, имал невероятно самочувствие. Кръстил и двете си деца на себе си. Ще ти дам телефона им. Кажим им, че Реми ги е препоръчал.

— Ще отида да се поизмия — каза Ефи, като погледна изцапаните си с боя ръце. — Може ли да се помотая из къщата после?

— Сладурче — отвърна Диклън и целуна ръката ѝ. — Можеш да правиш всичко, което си поискаш.

— Добре, че аз я срещнах първи — отбеляза Реми, когато Ефи влезе вътре.

— Дяволски си прав.

— Но ми се струва, че мислите ти са съсредоточени върху друга жена, като гледам колко често насочваш очи към блатото.

— Не мога да притежавам Ефи, освен ако не те убия, затова ухажвам мис Одет. Това е доказателство за приятелското ми отношение към теб.

— Да, така си е — захили се Реми и се облегна на лакти. — Лена кара мъжете да се оживят и да започнат да си мислят разни интересни неща.

— Имаш си момиче.

— Това не означава, че мозъкът ми е спрял да работи. Но не се тревожи, Ефи е единственото, което искам — въздъхна той доволно. — Освен това ние с Лена си имахме своите моменти преди години.

— Какво искаш да кажеш? — извика Диклън, като остави бирата и се вторачи в приятеля си. — Ти и Лена? Ти... и Лена?

Реми намигна.

— В едно горещо страстно лято. Трябва да е било преди около петнадесет години. Бях на седемнадесет, току-що завършил гимназията. Значи Лена е била на около петнадесет. Прекарахме няколко незабравими вечери на задната седалка на старото ми камаро.

Реми забеляза мрачния поглед на Диклън.

— Хей, аз и нея видях първи. Бях луд по това момиче в продължение на шест месеца. Мислех, че ще умра, ако не я притежавам. Знаеш как е, когато си на седемнадесет.

— Да. А и знам как е, когато си на тридесет и една.

Реми се засмя.

— Ухажвах я, подскачах около нея, ближих подметките ѝ. Водех я на кино и на разходка. Заведох я и на абитуриентския си бал. Господи, колко беше великолепна! А в една лунна юнска нощ най-после ѝ свалих дрехите на задната седалка на камарото. Беше ѝ за първи път — добави той и бързо погледна Диклън. — Нали знаеш, една жена никога не забравя първия. Е, аз ти разчистих пътя, скъпи.

— Мисля, че бих могъл да се справя по-добре от един загорял тийнейджър — каза Диклън, макар да си признаваше, че Лена го кара да се чувства като такъв. — И какво стана между вас?

— Отдалечихме се. Аз отидох да уча на Север, а тя остана тук. Треската премина и станахме добри приятели. Ние сме само приятели, Дик. Тя е един от любимите ми хора.

— Схванах предупреждението. Да не искаш всички момичета за себе си, Реми?

— Не, просто не искам двама от най-близките ми приятели да се наранят един друг. И двамата сте натоварени с доста багаж.

— Знам къде да складирам моя.

— Може и така да е. Господ знае, че и Лена прави възможното да държи своя заключен на тавана. Майка ѝ... — Реми замълча рязко, когато Ефи изпищя.

Той скочи на крака и бирата му се разля по пода. Изфуча през кухненската врата пред Диклън, като викаше името на Ефи.

— Горе — извика Диклън, като зави наляво и се втурна към стълбите. — Тя е на горния етаж.

— Реми! Реми! Ела бързо!

Ефи седеше на пода, обвила ръце около себе си, и се хвърли в прегръдките на Реми в мига, когато той коленичи до нея.

— Бебчо, какво стана? Нарани ли се?

— Не, не, видях... — тя зарови лице в рамото му. — Ей там... на леглото...

Диклън погледна отворената врата. Единственото легло там можеше да бъде само онова, което той си бе представял. В момента виждаше само стъпки в праха, там, където Ефи бе влязла в стаята. Слънцето огряваше дървения под и избелелите тапети. Нямаше нищо друго.

— Какво видя, Ефи? — попита я Диклън.

— На леглото. Лицето на една жена. Мъртва.

— Бебчо — обади се Реми и също огледа стаята. — Там няма нищо. Виж. Няма абсолютно нищо.

— Но аз видях...

— Кажи ми какво видя — коленичи Диклън до нея. — Какво видя?

— Видях... — потрепери Ефи, после решително стисна устни. — Помогни ми да стана, Реми.

Макар лицето ѝ да бе мъртвешки бледо, тя стана и пристъпи до вратата.

— Ефи, скъпа, трепериш. Хайде да слезем долу.

— Не, не. Чакай.

Очите ѝ бяха ококорени, а сърцето ѝ продължаваше да бие лудо, докато оглеждаше стаята.

— Не е възможно да съм видяла нещо. Стаята е празна. Просто една празна стая. Сигурно съм си въобразила...

— Голямо легло? Син балдахин? Скрин и бюро? Дамска тоалетка и синьо кресло? Газови лампи, свещи на полицата на камината и снимка в рамка?

— Откъде знаеш какво съм видяла?

— Защото и аз го видях. Първия ден, когато пристигнах тук. И усетих аромат на лилии.

— Бели лилии във висока ваза — продължи Ефи, а по бузата ѝ се плъзна сълза. — Стори ми се странно и много мило, че държиш цветя тук. После се запитах как си ремонтирал стаята толкова бързо и красиво и защо не ни спомена за това. Влязох вътре и я видях на леглото. Съжалявам. Имам нужда от малко въздух.

Без да каже и дума, Реми я взе на ръце.

— Героят ми — промърмори тя, докато той я носеше надолу по стълбите.

— Ужасно ме изплаши, скъпа. Диклън, донеси малко вода на момичето ми.

В продължение на няколко секунди Диклън остана вторачен в стаята, после тръгна надолу след приятелите си.

Наля чаша вода и я занесе на терасата, където Ефи бе седнала в скута на Реми.

— Е, какво мислиш за духовете сега? — попита той.

Ефи пое чашата и отпи, като наблюдаваше Диклън внимателно.

— Въобразила съм си.

— Бяла роба на креслото. Сребърни четки за коса. Златна брошка с емайл.

— Брошка с часовник — тихо добави тя и потрепери. — Не мога да го обясня.

— Можеш ли да ми разкажеш за жената?

— Лицето ѝ беше изранено и окървавено. О, Реми!

— Спокойно — погали я той по косата и я придърпа към себе си.

— Недей да мислиш за нея. Остави я, Диклън.

— Не, няма нищо.

Ефи си пое дълбоко дъх, облегна глава на рамото на Реми и прикова очи в Диклън.

— Ужасно е странно. Страшно и странно. Мисля, че беше млада, но не съм сигурна. Тъмна коса. Тъмна, гъста и къдрава коса. Дрехите ѝ... нощницата ѝ беше разкъсана. По врата ѝ имаше ужасни синини, като... като че ли беше удушена. Знаех, че е мъртва. Изпищях и отстъпих назад. Краката ми се подкосиха.

— Трябва да разбера коя е била тя — заяви Диклън. — Сигурно има начин да разберем коя е била. Член на семейството? Прислужница? Гостенка? Ако една млада жена е умряла тук насилствено, някъде трябва да има документи за това.

— Мога да извърша известни проучвания — усмихна му се леко Ефи. — Все пак това ми е работата.

— Ако е имало убийство, все трябваше да чуем някоя история през годините — отбеляза Реми. — А аз никога не съм. Скъпа, ще те отведа у дома.

— Няма да възразя — кимна Ефи, като се протегна и докосна ръката на Диклън. — Ела с нас. Не знам дали е разумно да оставаш тук.

— Трябва да остана. Искам да остана.

„Трябва да съм си тук“ — помисли си Диклън, когато остана сам и грохотът на чука му отекна в трапезарията. Не само реставрираше къщата, но и я превръщаше в свой собствен дом. Ако убитото момиче беше част от него, значи имаше някаква връзка и със самия Диклън.

Искаше му се да узнае името и историята ѝ. Откъде беше? Защо бе умряла? Може би му беше писано да дойде тук и да научи тези неща.

Образите и усещанията, които бяха прогонили предишните собственици, щяха да го задържат тук.

Той можеше да живее с духовете. Но нямаше да се успокои, докато не ги опознаеше.

Но когато най-после приключи с работата и си легна, Диклън остави лампите да светят.

През следващите няколко дни бе прекалено зает, за да мисли за духове или да ходи насън, или пък дори да се наслади на нощите, които си бе обещал. Електротехникът и водопроводчикът работеха усърдно с бригадите си.

Многобройните хора и шумове из къщата прогониха духовете.

Франк и Франки, които си приличаха като имената си, с мощни рамене и коси с цвят на кал, се мотаеха из градината и издаваха странни звуци на одобрение или отвращение. Малкия Франки изглежда бе мозъкът на фирмата им, тъй като след няколко дни проучване даде оферта на Диклън за разчистването на бурените и храсталаците. Макар да се чудеше дали двамата Франки възнамеряват да се пенсионират с печалбата от работата си тук, Диклън имаше доверие на Реми и ги назначи.

Дойдоха въоръжени с лопати, мотики и огромни ножици. От трапезарията, където се трудеше върху шкафовете, Диклън чуваше ленивите им гласове и глухите удари на инструментите им.

А малко по-късно, когато погледна навън, забеляза, че джунглата изчезваше.

Гипсаджията, когото Одет му изпрати, беше кльощав чернокож на име Тибалд, който събщи на Диклън, че працядо му работел навремето за семейство Мане.

Обиколиха къщата, като Тибалд драскаше бележките си в миниатюрно овехтяло тефтерче. Когато стигнаха до балната зала, Тибалд вдигна замечтано очи към тавана.

— Вечно ми се струва, че в главата ми е скрита някаква снимка, за която дори не знам, че е там — каза той. — Никога не успях да свикна с красотата на тези стари места.

— Но си бил тук и преди.

— Да. Семейство Рудикър ме наеха да им свърша част от работата. Хората, от които купихте Мане Хол. Имаха страхотни идеи,

но не успяха да ги осъществят. А и бездруго чух, че се готвели да назначат за основната работа някакъв човек от Савана.

— Защо?

Тибалд продължи да се усмихва към тавана.

— Имаха грандиозни идеи и не вярваха, че местните хора могат да ги реализират. Май смятаха, че колкото повече пари похарчат, толкова по-лъскаво ще стане. Нали разбирате какво имам предвид?

— Да, загрях. Аз пък вярвам, че ако наемеш местен човек, той ще е по-заинтересуван от работата. Е, можеш ли да се справиш?

— Аз извърших гипсаджийската работа в Харвест Хауз на улица „Ривър“. Имам снимки в пикапа. Можете да ги видите или направо да отидете в Харвест Хауз и да огледате къщата. Собствениците й устройват светски приеми доста често. Вършил съм доста работа в Ню Орлиънс и Батън Руж. Мога да ви дам няколко имена.

— Хайде да видим снимките.

Само след един поглед върху снимките, които показваха стените, корнизите и розетките преди и след ремонта, Диклън се убеди, че този човек беше художник, и го помоли за оферта. Тибалд му обеща да я приготви до края на седмицата и му протегна ръка.

— Признавам, че с радост бих се захванал с тази бална зала — каза той, като погледна назад към къщата. — Ще работим ли и по третия етаж?

— По-късно.

— Вероятно ще искате да поговорите със сестра ми Луси. Тя чисти къщи.

— Доста далеч съм все още от наемането на икономка.

Тибалд се засмя и извади пакетче дъвка.

— Не, господине, нямах предвид такова почистване — каза той, като предложи дъвка на Диклън. — Говорех за прогонване на духове. В тази къща има доста силни духове — задъвка той замислено. — Особено на третия етаж.

— Откъде знаеш?

— Чувствам дъха им във врата си. Вие не го ли усещате? Когато семейство Рудикър ремонтираха мястото, загубиха двама работници. Хората им просто си излязоха и никога не се върнаха. Може би точно заради това предпочетоха да наемат хора по-отдалеч.

Тибалд сви рамене и добави:

— Вероятно това е причината да не осъществят грандиозните си идеи.

— Знаеш ли какво е станало на третия етаж?

— Не. И не познавам човек, който да знае. Познавам само хора, които не биха се качили горе, колкото и пари да им предложиш. Ако искате да ви свърша някаква работа и на третия етаж, първо ще трябва да звъннете на сестра ми Луси.

Двамата мъже се завъртяха, когато чуха приближаването на кола.

— Това е колата на мис Лена. И мис Одет е с нея — събщи Тибалд и се ухили широко, когато древното МГ се изравни с пикапа му. — Добър ден, дами — поздрави той, като забърза да отвори вратата на Одет. — Как сте?

— О, благодаря, чудесно, Тибалд. Как е семейството ти?

— Не мога да се оплача.

Лена изскочи от колата, когато Диклън ѝ отвори вратата. Джинсите ѝ бяха съблазнително прилепнали по тялото, а над тях носеше тюркоозна риза.

— Баба реши, че е време да ти дойдем на гости — заяви тя, като огледа частния път и многобройните пикапи. — Какво си направил, скъпи? Да не си си наел цяла армия?

— Само един полк.

Лена ухаеше на жасмин и на страстни ноци. Диклън трябваше да се съсредоточи върху маниерите си или да глътне дъвката.

— Може ли да те разведа из къщата?

— Хм. И до това ще стигнем. Тибалд, да не забравиш да поздравиш Мейзи от мен.

— Ще го направя. А сега трябва да тръгвам. Скоро ще ви донеса офертата, господин Фицджералд.

— Диклън. Ще я очаквам с нетърпение, Тибалд. Мис Одет — поклони се Диклън и пое ръката ѝ.

Одет беше облечена в памучна рокля с цвят на зряла тиква и тъмнозелен пуловер срещу зимния студ. Чорапите ѝ отговаряха на тоалета ѝ.

Ухаеше на лавандула, а гривните и верижките ѝ потракваха. Всичко в нея действаше успокояващо на Диклън.

— Добре дошли в Мане Хол, който не е в най-представителния си вид в момента.

Одет намигна на Лена, когато Диклът ѝ целуна ръка.

— Все пак ще го разгледаме. Чух, че си наел Големия Франк и Малката Франки — каза тя, като кимна към пикапа им. — Добре ли се справят?

— Струва ми се, че вършат чудесна работа. Не знам как — отговори Диклът, като огледа предната градина. — Не ги виждам да правят нищо, но само примигвам и гигантска купчина храсталаци и бурени изчезва. Искате ли да ви разведа из околността?

— С удоволствие. Лена, скъпа, извади бутилките срещу духове от багажника. Ще ги закачим на дъбовете.

— Бутилки срещу духове?

— Държат злите духове настрана — обясни Лена, като започна да вади от багажника бутилки, пълни до половината с вода.

— Трябва ли да се притеснявам от зли духове? — попита Диклът.

— Предпазните мерки никога не са излишни — обясни Одет, като взе две бутилки и тръгна към дърветата.

— Бутилки срещу духове — повтори Диклът замислено, като взе една от тях.

Беше забелязал, че същите бутилки висяха пред къщата на Одет.

— И каква работа вършат?

— Стар вуду номер — отговори Лена. — Потропването им плаши злите духове и ги прогонва.

Диклът чукна двете бутилки една в друга. Звукът беше приятен и не особено заплашителен.

— Вярваш ли във вуду? — попита той.

— Вярвам в предпазните мерки — отговори Лена, като понесе дребната си, но съблазнителна фигурка към баба си.

Независимо дали бяха вуду или обикновени стари шишета, Диклът реши, че му харесват окачени по дърветата. А когато отново чукна двете бутилки, хареса мелодичния им звук.

Беше им нужен почти час да стигнат до къщата и да влязат вътре, тъй като двете жени проведоха дълъг разговор с градинарите, разпитаха ги за семейството им и обсъдиха градината.

Когато най-последно влязоха в кухнята, Одет сложи ръце на кръста си и кимна.

— Чудесен цвят. Като добре опечено тесто. Повечето мъже се спират само на бяло. А този цвят подчертава хубавия дървен под.

— Ще мога да инсталирам шкафовете следващата седмица — каза Диклън и махна към трапезарията. — И за тях използвам чам. И стъклени витринки.

Одет се огледа наоколо и прокара ръка по единия шкаф.

— Чудесна работа, Диклън. Имаш талант.

— Благодаря.

— И работата те кара да се чувстваш щастлив.

— Така е. Искате ли да влезем в салона? Там има маса и ще можем да прием чай — покани ги той, като вдигна очи към тавана, когато нещо тежко тупна на горния етаж. — Съжалявам за шума.

— Работата не е тихо нещо. А сега ние с Лена ще се помотаем малко, ако нямаш нищо против. Ще намерим салона сами.

— Не можете да го пропуснете. Това е единствената стая с маса.

— Той е много приятен младеж — отбеляза Одет, когато двете с Лена излязоха от трапезарията.

— Да, такъв е.

— И хубав.

— Много.

— И си пада по теб, скъпа.

Лена се засмя.

— И това е вярно.

— А какво смяташ да направиш по въпроса?

— Все още мисля. Господи, какво място! — възкликна Лена и прокара ръце по стената. — Коридорите са достатъчно широки, за да вкараш колата си вътре. Направо ти се доплаква, като гледаш как са я занемарили.

— Занемарили? Не знам. Струва ми се, че къщата просто е очаквала Диклън. О, това е толкова типично за мъжете — усмихна се тя, когато влязоха в салона. — Да живее само с една маса и два стола. Обзалагам се, че не е ял нищо свястно откак се нанесе тук.

Лена повдигна вежди.

— Бабо, няма да ме накараш да го съжаля достатъчно, за да му сготвя — каза тя весело и тръгна към прозореца. — Великолепно е. Представи си какво ли е било да стоиш тук, когато къщата е била в

цялото си великолепие. По алеята са препускали коне, а красиви карети са идвали нагоре по пътя.

— Къщата отново ще стане красива. Но се нуждае от жена. Също както това момче се нуждае от жена.

Лена се заигра с малкото ключе, което висеше на врата ѝ.

— Казах ти, че все още мисля. Тук е доста хладно — добави тя.
— Има нужда от огън.

— Ще запаля — обади се Диклън, който влезе в стаята с кана чай и пластмасови чаши.

ГЛАВА 6

За Диклън това беше чудесно прекаран час. А и, ако не се брояха Реми и Ефи, първите му истински гости.

Женското присъствие в салона, където огънят пращеше жизнерадостно, а следобедното слънце нахлуваше през мърлявите прозорци, му бе изключително приятно.

— Ще се върна — обеща му Одет. — Искам да видя кухнята, когато я завършиш.

— Надявам се, че често ще ми идваш на гости. С радост ще ти покажа и останалата част от къщата.

— Покажи я на Лена. Аз ще се прибера пеша.

— Ще те закарам, бабо.

— Не, остани тук — нареди ѝ Одет небрежно, но с хитра искрица в очите. — Искам да се поразходя, пък и става време за следобедната ми дрямка.

Тя започна да се надига от стола си и Диклън скочи на крака и ѝ предложи ръката си. Това я накара да се усмихне.

— Имаш чудесни маниери. Ела ми на гости, когато не си прекалено зает. Ще ти направя истински южняшки гювеч, преди да си оклюощавял толкова, че дрехите ти да увиснат.

— Телефонът ми вече работи — каза Диклън, като зарови в джоба си, извади лист и молив и надраска номера си. — Звънни ми, ако имаш нужда от нещо.

— Да, наистина си много мил — кимна Одет и му поднесе бузата си за целувка.

Диклън я изпрати до вратата и тя му направи знак да се наведе отново към нея.

— Одобрявам това, че ухажваш моята Лена. Ти ще се грижиш за нея, а повечето мъже не са готови на подобно нещо.

— Мис Одет, да не искаш да ми кажеш по този начин, че нямам шанс с теб?

Тя се засмя и го потупа по бузата.

— Ако бях трийсет години по-млада, съревнованието щеше да е сериозно. Хайде сега, отивай и ѝ покажи къщата си.

Той я загледа как се отдалечава сред дърветата, от които висяха бутилките срещу духове.

— Харесваш баба ми — обади се Лена откъм вратата на салона.

— Влюбен съм в нея. Прекрасна е. Слушай, до къщата ѝ има доста път. Би трябвало...

— Ако иска да се поразходи, ще го направи. Няма начин да ѝ попречиш да направи онова, което си е наумила — прекъсна го Лена, като се приближи към него. — Виж ей там. Руфъс идва да я посрещне и да я отведе у дома. Това куче сякаш има радар, когато става дума за баба ми.

— Надявах се, че и той ще се появи — обърна се Диклън към нея. — Следващия път го доведи със себе си. Два пъти тази седмица тръгнах към бара ти и едва успях да се сдържа да не вляза.

— Защо?

— Страхувах се да не решиш, че те преследвам — отвърна той, като погали косата ѝ. — Помислих си, че ако удържа, докато ти дойдеш тук, няма да извадиш съдебна заповед, с която да ми забранят да се доближавам до теб.

— Ако искам един мъж да се разкара от живота ми, направо му го казвам.

— Мъжете винаги ли правят онова, което им кажеш?

Устните ѝ се извиха в лека усмивка, която го накара да закопнее да оближе малката черна бенка.

— В повечето случаи. Е, ще ми покажеш ли огромната си къща, скъпи?

— Да — отговори Диклън, като повдигна брадичката ѝ и я целуна. — Разбира се. Между другото — той я хвана за ръката и я поведе към стълбището, — имам позволение на мис Одет да те ухажвам.

— Струва ми се, че имаш нужда от моето позволение, а не от нейното.

— Възнамерявам да те очаровам толкова силно, че да си готова да се отпуснем още на първото стъпало. Великолепно стълбище, нали?

— Да — съгласи се тя и прокара ръка по парапета. — Домът ти е грандиозен, Диклън. А от онова, което видях от него досега, разбрах,

че всъщност не си богат адвокат.

— Бивш адвокат. Но не те разбирам.

— Имаш достатъчно пари да ремонтираш къщата и да я запазиш. Възнамеряваш ли да я запазиш?

— Да, разбира се.

— Значи не си богат, а ужасно богат. Така ли е?

— Е, парите не са проблем. Но те не могат да ти купят щастие.

Лена спря на площадката и се засмя.

— О, скъпи, ако мислиш така, значи просто не знаеш къде да пазаруваш.

— Ще ми помогнеш ли да похарча част от парите?

— Може би — отвърна тя и погледна надолу към величественото фойе. — По-късно ще имаш нужда от мебели. Знам някои подходящи за пазаруване места.

— Братовчед ли имаш?

— Няколко.

Лена повдигна вежди, когато чу шума и псувните, които долитаха от края на коридора.

— Водопроводчикът — обясни Диклън. — Накарах го да започне от моята баня. Тя беше... беше в кошмарен зелен цвят. Ако познаваш човек, който се нуждае от грозно обзавеждане за баня, обади ми се.

Диклън се опита да я отдръпне от вратата на стаята, за която вече бе твърдо убеден, че е обитавана от духове. Но Лена натисна дръжката и я отвори. Диклън осъзна, че задържа дъха си, когато тя влезе вътре.

— Доста е студено тук — каза Лена, като обви ръце около себе си, но не успя да спре треперенето си. — Трябва да се опиташ да запазиш тапетите. Красиви са. Теменужки и рози.

Лена бе на половината път до вратата към терасата, когато спря и потръпна силно. Заля я тъга.

— Тъжна стая. Има нужда от светлина и живот.

— Тук има призрак. Една жена. Мисля, че е била убита тук.

— Така ли? — завъртя се тя към него с преbledняло лице. — Не усещам насилие. Само тъга. Празнота и тъга.

Гласът ѝ бе предрезгавял. Без да мисли, Диклън влезе и се приближи до нея.

— Добре ли си? — загрижено попита той.

— Само ми е студено.

Той се протегна да разтърка ръцете ѝ. Изпита чувството, че го удря ток, когато я докосна. Лена се засмя леко и отстъпи назад.

— Не мисля, че баба ми е имала предвид точно това, когато ти е дала позволение да ме ухажваш, скъпи.

— Това е заради стаята. В нея има нещо странно.

— Духовете не ме притесняват. И ти не би трябвало да се страхуваш. Не могат да те наранят.

Но тя тръгна към вратата, като едва се сдържаше да не ускори крачка.

Лена разгледа и останалите спални, но никъде не изпита тъгата и самотата, които я бяха прогонили от първата.

На вратата към стаята на Диклън тя се усмихна.

— Е, тук не е толкова зловещо. Имаш вкус, скъпи — одобри тя, а сетне надникна в банята, където работниците тропаха и ругаеха. — А това определено не може да се каже за човека, направил тази баня. Хей, Трайпедо, това ти ли си? Майка ти знае ли, че ядеш с тази уста?

Лена се облегна на вратата и поговори няколко минути с водопроводчиците. Диклън стоеше неподвижно и я гледаше омагьосан.

„Направо съм жалък — каза си той. — Да се влача след нея като някое мизерно паленце.“

Когато Лена го погледна през рамо, той усети как токът протича чак до петите му.

— Искаш ли да ти покажа балната зала? — попита. — Тя ще е най-впечатляващото място тук.

— Разбира се. Бих искала да я видя — кимна Лена, но когато излязоха от спалнята му, посочи нагоре и попита. — А какво има горе?

— Още празни стаи. Склад и някои от слугинските помещения.

— Хайде да ги разгледаме.

— Няма нищо особено — протегна се той към ръката ѝ, но тя вече се качваше нагоре.

— Можеш ли да стигнеш до беседката на покрива оттук? — попита младата жена. — Навремето обичах да я гледам и да си представям как седя там.

— По-лесно е от... Недей!

Рязката му заповед я накара да застине с ръка върху месинговата дръжка на детската стая.

— Какво има? Да не си вързал някоя жена там? Тук ли са заключени тайните ти, скъпи?

— Не... просто... — Диклън замълча и усети как в гърлото му се надига паника. — В тази стая има нещо нередно.

— В повечето стаи тук има нещо нередно — отвърна Лена и отвори вратата.

Диклън се оказа прав. Незабавно я заля същата вълна от мъка, загуба и самота. Лена видя стени, под и прозорци, прах и мръсотия. Почувства се ужасно, сякаш сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Отвори уста, за да заговори, но я обля студена пот.

— Това е центърът — заяви тя, макар да не бе сигурна какво точно има предвид или откъде го знае. — Усещаш ли го?

Диклън се залюля пред прага и впи пръсти в дръжката. Страхът му беше нелогичен. Пробождаше костите му като кинжал. Това беше неговата къща, по дяволите, напомни си той мрачно. Неговата проклета къща. Той пристъпи предпазливо вътре.

Стаята се завъртя. Той чу писък и видя уплашеното лице на Лена. Стори му се, че устата ѝ се движи и се опитва да каже името му. После зрението му се замъгли и пред очите му затанцуваха ярки петна.

— Диклън. Хайде, скъпи. Съвземи се.

Някой галеше косата и лицето му. Почувства меки устни върху своите. Отвори очи, но видя само размазано петно и ги затвори мигновено.

— Не, недей.

Лена го потупа по бузите с пръсти, които трепереха леко. Диклън бе паднал като отсечено дърво веднага след като лицето му бе пребледняло.

— Отвори си очите.

— Какво, по дяволите, стана?

— Припадна.

Диклън отвори очи и ги фокусира върху лицето ѝ. Притеснението му надви силния страх.

— Извинявай, но мъжете не припадат. Е, понякога губим съзнание, но не припадаме.

Лена въздъхна облекчено. Диклън си бе ударил главата, но се съвзе сравнително бързо, а и мислите му си бяха наред.

— Моля за извинение. Загуби съзнание. Просна се на пода с такава сила, че се уплаших да не си сцелиш черепа.

Тя се наведе към него и целуна раната на челото му.

— Ще имаш цицина, бибчо. Не можах да те хвана. Но сигурно ако го бях направила, щяхме и двамата да се проснем на пода.

Лена бе успяла да го търколи по гръб и сега поглади бледите му бузи.

— Често ли губиш съзнание? — попита тя.

— По принцип първо би трябвало да се напия безпаметно, а не съм го правил от дните в колежа. Слушай, преди да се изложя отново, трябва да изчезна от тази стая.

— Добре. Няма проблем. Можеш ли да станеш? Не мисля, че мога да те вдигна. Ти си доста едър, скъпи.

— Да, мога.

Той застана на колене, опита се да си поеме дъх, но му се стори, че отново се задушаваше. Имаше чувството, че върху гърдите му е паркиран камион. Надигна се и се олюля.

Лена го прегърна през кръста и пое колкото можеше от тежестта му.

— Една стъпка. Две. Ще слезем долу, за да можеш да си легнеш.

— Всичко е наред. Ще се оправя.

Ушите му бучаха. В мига, когато излезе от стаята, той се отправи към стъпалата, седна на първото и наведе глава между колената си.

— Господи!

— Спокойно, скъпи — погали го тя по косата.

— Затвори вратата, моля те.

Лена се втурна назад и затвори.

— Поеми си дъх, а после ще слезем долу в спалнята ти.

— Копнеех да кажеш тези думи още откакто те видях за първи път.

Тревогата й понамаля.

— Май започваш да се съвземаш, а?

— Да, по-добре съм.

Вече можеше да диша, а и гаденето изчезна.

— Просто трябва да отида да пребия някого или да застрелям някое дребно животинче, за да си възвърна мъжествеността.

— Дай да ти видя лицето — Лена наклони главата му назад и го загледа внимателно. — Още си блед, но цветът ти започва да се завръща. Обзалагам се, че баба е права. Не се храниш правилно. Какво си ял днес, скъпи?

— Овесени ядки. Закуска за шампиони — усмихна се той леко. — Но май не ми свърши много добра работа.

— Ще ти направя сандвич.

— Наистина ли? — запита той, зарадван от идеята. — Ще ми сготвиш?

— Сандвичът не е готвене.

— В моя свят е. Лена, тази стая...

— Ще поговорим за нея, след като хапнеш нещо.

Запасите му бяха оскъдни. Съдържанието на хладилника, купен на втора ръка, който в момента украсяваше трапезарията, накара Лена да погледне Диклън със съчувствие.

— На колко години си? На дванадесет?

— Аз съм мъж — отвърна той, като сви рамене. — А мъжките навици за пазаруване не се променят с възрастта. Имам и фъстъчено масло за конфитюра — добави той, като огледа стаята. — Някъде наоколо трябва да е.

Освен това имаше самотно парче шунка, две яйца, някакво анемично на вид сирене и половин плик нарязана салата.

— Струва ми се, че все пак ще ти сготвя — каза Лена. — Къде е печката?

— Ето я — потупа той микровълновата печка.

— Е, ще трябва да се справим някак си. Купа? Нож? Вилица?

— Ах...

Диклън зарови из кутията с кухненски принадлежности и измъкна няколко пластмасови прибора.

— Скъпи, това е тъжно. Седни и Лена ще се погрижи за теб. Но само този път — добави тя.

Диклън се настани на магарето за рязане на дърва и я загледа как разбива яйцата, реже шунката и сиренето и вади съдържанието на плика със салата.

— Имаш ли някакви подправки, скъпи?

— Имам сол и пипер. Те също са подправки — оправда се той, когато Лена въздъхна. — Изследователите навремето открили цели

континенти заради солта.

— Израснал си с готвачка, нали?

— Да. И какво от това?

— А как се справяше, когато заживя сам?

— Доставки по домовете и полуфабрикати за претопляне.

Благодарение на тези неща човек никога не може да умре от глад.

Лена сложи купата в микровълновата печка, натисна копчето и се завъртя към него.

— Щом ще живееш тук, по-добре си наеми готвачка.

— Кажи си цената.

— Много си смешен, Диклън.

Цветът му вече бе нормален, а очите — ясни. Свитата топка в стомаха на Лена се стопи.

— Как така си без жена? — попита тя.

— Имах си, но се оказа, че всъщност не я исках.

— Така ли?

Тя отвори печката, разбърка яйцата и отново я затвори.

— Какво стана?

— Реми не ти ли каза?

— Той не казва всичко.

— Бях сгоден. Отказах се три седмици преди сватбата, което ме прави пълен кретен в очите на хората. Много народ в Бостън все още проклина името ми.

Лена забеляза, че Диклън се опитваше да се шегува, но не му се удаваше много добре.

— Затова ли напусна Бостън? — попита тя.

— Не. Просто тогава осъзнах, че мога да го напусна.

— Не си я обичал.

— Не, не я обичах.

— Но се натъжаваш, когато го казваш.

Лена извади купата, взе чиста пластмасова вилица и му ги поднесе. Забеляза, че очите му бяха потъмнели от съжаление.

— Тя обичаше ли те?

— Не. Изглеждахме добре заедно. Бяхме свикнали един с друг.

Тя смяташе, че и двамата искаме едно и също.

— Но не е било така.

— Никога не е било. И колкото повече се доближавахме до съдбовния ден, толкова по-ясно виждах как животът ми се ограничава, докато от него не остане нищо. Никакво пространство, никакъв въздух. Никаква светлина. Осъзнах, че изпитвам към женитбата с Джесика същото, което към корпоративното право, и ако животът ми ще протече по този начин, по-добре да се хвърля от моста или да изчезна от Бостън, когато се появи възможност за това.

Лена махна нежно косата от челото му.

— По-смело е било да изчезнеш оттам, отколкото да скочиш от моста.

— Може би. О, това е страхотно — възкликна той, като напълни устата си с яйца. — А ти защо нямаш мъж?

Лена наклони глава.

— Кой казва, че нямам?

Диклън я хвана за ръката преди му обърне гръб.

— Трябва да знам дали имаш.

Тя го погледна в очите.

— Защо?

— Защото не мога да спра да мисля за теб. Не мога да те изкарам от главата си. Всеки път, когато те видя, сърцето ми започва да бие лудо.

— И за това те бива. Имам предвид, да говориш неща, които да развълнуват една жена.

Ако обаче беше само развълнувана от него, тя щеше да се отпусне в прегръдките му и да задоволи и двамата им. Но той не беше обикновен мъж. Нямах да е просто да е с него.

— Изяж си яйцата — нареди му тя и освободи ръката си. — Защо започна от кухнята, след като ядеш фъстъчено масло и нямаш нито една нормална чиния?

— Имам прибори, само дето не са от онези, които трябва да миеш. Кухнята е сърцето на всеки дом. Къщата, където израснах, голяма, красива стара къща... имахме готвачка, но все пак винаги се озовавахме в кухнята, когато имаше някаква криза или празненство, или просто нещо, за което да говорим. Предполагам, че искам същото тук.

— Това е хубаво — кимна тя, като се облегна на шкафа. — Искаш ли да правиш секс с мен, скъпи?

Пулсът му се ускори, но Диклън успя да скочи, без да падне от магарето.

— Разбира се. Почакай само да изритам водопроводчика — хареса му начинът, по който Лена се засмя. — О, нямаш предвид точно тази минута, а? Това да не беше само провокативен въпрос. Чакай да проверя — каза той и притисна пръсти към китката си. — Да, все още съм жив. Значи отговорът категорично е „да“.

Лена поклати глава, взе празната чиния и я метна в кутията, която Диклън използваше като кофа за боклук.

— Ти си интересен мъж, Диклън. Харесваш ми.

— О-о! Чакай малко — помоли той, като се огледа наоколо и взе отвертката от плота. — Ето, заповядай — добави, като ѝ я подаде.

— Защо ми я даваш?

— За да ме прободеш в сърцето в мига, в който изречеш, че искаш да сме само приятели.

— Обзалагам се, че Джесика все още беснее задето те е изпуснала. Искам да сме приятели — каза Лена и остави отвертката. — Не знам дали искам да сме само приятели. Трябва да помисля по въпроса.

— Добре — съгласи се той, като прокара ръце по раменете ѝ. — Помисли.

Тя не се опита да се отдръпне, а вдигна лице към него, за да посрещне устните му. Харесваше топлината и нежността, предложени ѝ от мъж, който не бързаше.

Разбираше желанията. Неговите. Своите собствени. И знаеше, че някои от тези желания могат да бъдат задоволени само от бързо съвкупление в тъмнината.

От време на време тя задоволяваше своите точно по този начин.

Но тук имаше нещо повече. Копнеж. А копнежите можеха да причинят болка, за разлика от простиците желания.

Но все пак, тя не можа да се сдържи и се остави на целувката.

— Анджелина.

Диклън прошепна името ѝ, преди да задълбочи целувката. Хиляди предупреждения зазвънтяха в ума ѝ, но тя ги пренебрегна. Отдаде се на момента, на горещината, на нуждата. На копнежа.

После се отдръпна рязко.

— Да, това наистина е нещо, за което трябва да си помисля.

Притисна ръка в гърдите му.

— Успокой се, скъпи — усмихна му се лениво. — Развълнува ме достатъчно за един ден.

— Тъкмо започвах.

— Вярвам ти — въздъхна тя и отметна косата си назад. — Трябва да вървя. Довечера ще работя в бара.

— Ще дойда. А после ще те изпратя до вас.

Макар гласът му да бе спокоен, очите му предвещаваха буря.

— Не мисля така.

— Лена. Искам да съм с теб. Искам да прекарвам времето си с теб.

— Да прекарваш времето си с мен? Искаш ли да ме поканиш на среща?

— Среща?

— Да, взимаш ме от нас и ме водиш на луксозна вечеря. След това отиваме на танци, а после ме изпращаш и ме целуваш за лека нощ. Можеш ли да се справиш с това?

— В колко часа да те взема?

Лена се усмихна и поклати глава.

— Довечера ще работя. Но в понеделник почивам. Можеш да ме вземеш в осем.

— Понеделник. Осем часът.

Той я хвана за ръцете и я завъртя към себе си. Този път целувката беше още по-страстна.

О, да, помисли си тя. Тръпката преди края щеше да е невероятна.

— Само ти напомням — каза Диклън.

По-скоро звучи като предупреждение, помисли си тя. Той определено не бе толкова кротък, за колкото се представяше.

— Няма да забравя. Ще се видим по-късно, скъпи.

— Лена. Не поговорихме за онова, което се случи горе.

— Ще го направим — отвърна тя и продължи напред.

Задиша по-леко чак когато излезе от къщата. С Диклън нямаше да е толкова просто, колкото си бе представяла. Добрите му маниери не бяха лустро, бяха му присъщи. Но това се отнасяше и до страстта, и до решителността.

А тя определено уважаваше и се възхищаваше на тези качества.

Е, все пак щеше да успее да се справи с него, каза си, докато се качваше в колата си. Справянето с мъжете бе едно от най-добрите й умения.

Но този мъж бе много по-сложен, отколкото изглеждаше на повърхността. И много по-интригуващ от всички, които бе срещала преди.

Знаеше какво виждат мъжете, когато я погледнат. И нямаше нищо против, тъй като съзнаваше, че притежава много повече от това, което виждат. Или искаха да видят.

Имаше съобразителен ум, силен характер и воля и бе готова да ги използва, за да получи онова, което искаше. Ръководеше живота си така, както ръководеше бара си — върху солидна основа под привидния хаос.

Лена погледна Мане Хол в огледалото за обратно виждане. Притесняваше я мисълта, че Диклън Фицджералд може да разтърси основите на света й, както никой преди не бе успявал.

Тревожеше се, че няма да може да преглътне загубата, след като той я напуснеше.

Те винаги я напускаха. Освен ако тя не ги напуснеше първа.

Диклън заспа, потънал в мисли за Лена, затова сънят му също беше свързан с нея. Наситен, замайващ сън, в който тя лежеше под него и движеше ритмично бедрата си. Влажна кожа като течено злато. Тъмношоколадови очи. Топли червени устни.

Чуваше учестеното й дишане, леките стонове от удоволствие. Усецаше уханието й, онзи жасминов аромат, който го караше да мисли за хареми и забранени удоволствия.

Потъваше все по-дълбоко в съня си, омаян от Лена.

Видя я да бърза по дълъг коридор, хванала огромна купчина пране в ръце. Великолепната й къдрава коса беше безжалостно опъната назад, а съблазнителното тяло — скрито от врата до глезените в торбеста рокля на малки избелели цветчета.

Устните й не бяха начернени и потръпваха тревожно. В съня си Диклън чуваше мислите й, сякаш бяха негови собствени.

Тя трябваше да побърза да прибере прането. Мадам Мане вече бе станала, а тя не обичаше да вижда слугините из коридорите.

Не искаше мадам да я забележи. Слугите оставаха на работа по-дълго, ако бяха невидими. Така ѝ беше казала госпожица Ларю, икономката, а тя никога не грешеше.

Искаше да запази мястото си. Семейството ѝ се нуждаеше от парите, а и тя харесваше работата си в Мане Хол. Това бе най-красивата къща, която бе виждала някога. Беше щастлива и горда, че се грижи за част от нея.

Колко ли пъти я бе наблюдавала от сенките на блатото? Беше ѝ се възхищавала и бе копняла за възможност да надникне през прозорците към цялото ѝ величие.

А сега беше в къщата и носеше известна отговорност за красотата ѝ.

Обичаше да лъска дървото, да мете пода, да гледа как стъклата заблестяват, след като ги почисти.

В съня на Диклън тя излезе от коридора през една от скритите врати на втория етаж. Очите ѝ се стрелкаха навсякъде, докато бързаше — тапетите, килимите, дървото и стъклото. Влезе в елегантна гардеробна и прибра покривките в шкафа.

Но когато се завъртя обратно към вратата, нещо привлече вниманието ѝ и тя отиде на пръсти до прозореца.

Диклън видя ясно ездачите, които препускаха сред величествените дъбове край алеята. Почувства как сърцето му, нейното сърце, се свива, когато погледът ѝ попадна върху мъжа, който яздеше червеникав кон. Косата му беше златисторуса. Изправен като войник на седлото, със сиво сако на широките си рамене и лъскави черни ботуши, той бе впечатляваща гледка.

Тя вдигна ръка към гърлото си и си помисли: „Ето! Принцът се прибира в замъка си.“

Въздъхна както правят всички момичета, когато се влюбят безнадеждно. Русият мъж се усмихна, сякаш на нея, но тя знаеше, че къщата извиква тази радост в душата му.

Сърцето ѝ заби лудо, тя изскочи бързо от стаята и потъна в лабиринта на слугинските помещения.

Младият господар си беше у дома. Тя се зачуди какво ли щеше да стане.

Диклърн се събуди стреснато в тъмнината. Усети миризма на влага и прах и почувства твърдите дъски на пода под себе си.

— Какво, по дяволите? — промърмори той отвратено, като протегна ръка и удари стената.

Скочи на крака и опипа стената, като очакваше да стигне до вратата. Беше му нужно известно време, за да осъзнае, че по стената нямаше тапети.

Този път не беше в стаята с духовете. Намираще се в един от слугинските коридори, там, където бе изтичало момичето от съня му.

Бе минал по нейния път.

Идеята да се препъва из тъмнината, докато намери пътя си, не му се стори съблазнителна, но все пак бе по-добра, отколкото да прекара следващите няколко часа тук, чакайки разсъмването.

Диклърн се запрепъва напред. Когато стигна до вратата, вече бе облян в пот.

Излезе навън и благодари мислено на Бога, когато глътна малко свеж въздух и видя коридора на втория етаж.

В косата му се бяха заплели паяжини, а ръцете и краката му бяха мръсни.

Ако това продължеше, щеше да отиде на лекар и да се снабди с приспивателни. С надеждата, че нощните му приключения бяха приключили, той отиде да се измие и да пийне малко вода, за да успокои пламналото си гърло. А после се заключи в спалнята си.

ГЛАВА 7

Диклън взе купчината книги от ръцете на Ефи и я целуна по бузата.

— Не беше нужно да идваш чак дотук, за да ми донесеш книгите. Винаги съм готов да се кача на колата и да долетя при теб.

— Не ме затрудни изобщо. Отмениха събранието и ми остана малко свободно време. А и истината е... — тя въздъхна тежко и се завъртя. — Трябва да докажа на самата себе си, че няма да подвия опашка и да побягна, когато видя къщата ти.

— Добре ли си?

— Да — въздъхна тя отново и се намръщи леко, когато видя сенките под очите му. — Ти обаче изглеждаш скапан.

— Не спя много добре напоследък — обясни Диклън лаконично.

Не искаше да говори за съня и сомнамбулизма си. За звуците, които често го будеха посред нощ.

— Ела в кухнята. Искам да ти се изфукам. Имам лимонада. Е, не е от истински лимони, но е студена.

— Добре — кимна Ефи, като го докосна нежно по ръката, сякаш прочела мислите му. — Разполагам само с половин час, но искам да ти дам малко информация. Информация и клюки. Какво става там? — попита тя, като погледна към салона, където безброй документи и отворени книги бяха струпани на пода заедно с кутия боя и мостри плат.

— Следващият ми проект. Реших да започна със стая, където хората да могат да поседнат. За каква информация говориш?

— За семейство Мане. Фактите са съвсем обикновени — отговори тя. — Анри Мане се оженил за Жозефин Де Лакроа. И двамата произхождали от богати и известни креолски семейства. Анри се занимавал активно с политика. Носят се слухове, че баща му натрупал огромно богатство от доставки на продукти по време на войната между Севера и Юга. Семейството се ориентирало в следвоенната обстановка и станали твърди републиканци, като

използвали властта и влиянието си, за да купуват политици и гласове. О, Господи, Диклън!

Тя влезе в кухнята и застина пред шкафовете, изработени от Диклън.

— Прекрасни са! — възкликна въодушевено Ефи.

Младият мъж пъхна ръце в джобовете си и се ухили леко.

— Май си изненадана.

— Така си е. Но съм и възхитена. Реми едва успява да забие пирон в стената, за да закачи някоя картина.

Ефи прокара ръка по дървото, отвори и затвори вратичката на шкафа.

— Наистина са чудесни. Сигурно си адски горд.

— Да, наистина съм доволен от себе си. Хората, които правят плота, току-що си тръгнаха. Избрах сериозна повърхност — прилича на гигантска плоча. Поръчах огромен хладилник — още не знам защо, печка и миялна машина. Но ще им изработя вратички, така че ще се вижда само дървото.

Диклън премести книгите на дъската, която бе оставил върху шкафа.

— Е, искаш ли лимонада? — попита той.

— Да, благодаря — отговори Ефи и влезе в трапезарията след него.

Два от горните шкафове вече бяха завършени, а третият — едва започнат.

— Господи, наистина ще станат красиви — отбеляза тя. — Сигурно се трудиш денонощно.

„И отслабваш все повече — помисли си. — Лицето ти е доста измършавяло.“

— Работата ми се отразява по-добре от ходенето насън — отвърна Диклън притеснено и откри, че отново пъха ръце в джобовете си, за да спре треперенето им. — Е, разкажи ми всичко, Ефи.

— Добре — съгласи се тя, като потисна тревогата си за него и се върна към фактите. — Първоначалните собственици загубили повечето си пари по време на войната. Останали тук, но започнали да продават части от земята, а други давали под наем. Политическите им възгледи противоречали на тези на семейство Мане. Зловещ пожар изгорил къщата им до основите и ги прогонил оттук. Семейство Мане купило

земята и построило този замък. Имали двама снове, Люсиен и Жулиен. И двамата отишли да учат в Тюлейн, където Люсиен се справил невероятно добре, а Жулиен се занимавал основно с пиене и хазарт. Люсиен бил наследникът и трябвало да ръководи семейния бизнес. Повечето от парите на семейството се стопили, но Жозефин имала солидно наследство. И двамата снове починали преди двадесет и третия си рожден ден.

Диклън ѝ подаде чаша с лимонада.

— Как са умрели?

— Тук имаме на разположение само слухове и клюки — отговори Ефи, като отпи от лимонадата. — Говори се, че са се избили един друг. Никой не знае защо. Вероятно някаква семейна разпра, избила в насилie. Хората смятат, че Люсиен отишъл в Ню Орлиънс по заповед на майка си, за да изкара брат си от някакъв бардак, който посещавал редовно. Жулиен не искал да излезе оттам и започнала разправия. Един от тях, предполага се, че е бил Жулиен, извадил нож. Сборили се и двамата се наранили. Жулиен умрял веднага. Люсиен живял още около седмица, надигнал се някак си от леглото, излязъл навън и паднал в езерото, където се удавил.

Диклън се замисли за езерото, отрупано с лилии.

— Това сигурно е било доста тежко за родителите им.

— Сърцето на бащата не издържало и починал след няколко години. Жозефин живяла по-дълго, но финансовото ѝ положение се влошило значително. Все още притежавала къщата и малко земя, но всичките ѝ пари били свършили. Слуховете твърдят, че Жулиен проиграл повечето на комар.

— Реми спомена, че имало някаква внучка. На кого е била дъщеря? На Люсиен или Жулиен?

— Тук също имаме само слухове. Архивите сочат, че Люсиен се оженил за Абигейл Рус през 1898, а на следващата година им се родила дъщеря. Но няма смъртен акт за Абигейл. След като Люсиен починал, семейство Мане се отказало от детето. Не го вписали в завещанието си. Момиченцето очевидно е било отгледано от семейство Рус. Не можах да открия нищо за Абигейл Рус, освен акта ѝ за раждане и брачното свидетелство.

— Може да са я изритали от къщата след смъртта на Люсиен.

— Възможно е. Говорих с Реми по въпроса — каза Ефи, като се доближи до прозореца и се загледа в градината. — Не е много сигурен, но смътно си спомня някаква история, че Абигейл била избягала с друг мъж.

Ефи се обърна към Диклън.

— Историите на семейство Рус доста се различават от това, което ти разказах досега. Смятат, че Абигейл е станала жертва на убийство. Ще научиш повече за нея и за онова, което може да се е случило, ако поговориш с някой от семействата Рус или Симон.

— Да бе, ясна картинка за едно момиче, което е избягало или умряло преди сто години.

— Скъпи, това е Югът. Сто години е едва ли не вчера. Тя била на седемнадесет, когато се омъжила за Люсиен. Била от блатото. Семейството му надали е одобрило брака му. Съмнявам се, че животът ѝ в тази къща е бил особено хубав. Напълно възможно е наистина да е избягала. От друга страна... видях нещо или някого в онази стая горе. Не вярвам в тези неща. Не вярвах — потръпна тя леко. — Не знам какво да мисля, но много ми се иска да разбера какво е станало.

— Ще попитам мис Одет. И Лена. Имам среща с нея в понеделник.

— Така ли? — засия Ефи. — Май ще чуем нови слухове и клюки — засмя се тя и му подаде чашата. — Трябва да вървя. Утре ще изпратя Реми да ти помогне, а и аз ще получа възможност да свърша някоя работа. Имам проба за сватбената рокля, а и други булчински неща, за които да се погрижа.

— Ще му осигуря предостатъчно работа.

— Защо не дойдеш в града заедно с него? — попита тя, като се отправи към вратата. Искаше ѝ се да го хване за ръката и да го изкара от това мрачно място. — Ще вечеряме заедно, а после ще отидем на кино.

— Престани да се тревожиш за мен.

— Не мога да се сдържа. Мисля си как стоиш сам в тази огромна къща с онази зловеща стая горе — погледна Ефи към стълбите. — Направо настръхвам, като се сетя за нея.

— Духовете не могат да наранят никого — успокои я Диклън и я целуна по челото. — Мъртви са.

Но през нощта, под звуците на вятъра и дъжда и тропането на бутилките срещу духове, те определено не изглеждаха мъртви.

Диклън реши да се наслади на неделата. Спа до късно, а когато се събуди, небето се проясняваше. Прекара цял час в леглото с книгите, които Ефи му бе донесла.

Тя бе отбелязала страниците, които щяха да са му най-интересни. Диклън прегледа старите снимки на величествената къща. Усети приятна тръпка, когато видя черно-бялата снимка на Мане Хол в цялата му красота в началото на века.

Официалните снимки на Анри и Жозефин не го накараха да усети същата тръпка, но го обзе любопитство. Жената беше безспорно красива, облечена стилно в бална рокля с квадратно деколте, обсипано с рози. Елегантен гребен с пера украсяваше вдигнатата ѝ коса.

Роклята, обвита около невероятно тънка талия, ѝ придаваше деликатен вид, подчертан от богатата брукатена пола и буфон ръкавите, които стигаха почти до дългите бели ръкавици.

Но на лицето ѝ бе изписана студенина, която, според Диклън, не се дължеше на качеството на снимката. Леденото ѝ изражение затъмняваше деликатната фигура и я правеше отблъскваща.

Но това, което го накара да застине, бе снимката на Люсиен Мане.

Беше видял това лице в съня си. Красивият младеж със златисторуса коса, който яздеше червеникав кон по алеята с дъбовете.

Възможно ли бе? Дали просто не бе очаквал лицето от съня му да е истинско и сега да си въобразяваше, че е видял Люсиен?

Диклън реши да прогони тревожните си мисли, като отиде до Ню Орлиънс и се награди с няколко часа из антикварните магазини.

Вместо това обаче час по-късно влизаше в „Тройката“.

Барът в неделя следобед бе доста оживен. Смесица от туристи и местни хора. Диклън забеляза доволно, че вече отличаваше едните от другите. От джубокса долиташе музика, ритмично парче на „Бо Солей“, което се носеше весело над масите и бара.

Ароматът на пикантна храна му напомни, че бе пропуснал закуската. Позна блондинката зад бара от предишното си посещение и ѝ се усмихна.

— Здравсти. Тук ли е Лена?

— Отзад в офиса. Вратата вдясно от сцената.

— Благодаря.

— Няма защо, сладур.

Диклън почука бързо на вратата и пъкна глава в кабинета. Лена седеше зад бюрото си и работеше на компютъра. Косата ѝ бе прибрана назад. Внезапно му се прииска да прокара устни по врата ѝ.

— Здравсти. Къде си?

Тя се облегна назад и размърда лениво рамене.

— Бързо научаваш. Какво правиш пред вратата ми, скъпи?

— Бях в квартала и реших да проверя дали ще ми позволиш да те черпя един обяд. Нещо като прелюдия към утрешната вечер.

Лена си бе мислила много за него. Повече отколкото ѝ се искаше. А сега той бе тук, висок и мъжествен.

— Занимавам се със счетоводство — отвърна тя.

— А аз те прекъснах. Ужасен съм, нали? — запита, като влезе в стаята и се настани на ръба на бюрото. — Купих ти подарък.

Чак тогава Лена забеляза малката торбичка за подаръци.

— Не разбирам как си вкарал новата ми кола вътре — ухили се тя.

— Е, постепенно ще стигнем и до колата.

Пое торбичката от ръцете му, без да отмести очи от неговите. После извади кутийката, която бе опакована в златиста хартия и украсена с бяла панделка. Не побърза да я отвори. Винаги бе смятала, че очакването е не по-малко важно от самия подарък.

Прибра панделката в торбичката и сгъна внимателно хартията.

— Колко време ти е нужно, за да отвориш подаръците си на Коледа? — попита Диклън.

— Не обичам да бързам.

Лена отвори кутийката и усети как устните ѝ потръпват, но запази сериозното си изражение, докато вдеше комплекта за сол и пипер във формата на ухилени омари.

— Страхотна двойка — засмя се тя.

— И аз така си помислих. Имаха и алигатори, но тези сладурчета изглеждаха по-дружелюбни.

— Това да не е част от кампанията ти по омагьосването ми, скъпи?

— Можеш да се обзаложиш. Е, свършиха ли някаква работа?

— Нелoша — отвърна тя, като погали едната ухилена физиономия. — Дори твърде добра.

— Чудесно. А сега, след като те прекъснах и очаровах, защо не ми позволиш и да те нахраня? Да се отплатя за прекрасните яйца, които ми сготви?

Лена се завъртя на стола замислено.

— Защо имам чувството, че винаги когато те видя, би трябвало да тръгна точно в обратната посока?

— Нямам представа. Но моите крака са по-дълги и бързо ще те настигна.

Диклън се наведе към нея и повдигна вежди. Лена носеше къса, сексапилна пола. Краката му може и да бяха по-дълги, но със сигурност нямаше да изглеждат толкова добре в прозрачни чорапи.

— Но и най-твърдата земя би се размекнала под краката ти — каза той. — По какъв случай си се издокарала?

— Не съм се издокарала. Това са дрехите ми за църква. Ходих на сутрешната служба — усмихна се тя. — С име като твоето би трябвало да си католик.

— Виновен.

— Ходи ли на служба днес, скъпи?

Диклън никога не можеше да обясни защо подобни въпроси го караха да настръхне.

— Не. Вече съм почти атеист.

— О — стисна устни тя. — Баба ми ще се разочарова от теб.

— Пях в църковния хор три години. Това трябва да ме оневини.

— Как е името ти от причастието?

— Ще ти кажа, ако обядваш с мен — обеща той, като взе ухилените омари и ги накара да затанцуват по бюрото. — Хайде, Лена, ела да си поиграеш с мен. Денят е толкова хубав.

— Добре — съгласи се тя, макар практичният ѝ разум да ѝ нашепваше, че прави грешка, и взе чантата си. — Можеш да ме почерпиш един обяд. Но набързо.

Тя се наведе и изключи компютъра.

— Майкъл — каза Диклън и ѝ протегна ръка. — Диклън Съливан Майкъл Фицджералд. Абсолютен ирландец. От вените ми тече зелена кръв.

— Аз пък съм Луиза. Анджелина Мари Луиза Симон.

— Съвсем френско.

— Точно така. Но бих хапнала нещо италианско — каза тя, като го хвана за ръка. — Почерпи ме едни спагети.

От предишните си посещения тук Диклън знаеше, че е трудно да намериш лоша храна в Ню Орлиънс, затова, когато Лена го поведе към малък, непретенциозен ресторант, той не се притесни. Веднага щом влязоха вътре и той подуши въздуха, разбра, че ще получат великолепен обяд.

Лена махна на някого, посочи празна маса и очевидно получи потвърждение.

— Това не е среща — напомни му тя, когато Диклън я настани кавалерски на стола ѝ.

Той направи всичко възможно да си придаде напълно невинен вид и почти успя.

— Не е ли?

— Не — облегна се тя назад и кръстоса крака. — Среща е, когато имаме уговорен час и ме вземеш от къщи. Това е само един случаен обяд. Така че първата ни среща е утре. Казвам ти го, за да не би да си помислиш за онова правило с трите срещи.

— Ние, мъжете, не обичаме да си мислим, че жените знаят за това.

Тя се усмихна.

— Има много неща, за които не ви се иска да знаем.

Лена не отмести очи от неговите, но вдигна ръка към тъмнокосия мъж, който застана до масата им.

— Здравсти, Марко.

— Лена — той целуна ръката ѝ, после ѝ подаде менюто.

— Радвам се да те видя.

— Това е стар приятел на Реми от колежа. Диклън. Доведох го тук, за да хапне от най-добрата италианска храна в града.

— Разумно си постъпила — усмихна се Марко, като подаде ръка на Диклън. — Днес в кухнята е майка ми.

— Тогава ще се насладим на истински пир — каза Лена.

— Как е семейството ти, Марко?

Диклън не пропусне да забележи какво стана. Когато Лена вдигна глава и погледна Марко, двамата сякаш се озоваха на малък

интимен остров. Усещането беше сексуално, но също така и... предпазливо.

— Много добре, благодаря. Малката ми Софи получи награда за правопис в петък.

— Браво. Имаш умно дете.

Те побъбриха още известно време. Диклън се забавляваше, като наблюдаваше лицето на Лена. Начина, по който повдигаше вежди, движението на устните ѝ, подчертани от малката бенка.

Когато Лена се извърна към него, той разтърси глава.

— Съжалявам, на мен ли каза нещо? Наблюдавах те и бях напълно замаян.

— Май на Север има страхотни свалячи — отбеляза Марко.

— А е и красив, нали? — усмихна се Лена.

— Да, много. Нашата Лена ще яде лингуини^[1] с морски дарове. Ти знаеш ли какво искаш, или имаш нужда от малко време, за да решиш?

— Не взимай същото — предупреди го Лена. — Иначе няма да ми е интересно да си боцкам от чинията ти. Опитай пълнените миди. Мама ги прави страхотни.

— Добре. Пълнени миди — съгласи се Диклън, който имаше чувството, че би дъвкал и талашит, ако Лена го помоли. — Искаш ли вино?

— Не. Ти ще шофираш, а аз трябва да поработя.

— Строга жена. Добре, минерална вода тогава — обърна се той към Марко.

— Ще ви донеса голяма бутилка.

— Е... — започна Лена, като прибра косата си зад ушите, когато Марко ги остави. — Какви са плановете ти за днес, скъпи?

— Реших да пообиколя антикварните магазини. Търся красив бюфет за кухнята и разни дреболии, които да прибера в него. Мисля да отида на гости на мис Одет след това. Какво харесва тя? Искам да ѝ подаря нещо.

— Не е нужно да ѝ подаряваш нищо.

— Да, но искам.

Лена преметна ръка през облегалката на стола и забарабани с пръсти.

— Занеси й бутилка вино. Хубаво червено вино. Кажи ми, скъпи, не възнамеряваш да използваш баба ми, за да се добереш до мен, нали?

Тя забеляза внезапния гняв в очите му — тъмен, горещ, по-силен, отколкото бе очаквала от него. Трябваше да се досети, че приятните маниери прикриват нещо силно и рязко, помисли си тя. Светкавичната промяна от мекота към ярост, а после обратно, беше впечатляваща.

Мъж, който можеше да сдържа темперамента си по този начин, имаше желязна воля. Това бе нещо, върху което също й се налагаше да помисли.

— Нищо не си разбрала — отвърна Диклън. — Използвам теб, за да се добера до мис Одет. Тя е момичето на мечтите ми.

— Съжалявам.

— Чудесно.

Лена изчака да им сервират водата и хляба. Тонът му я бе раздразнил, но все пак бе готова да си признае, че си бе заслужила резкия отговор. Тя сложи ръце на масата и се наведе към него.

— Съжалявам, това беше гадно. Ще ти кажа нещо, Диклън. Лошите думи имат противния навик да изскачат от устата ми случайно. Невинаги съжалявам, че съм ги казала. Не съм кротка и сладка женичка. Имам някои добри страни, но май лошите са повече. И така ми харесва.

Диклън зае същата поза.

— Аз пък съм решителен, често си променям настроенията и съм настроен състезателно. Имам проклет характер, но не се ядосвам лесно, което е хубаво за хората. Не държа да постигам своето в дребните неща, но когато реша, че искам нещо, намирам начин да го получа. Искам те. И ще те имам.

Лена разбра, че беше сгрещила. Диклън не се бе върнал към кротостта. В очите му все още блестеше гняв. Като човек, който винаги се опитваше да бъде честен със себе си, тя не се престори, че това не я развълнува.

— Казваш го само за да ме вбесиш — усмихна се тя.

— Не. Вбесяването ти е просто допълнителна придобивка — отвърна той, като взе кошничката с хляб и я поднесе към нея. — Искаш ли да се караме?

Лена си избра парченце хляб и отговори:

— Може би по-късно. Разпавиите ми развалят апетита. Но както и да е — продължи, като отхапа от хляба, — не си прави труда да минаваш през баба днес. Следобед ще ходи на гости при сестра си.

— Добре, ще се отбия през седмицата. Инсталирах кухненските плотове. Реми ми помогна за стенните шкафове вчера. Кухнята трябва да е готова до една-две седмици.

— Браво на теб.

Искаше ѝ се да се заяде, а по развеселеното му изражение разбра, че е прочел мислите ѝ.

— Качва ли се пак на третия етаж?

— Да.

Беше му се наложило първо да се подкрепи със солидна глътка „Джим Бийм“, но все пак се бе качил горе.

— Този път не се проснах по лице, но изкарах страхотна паническа криза. А по принцип не съм склонен да се поддавам на паника. Научих доста неща за историята на семейство Мане, но все пак имам празнини. Вероятно ти би могла да ги запълниш.

— Искаш да научиш нещо за Абигейл Рус, нали?

— Точно така. Какво...

Той замълча, тъй като Лена насочи вниманието си отново към Марко, който бе донесъл лингуините и пълнените миди. Когато Марко и Лена се разбъбриха лениво за храната, Диклън си напомни, че в Юга колелата се въртяха по-бавно.

— Какво знаеш за нея? — попита той, когато останаха сами.

Лена нави лингуините около вилицата си и я лапна. Въздъхна доволно и преглътна.

— Мама Риалдо. Богиня е в кухнята. Опитай си храната — нареди му тя, като се наведе, за да грабне парченце от чинията му.

— Страхотно е. Най-хубавото ми ядене след яйцата в микровълновата.

Тя му се усмихна нежно, после се върна към лингуините си.

— Чувала съм историите, които се разправяха в семейството ми. Но никой не може да каже нищо със сигурност. Абигейл била прислужница в голямата къща. Някои от богаташките семейства наемали кажунски момичета да се грижат за домакинствата им. Историята гласи, че Люсиен Мане се прибрал у дома от Тюлейн и се влюбил в нея. Избягали и се оженили. Наложило се да избягат, тъй

като никой не одобрявал брака им. Имам предвид, никой от неговото семейство.

Лена си отчупи парче хляб и прикова очи в Диклън.

— Смесването на класите не е лесна работа. По-късно той се върнал заедно с нея в Мане Хол, но животът им там не бил лесен. Хората твърдят, че Жозефин Мане била неприятна жена, горделива и студена. Ключокарите започнали да броят, но бебето се появило чак десет месеца след сватбата.

— Онази стая горе сигурно е била детската. Бебето им вероятно е живяло там.

— Да, така трябва да е било. Имало гувернантка, която по-късно се омъжила за един от братята на Абигейл. Повечето истории от Мане Хол произлизат от нея. Няколко дни преди края на годината Люсиен бил в Ню Орлиънс по работа. Когато се върнал, Абигейл била изчезнала. Казали му, че избягала с някакво момче от блатото, с което се виждала тайно. Но не звучи достоверно. Гувернантката Клодин твърдяла, че Абигейл никога не би оставила бебето и съпруга си. Според нея се било случило нещо ужасно и тя се обвинявала, тъй като била на среща с приятеля си в нощта, когато Абигейл изчезнала.

Диклън си помисли за мъртвото момиче на голямото легло в студената стая и храната заседна в гърлото му. Той взе чашата си с вода и отпи огромна глътка.

— Търсили ли са я?

— Семейството ѝ я търсило навсякъде. Казват, че и Люсиен обикалял блатото до деня, когато умрял. А в редките моменти, когато не бродел из блатото, бил в града, където се опитвал да открие някакви следи от нея. Не успял, но и самият той не живял дълго. След като и той, и близникът му, който бил любимец на майка им, загинали, Жозефин накарала да занесат бебето при родителите на Абигейл. Струваш ми се преbledнял, Диклън.

— Чувствам се преbledнял. Продължавай.

Този път, когато си отчупи парче хляб, Лена го намаза с масло и му го подаде. Баба ѝ беше права. Диклън наистина се нуждаеше от добра храна.

— Бебето било бабата на баба ми. Семейство Мане я отхвърлили. Твърдели, че е незаконородена и няма тяхна кръв. Занесли я на семейство Рус само с рокличката, с която била облечена, и малка

торба с играчки. Единствената ѝ вещ от Мане Хол била брошката с часовника на Абигейл, която Клодин ѝ дала.

Диклън протегна ръка и хвана нейната.

— Брошката съществува ли все още?

— Да, ние си предаваме подобни вещи от майка на дъщеря. Баба ми я подари на шестнадесетия ми рожден ден. Защо?

— Емайлиран часовник, висящ от малки златни крилца, нали?

Бузите ѝ порозовяха.

— Откъде знаеш?

— Видях я — отговори той, а по гърба му пропълзя ледена тръпка. — Беше на тоалетката в спалнята, която трябва да е била на Абигейл. Празна стая — продължи той, — с мебели фантоми. Стаята, където Ефи видя мъртво момиче, проснато на леглото. Убили са я, нали?

Нещо в начина, по който Диклън изрече последните думи, безстрастно и студено, я накара да потръпне.

— Така мислят хората. Поне хората в моето семейство.

— В детската стая.

— Не знам. Плашиш ме, Диклън.

— Теб? — учудено възкликна той и прокара ръка по лицето си.

— Е, май вече знам кой е призракът ми. Бедната Абигейл се лута из Мане Хол и чака Люсиен да се прибере у дома.

— Но ако е умряла в Мане Хол, кой я е убил?

— Може би точно това трябва да разбере, за да... за да може духът ѝ да намери покой.

Лена забеляза, че бледността му бе изчезнала. Сега лицето му изглеждаше твърдо и загрубяло. Отново прочутата му решителност.

— Защо трябва да си точно ти? — попита тя.

— Защо не? Убиецът трябва да е бил някой от семейство Мане. Майката, бащата, братът. Погребали са я някъде и са излъгали, че е избягала. Трябва да науча повече неща за нея.

— Предполагам, че ще ги научиш. Имаш доста упорит вид, скъпи. Не мога да разбере защо това ми се струва привлекателно. Поговори с баба ми. Тя може да знае повече или поне да те насочи към човек, който знае.

Лена побутна празната си чиния назад.

— А сега е време за капучино.

— Не искаш ли десерт?

— Нямам място и за десерт — отговори тя, като отвори чантата си и извади пакет цигари.

— Не знаех, че пушиш — каза Диклън.

— Купувам си един пакет месечно — обясни Лена, като почука с извадената цигара по масата.

— Един месечно? Какъв е смисълът?

Тя лапна цигарата и щракна тънка сребърна запалка. Също като при първата хапка лингуини тя въздъхна след първото дълбоко вдишване.

— Удоволствие, скъпи. В един пакет има двадесет цигари, а месецът има тридесет — тридесет и един дни. Освен февруари, разбира се. Много обичам февруари. Мога да изпуша целия пакет за един ден и да обезумея до края на месеца. Или пък мога да си разпределя дозата, да пуша бавно и внимателно и да изкарам така цял месец. Защото със сигурност няма да си купя друг пакет преди първия ден от следващия месец.

— А колко цигари взимаш от хората през месеца?

Очите ѝ проблеснаха весело през облака дим.

— Това е мошеничество, а аз не лъжа. Удоволствието е нищо, скъпи, освен ако не притежаваш волята да се удържиш до момента, когато наистина ще го оцениш.

Тя прокара пръст по ръката му и потърка крака си в неговия.

— А ти как си с волята? — подкачи го Лена.

— Ще трябва да разберем.

Здрачаваше се, когато се прибра у дома. Каросерията на пикапа му бе натоварена с богатства, изровени из антикварните магазини. Но най-хубавото бе кухненският шкаф, за който се бе пазарил дълго и дори бе дал рушвет, за да му го доставят на следващия ден.

Диклън отнесе няколко от новите си придобивки в къщата и, когато влезе вътре, остави всичко наред фойето. Затвори вратата и застина.

— Абигейл — извика той високо, чу как гласът му отеква из къщата и зачака търпеливо.

Но не усети студен полъх, нито внезапно раздвижване в тишината.

Застанал в подножието на величественото стълбище, той не можеше да обясни защо е толкова сигурен, че не е сам.

---

[1] Дълги, тънки и плоски лентовидни макарони. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 8

Диклън се събуди от оглушителна буря, но поне се намираше в собственото си легло. Зад прозорците проблясваха светкавици и огряваха спалнята.

Бързият поглед към часовника му показва, че е почти полунощ. Но това не беше възможно, помисли си Диклън. Беше си легнал след един. Зачуди се дали бурята не е причинила прекъсване на тока и натисна ключа на нощната си лампа.

Светлината едва не го заслепи.

— Мамка му! — изруга и разтърка измъчените си очи.

После грабна шишето с вода, което бе оставил на масичката до леглото. Надигна се и излезе на терасата, за да изгледа шоуто.

Струва си цената на един билет, реши той. Проливен дъжд, бляскави светкавици и вятър, който виеше и стенеше сред дърветата. Чуваше се и развълнуваното потракване на бутилките срещу духове, както и оглушителните гръмотевици.

Внезапно се чу и плачът на бебето.

Бутилката с вода се изплъзна от пръстите на Диклън, удари се в краката му и ги намокри.

„Не сънувам — каза си той, като се протегна и стисна мокрия парапет. — А и не ходя насън. Буден съм. Наясно съм какво става. И чувам как бебето плаче.“

Заповяда си да събере сили и да помръдне. Върна се в спалнята си, навлече дебел анцуг и провери фенерчето си. Бос и без риза, Диклън напусна безопасната си стая и тръгна към третия етаж.

Изчака появата на паниката — свиването на стомаха, внезапното спиране на дъха и лудото биене на сърцето. Но този път не се появиха. Стъпалата си бяха най-обикновени, а вратата — проста дървена врата с месингова дръжка, която се нуждаеше от лъскане.

И бебето вече не плачеше.

— А стигнах чак дотук — промърмори той.

Дланите му бяха потни, но от нерви, а не от страх. Той се протегна и натисна дръжката. Вратата се отвори със скърцане.

В огнището гореше слаб огън. Светлината му, съчетана с тази на свещите, танцуваше красиво върху стените с цвят на бледа праскова. На прозорците висяха бели дантелени пердета и тъмносини плътни завеси. Подът беше излъскан като огледало, а върху него бяха постлани два килима в прасковено и синьо.

В ъгъла стояха люлка с орнаментирани парапети и малка желязна кушетка с бели завивки.

Тя седеше на люлеещ се стол, подпряла бебето на гърдите си. Диклън видя бебешката ръчичка върху голата ѝ гърда — снежнобяло върху златисто. Косата ѝ се разпиляваше по раменете и облегалката на стола.

Устните и се движеха безмълвно, но Диклън не чуваше песента. Тя наблюдаваше нежно бебето, което сучеше лакомо, а лицето ѝ бе озарено от любов.

— Никога не си я изоставяла — тихо каза Диклън. — Не би могла да го направиш.

Жената вдигна глава и погледна към вратата. За миг Диклън си помисли, че го е чула. После тя се усмихна и протегна ръка, а той пристъпи към нея.

Коленете му омекнаха, когато видя мъжа да прекосява стаята и да се приближава към нея.

Косата му беше златисторуса. Беше висок и слаб. Носеше тъмночервен халат. Когато коленичи до стола люлка, той погали нежно бузката на бебето, а после и малките пръстчета, които мачкаха гърдата на майката.

Жената, Абигейл, вдигна ръка и я сложи върху неговата. И там, заобиколени от меката светлина, тримата останаха щастливо прегърнати, докато бебето сучеше, а жената леко се полюляваше.

— Не. Ти никога не си ги напускала. Ще разбере какво са ти направили. Какво са причинили на всички вас.

Докато говореше, вратата се затръшна зад гърба му. Диклън се стресна, завъртя се и откри, че е потънал в пълна тъмнина, нарушавана само от светкавиците и лъча на фенерчето му. Гърдите му натежаха, сякаш някой бе стоварил скала върху тях. Стаята беше празна и ледена. Обзе го паника.

Той задържа дръжката на вратата. Мокрите му от пот ръце се плъзгаха по студения месинг. Усети, че се задушава, и изпита желание да закрепчи молби и молитви. Замайването го накара да падне на колене и той задържа трескаво дръжката.

Когато най-после успя да отвори вратата, изпълзя навън на колене и се просна по лице на пода. Сърцето му биеше лудо в гърдите и заглушаваше дори гръмотевиците.

— Добре съм, добре съм. Добре съм, по дяволите. Ей сега ще стана от пода и ще отида да си легна.

Е, наистина бе загубил доста от съня си, но бе научил някои интересни неща.

Ако онова, което видя в детската стая, беше истината, а не негова лична фантазия, то Абигейл Рус Мане не бе напуснала Мане Хол по собствено желание.

А той трябваше да се справи с повече от един призрак.

Докато обличаше малката си черна рокля, Лена си помисли, че вероятно допуска грешка. Вече бе направила няколко, макар и незначителни грешки по отношение на Диклън Фицджералд. А това я дразнеше, тъй като рядко допускаше грешки, когато ставаше дума за мъже.

Ако бе научила нещо от майка си, то бе как да се справя с мъжете. Беше си изградила навика да върши точно обратното на онова, което правеше Лилибет, когато се отнасяше до връзки.

И тази тактика бе запазила сърцето ѝ неразбито почти тридесет години. Нямаше желание, нито намерение да се остави в ръцете на някой мъж. Е, метафорично казано, помисли си тя и се усмихна леко, докато червеше устните си.

Обичаше да е в ръцете на подходящия мъж, когато бе в настроение за това.

Според нея жена, която не се наслаждаваше на секса, просто не знаеше как да подбира партньорите си. Умната жена се отдаваше на мъже, които бяха готови, а и способни, да научат какво удоволствие да ѝ доставят. А доволната жена от своя страна осигуряваше на мъжа бурно и силно преживяване.

И накрая всички печелеха.

Проблемът беше, че Диклът притежаваше дарбата да я кара да изпитва желание за секс през цялото време. А тя нямаше навика да се ръководи от хормоните си.

Най-мъдрото и безопасно нещо за една жена бе да контролира секса. Да реши кога, къде, с кого и как. Мъжете си бяха вечно разгонени по природа. Не можеше да ги обвинява за това.

А жените, които твърдяха, че се опитват да не събуждат мъжките желания, бяха или студенокръвни, или лъжкини.

Ако вярваше, че двамата с Диклът се бяха отправили към простичко приключение, което щеше да започне и свърши с взаимно удоволствие, нямаше да се притеснява. Но тук имаше нещо повече. Диклът бе скрит под прекалено много пластове, а тя не можеше да проникне под тях и да го разбере.

Още по-тревожно бе, че реакцията ѝ към него не бе обикновена похот. Това също бе твърде сложно и загадъчно.

Лена обичаше да го гледа и да чува северняшкия му изговор. Освен това той бе засегнал слабото ѝ място с очевидната си привързаност към баба ѝ.

Беше готова да си признае, че и запалваше кръвта ѝ. Устните му бяха невероятно горещи и опитни.

А и нараненият поглед в очите му от време на време... Тя определено си падаше по разбити сърца.

Най-разумно бе да кара бавно. Лена изви врата си и прокара кристалното шишенце с парфюм по кожата си. Бавно и леко. Няма смисъл да стигаш до края на пътя, ако не се насладиш на пътуването.

Лена плъзна парфюма по гърдите си и си представи там пръстите и устните му.

Отдавна не бе пожелавала някой мъж толкова силно. А тъй като вече бе късно за бързо и анонимно търкулване в чаршафите, щеше да е разумно да го опознае по-добре, преди да му позволи да я отведе в леглото.

— Точно навреме, а, скъпи? — промърмори тя, когато чу почукването на вратата.

Лена се погледна в огледалото за последен път, изпрати на отражението си въздушна целувка и отиде да отвори.

Диклът изглеждаше чудесно в костюм. Истински елегантен джентълмен. Лена протегна ръка и опипа сивия ревер.

— Ммм! Добре си се издокарал, скъпи.

— Извинявай, но цялата кръв се отдръпна от главата ми, затова единственото, което мога да кажа за теб, е: „Олеле!“

Тя го изгледа съблазнително и се завъртя бавно на остриите си токчета.

— Значи одобряваш тоалета ми?

Роклята прилепваше идеално по тялото ѝ и проблясваше нежно. Хормоните му се разиграха.

— О, да. Великолепна си.

Лена сви пръст.

— Ела тук за малко — повика го тя и като отстъпи назад, хвана го подръка и го обърна към старинното огледало в сребърна рамка.

— Изглеждаме чудесно, нали? — запита, а отражението ѝ се засмя на неговото. — Къде ще ме водиш, скъпи?

— Ще видим — отговори той, като взе широкия шал от червена коприна и го наметна на раменете ѝ. — Ще бъде ли достатъчно топло?

— Ако не ми бъде, значи тази рокля не върши никаква работа — отвърна Лена и излезе на малката тераса.

Тъкмо протягаше ръка към него, когато забеляза бялата лимузина до бордюра. Рядко занемяваше, но сега ѝ бяха нужни няколко секунди, за да събере мислите си.

— Да не си си купил нова кола, скъпи?

— Не. Наех я. Реших, че така и двамата ще можем да пием колкото си искаме шампанско.

Лена реши, че първа среща като тази определено има потенциал. Всичко стана още по-хубаво, когато униформеният шофьор ѝ отвори вратата и я покани вътре.

В лимузината ги чакаха две сребърни кофички. Едната съдържаше бутилка шампанско, а другата — букет свежи лалета.

— Розите са прекалено обикновени — каза Диклън, като извади едно лале и ѝ го подаде. — А ти не си.

Лена завъртя лалето под носа си.

— Така ли очароваш момичетата в Бостън?

Диклън сипа шампанско и ѝ подаде чашата.

— Няма други момичета.

Лена отпи и му хвърли бърз поглед.

— Взе ми акъла, Диклън.

— Такъв е планът — отвърна той и чукна чашата си в нейната.
— Много ме бива да изпълнявам плановете си.

Тя се облегна назад и кръстоса крака с бавно, елегантно движение, сигурна, че ще привлече погледа му.

— Ти си опасен мъж. Знаеш ли какво те прави наистина опасен? Това, че опасността не си личи, докато не проникнеш дълбоко под лустрото.

— Няма да те нараня, Лена.

— О, да, няма — засмя се тя гърлено. — Това е част от пътешествието, скъпи. Само част от пътешествието. И засега определено ми харесва.

Диклън избра стар елегантен френски ресторант, където келнерите бяха облечени в смокинги, осветлението — приглушено, а ъгловата маса — създадена за интимност.

Бутилка шампанско пристигна секунди след като седнаха, което показва на Лена, че Диклън бе предвидил абсолютно всичко.

— Чух, че храната тук е впечатляваща. Къщата е от началото на двадесети век — каза той. — Принадлежала на някакъв художник. Била частен дом допреди около тридесет години.

— Винаги ли разучаваш историята на ресторантите, където ходиш?

— Атмосферата има значение. Особено в Ню Орлиънс. Също и кухнята. Казаха ми, че специалистът тук бил патица с портокали.

— Тогава единият от нас трябва да си я поръча.

Заинтригувана, Лена остави менюто настрана. Диклън не беше само забавен, помисли си тя. Не беше само секси и умен. Беше невероятно интересен.

— Този път ти избираш — каза тя.

Диклън поръча всичко — от аперитивите до шоколадовото суфле, с лекотата на човек, свикнал да вечеря в луксозни ресторанти.

— Френският ти е много добър, поне за поръчването на храна — похвали го Лена. — Говориш ли го добре?

— Да, но кажунският френски все още ми убягва.

— Ходил ли си в Париж?

— Да.

Тя се наведе напред и прикова очи в неговите.

— Наистина ли е прекрасен?

— Да.

— Някой ден бих искала да отида там. В Париж, Флоренция, Барселона и Атина.

Тези места присъстваха неотклонно в мечтите ѝ и очакването да отиде там бе не по-малко вълнуващо от самото желание.

— Бил ли си по всички тези места?

— Не съм ходил в Атина. Все още. Майка ми обичаше да пътува, така че навремето ходехме в Европа всяка година. А през две години посещавахме Ирландия. Там имаме роднини.

— И кое е любимото ти място? — попита Лена, като се облегна на масата и подпря брадичката си с ръце.

— Трудно е да се каже. Западното крайбрежие на Ирландия, хълмовете на Тоскана, кафенетата по тротоарите в Париж. Но в момента любимото ми място е Ню Орлиънс.

— Пак прочутите ти комплименти. Добре тогава, разкажи ми за Бостън.

— Пристанищен град в Нова Англия с огромно историческо значение — започна Диклън, а когато Лена се засмя, той се облегна назад и я загледа доволно. — О, май не си имала предвид точно това, а? — невинно запита той.

— Разкажи ми за семейството си. Имаш ли братя и сестри?

— Двама братя. Една сестра.

— Голямо семейство.

— Шегуваш ли се? Родителите ми бяха предпазливи по отношение на възпроизвеждането. Мама има шест братя и сестри, а баща ми — осем. Никой от братята или сестрите им няма по-малко от пет деца. Ние сме цял легион.

— Липсват ти.

— Така ли? Възможно е — призна си той неохотно. — От това далечно и безопасно разстояние осъзнах, че всъщност харесвам семейството си.

— Ще ти идват ли на гости?

— Може би по-нататък. Всички ще чакат мама отново да ми проговори. У дома царува майка ми.

Лена опита ордъовъра, който Диклън ѝ бе поръчал. Тя не носеше никакви пръстени и той се зачуди защо. Имаше красиви ръце, слаби, елегантни, деликатни. Сребърното ключе лежеше красиво на тъмната ѝ

кожа, а и по ушите ѝ проблясваше сребро. Но пръстите и китките ѝ бяха голи. Съблазнително голи, осъзна той и се зачуди дали липсата на украшения не беше някаква женска хитрост, целяща да накара мъжа да забележи абсолютно всяка подробност.

При него това определено вършеше работа.

— Мислиш ли, че майка ти ти е ядосана?

Той се помъчи да се върне към разговора.

— Не е ядосана. По-скоро раздразнена и озадачена. Ако беше истински ядосана, щеше да е вече тук и да започне да ме тормози, докато се предам.

— Тя иска да си щастлив, нали?

— Да. Ние се обичаме ужасно много. Но би била по-доволна, ако моето щастие съвпаднаше с нейните разбирания.

Лена наклони глава и Диклън отново забеляза проблясването на сребро през гъстите тъмни къдрици.

— Защо не ѝ покажеш, че наранява чувствата ти?

— Какво?

— Ако тя не знае, че те наранява, няма да спре да те тормози.

— О, аз разочаровах семейството си.

— Не, не си — възрази тя с леко нетърпение. — Да не мислиш, че семейството ти иска да си нещастен и незадоволен? Женен за жена, която не обичаш? Или пък отдаден на работа, която не харесваш?

— Да. Не — отвърна той. — Честно казано, не знам.

— В такъв случай ми се струва, че би трябвало да ги попиташ.

— Ти имаш ли братя и сестри?

— Не. А и тази вечер ще говорим за теб. Откри ли каквото търсеше в антикварните магазини?

— Адски много неща.

По-удобно му беше да говори за придобивките си, отколкото си за семейството си, затова ѝ разказа подробно за тях.

— Откъде знаеш какво искаш, преди да си завършил стаята?

— Просто знам — сви рамене той. — Не мога да го обясня. Купих едно великолепно писалище за салона, който гледа към реката. Той е следващата ми задача, а и там работата няма да е толкова много, колкото в кухнята. От ремонт се нуждаят най-вече стените и подът. Искам да се справя добре с интериора, за да мога да се съсредоточа след това върху терасите, двойното стълбище и да боядисам цялата

къща до април, ако имам късмет. Успeya ли, ще можем да се приберем вътре, преди да започнат летните жеги.

— Защо се натоварваш толкова много? Къщата няма да избяга.

— Спомняш ли си решителния ми, състезателен характер, за който ти разказах?

— Това не означава, че не можеш да си почиваш от време на време. Колко часа седмично работиш?

— Не знам. Обикновено десет-дванайсет на ден — усмихна се той и се протегна към ръката ѝ. — Да не би да се тревожиш за мен? Ще си давам повече почивка, ако се съгласиш да прекарваш тези часове с мен.

— Не съм чак толкова разтревожена за теб — отвърна тя, но не отдръпна ръката си от неговата. — Е, скоро започва Марди Гра. Ако не си оставиш свободно време да му се насладиш, със същия успех можеше да си стоиш в Бостън.

Тя огледа изненадано двойното суфле, което келнерът остави в средата на масата.

— Охо, охо! — възкликна тя, като се наведе напред, затвори очи, вдъхна аромата му и се засмя. — А твоето суфле къде е?

После Диклън я заведе на танци. Беше открил клуб, където свиреха бавен фокстрот и суинг от трийсетте години, и изненада Лена, като я въртя по дансинга, докато краката ѝ омекнаха.

— Пълен си с изненади — отбеляза тя.

— Можеш да се обзаложиш.

Отново я завъртя и накара кръвното ѝ да скочи до небето, когато прокара ръце надолу по тялото ѝ. Лена се притисна към него под вълшебните звуци на саксофона.

Диклън я наклони елегантно назад и тя се засмя весело, макар пулсът ѝ да се ускори. Лена отметна глава и косата ѝ се спусна като черен водопад по гърба ѝ, когато Диклън наклони лицето си към нейното. Устните му погалиха брадичката ѝ, после се плъзнаха нежно по устата ѝ.

Осветлението в бара беше приглушено синьо, а движенията на Диклън невероятно плавни. Стори ѝ се, че плува под вода. Копнежът, за който все още не бе готова, пропълъзя по цялото ѝ тяло. Лена

притвори очи, зарови пръсти в косата му и придърпа лицето му към своето.

— Прекрасна си, Лена. Идеална двойка сме.

Тя поклати глава и притисна бузата си към неговата.

— Ако се любиш наполовина така добре, както танцуваш, сигурно след теб остават много женски усмивки.

— Позволи ми да ти покажа — усмихна се той и леко я ухапа по ухото. — Искам да те докосвам. Искам да усетя кожата ти под мен. Мечтая за това.

Лена затвори очи и се опита да прогони копнежа.

— Засега само танцувай с мен. Става късно, а аз искам още един танц.

В лимузината тя облегна глава на рамото му. Музиката, виното и меките светлини все още изпълваха главата ѝ. Чувстваше се потънала в романтика и макар да знаеше, че намерението му е било точно такова, ефектът не само не намаляваше, а се засилваше.

Диклън бе мъж, който би се погрижил и за най-дребните подробности. И с къщата, която бе избрал, и с жената, която искаше.

Лена се възхищаваше на това. И на него също.

— Добре забавляваш момичетата, скъпи.

— Позволи ми да те позабавлявам и утре вечер.

— Утре вечер съм на работа.

— Добре. В следващия ти почивен ден тогава.

— Ще си помисля. Не се правя на интересна, Диклън — каза тя и се надигна, за да го погледне. — Не обичам хитрините. Просто съм предпазлива. По принцип не съм такава, но що се отнася до теб, мисля, че така е най-разумно. А аз държа да съм разумна.

Лимузината спря до бордюра пред дома ѝ и Лена прокара пръст по бузата на Диклън.

— А сега ме изпрати до вратата и ме целуни за лека нощ.

Той отнесе до вратата ѝ сребърната кофичка с лалетата, остави я на пода и повдигна лицето на Лена към себе си.

Целувката беше по-сладка, отколкото бе очаквала. Беше подготвена за дива и убедителна страст, която да стопи съпротивата ѝ. Но вместо това вечерта завърши с нежността, с която бе започнала. С романтиката.

— А защо да не се видим, преди да отидеш на работа? — попита Диклън, като поднесе ръката ѝ към устните си. — Ще те заведа на пикник.

Лена се вторачи изненадано в него.

— На пикник?

— Достатъчно топло е. Можем да си проснем одеяло до езерото. Доведи и Руфъс за охрана. Обичам да го гледам как скача в езерото.

— По дяволите! — извика тя и се отдръпна. — По дяволите. Сега искам да слезеш долу до онази огромна бяла лимузина.

— Добре — съгласи се Диклън и я погали по косата. — Но първо ще изчакам, докато се прибереш у дома.

— Слез до лимузината, плати на шофьора и го изпрати да се прибере у дома. А после ела при мен.

Диклън я хвана за китките и усети ускорения ѝ пулс.

— Пет минути. Не си променяй решението. Две минути — поправи се той. — Чакай ме.

Той се втурна надолу по стълбите, а Лена взе цветята и влезе вътре. Реши, че ако това бе грешка, нямаше да ѝ е първата. Нито пък последната.

Тя запали свещи и пусна Били Холидей. Напомни си, че сексът бе лесно и приятно нещо. А когато се правеше от двама необвързани възрастни и освен похотта имаше и някакви чувства, си бе истинско празненство.

Независимо дали се бе оставила да я убедят или не, решението си беше нейно. Нямаше смисъл да съжалява преди дори да е започнала.

Диклън почука. Мисълта, че го направи вместо просто да влезе вътре, я накара да се усмихне. Добри маниери и гореща кръв. Интересна комбинация. Неустоима.

Лена отвори вратата, а Диклън пъкна ръце в джобовете си и ѝ се усмихна.

— Здравсти.

— Здравей отново, готин — отвърна тя, протегна се и сграбчи вратовръзката му. — Влизай — добави Лена, като го дръпна навътре и, вървейки заднишком, го поведе направо към спалнята.

Но Диклън сложи ръце на кръста ѝ и я притисна към себе си.

— Харесвам музиката ти — прошепна той и я понесе в нежен блус. — А след като успея да видя нещо, освен теб, ще ти кажа, че харесвам и дома ти.

— Да не би да си взимал уроци какво да казваш на жените, които си падат по теб?

— Не. Природна дарба — отвърна той, като прокара устни по нейните, а после и по малката съблазнителна бенка. — Улиците на Бостън са претъпкани с моите завоевания. Това ужасно утежни движението и градската управа ме помоли да напусна града.

Диклън притисна лицето си към нейното и добави:

— Усещам уханието ти в съня си. И се събуждам изпълнен с копнеж по теб.

Сърцето ѝ се сви като нещо, усетило топлинка след дълъг мраз.

— Знаех си, че си опасен още в мига, когато влезе в бара ми — каза Лена и се протегна лениво под ръката, която пълзеше по гърба ѝ. — Само дето не знаех колко си опасен.

— Много — отвърна той, като я вдигна, притисна я към себе си и я целуна страстно. — Накъде сме?

— Хм. Доста пътища ми идват наум.

Малкото кръв, останала в главата му, се смъкна слабините му.

— Ха! Имах предвид накъде е спалнята.

Лена се засмя леко и отговори:

— Вратата вляво.

Докато я носеше през стаята, Диклън забеляза няколко неща. Ярки цветове, старо дърво. Но усещанията му бяха съсредоточени само върху жената в ръцете му, формите ѝ, аромата ѝ. Изненадата, изписана на лицето ѝ, когато я остави до леглото вместо върху него.

— Искане ми се да не бързаме много, ако нямаш нищо против — каза Диклън, като прокара ръка по ключицата и великолепната извивка на гърдите ѝ. — Нали разбираш, имам чувството, че разопаковам подарък.

— Определено нямам нищо против.

Лена бе очаквала бързина и глад, които да съвпадат с трескавото желание в очите му, но когато ръцете им се преплетоха, а устните му докоснаха нежно нейните, тя си припомни как волево Диклън бе удържал гнева си предишния ден.

Очевидно можеше да контролира и другите си страсти.

Не беше подготвена за романтика. Диклът осъзна това още когато Лена видя лалетата. Подозрението в очите ѝ беше по-силно от изненадата. Също като сега, когато той забави темпото и си достави удоволствие с дълга и нежна целувка.

Идеята да я вкара в леглото вече не му бе достатъчна. Искеше да превърне подозрението ѝ в безпомощно удоволствие.

Устните ѝ бяха топли и подканящи. Беше му невероятно приятно да ги целува, докато телата им се полюляваха, притиснати едно в друго, сякаш още танцуваха.

Диклът смъкна ципа на роклята ѝ и прокара пръсти по голата ѝ плът. Лена се изви назад и едва не замърка.

— Имаш чудесни ръце, скъпи. И много секси устни — каза тя, като го наблюдаваше внимателно, докато развързваше вратовръзката му. — Хайде да видим и останалите ти части.

Според нея събличането на издокаран в костюм мъж беше интересно изживяване. Времето, нужно за свалянето на всички дрехи, възбуждаше любопитството и те караше да предвкусваш удоволствието. Диклът я погали нежно и смъкна роклята от рамената ѝ. Красивата черна дреха увисна съблазнително на извивката на гърдите ѝ. Той захапа леко долната ѝ устна, после я целуна бавно и страстно.

Лена разкопча ризата му и прокара ръце по гърдите му, като изсумтя с одобрение. Усети лудото биене на сърцето му под пръстите си.

— Добра фигура за един адвокат — отбеляза тя.

— Бивш адвокат.

Диклът си помисли, че е готов да умре, за да усети отново тези дълги пръсти с яркочервени нокти по тялото си. Лена плъзна длан по бицепсите му и облиза устни.

— Да, наистина си пълен с изненади. Обичам силни мъже.

Тя чукна с пръст по токата на колана му и се усмихна съблазнително.

— Да видим какви други изненади ще ми поднесеш.

Отново танцуваха, но този път тя водеше. Мускулите на корема му потръпнаха, когато Лена свали колана му и го преметна през рамото си.

Диклър си представи как я хвърля на леглото, обладава я и влива огромното си желание и силна нужда в нея.

Тя щеше да ги приеме. Очакваше ги.

Но вместо това, преди Лена да успее да събуе панталона му, той хвана ръцете ѝ и ги поднесе към устните си. Забеляза изненадата и подозрението в очите ѝ.

— Струва ми се, че изоставам — закачливо каза Диклър. — А тъй като се чудех какво имаш под роклята, искам да разбера дали идеите ми съвпадат с действителността.

Докосна голото ѝ рамо с устни и дръпна плата надолу. После благослови законите на гравитацията, когато роклята се плъзна и падна в краката ѝ.

Лена носеше черно дантелено бельо.

Тя възплащаваше мечтата на всеки мъж. Мургава кожа, гъста, къдрава коса, налети гърди, едва удържани от красивата дантела. Нежно тяло и леко заоблени хълбоци, покрити с друга черна дантела. Изящни крака в прозрачни черни чорапи и убийствени токчета.

— Уцелил съм — въздъхна той с треперещ глас. — Адски съм точен. Какво е това? — попита той, като погали татуировката от вътрешната страна на бедрото ѝ, точно над дантеления ръб на чорапа.

— Моят дракон. Пази портите — отвърна Лена бързо, усетила, че също трепери. — Много мъже си мислят, че могат да минат покрай него, но изгарят.

Диклър погали чувствителната кожа над дантелата.

— Хайде да си поиграем с огъня.

Притисна я към себе си и впи устни в нейните. А когато това вече не му беше достатъчно, я завъртя и ухапа леко рамото и врата ѝ. Зарови лице в косата ѝ и погали покритите с дантела гърди.

Лена се изви към него, обви ръце около врата му и се притисна към тялото му. Бързината, с която Диклър премина от нежност към буйна страст, я замая и възбуди невероятно. Вече усещаше изгарящото му желание, което отговаряше на нейното.

Ръката му се плъзна надолу между краката ѝ и почти я докара до края. Преди да се свлече, останала без сили, той прокара пръсти по бедрото ѝ и със светкавично движение откопча жартiera.

Дъхът ѝ спря. Тялото ѝ се напрегна.

— О, Господи — изстена тя.

— Когато проникна в теб, няма да можеш да мислиш за нищо друго — закани се Диклън и откопча втория жартуер. — Но първо искам да те докосвам така, както си мечтаех. Анджелина.

Завъртя я с лице към себе си, зарови ръце в косата ѝ и я наведе назад.

— Тази вечер си моя.

— Принадлежа само на себе си — категорично отвърна Лена.

Диклън я вдигна и я положи на леглото.

— Тази вечер ще си принадлежим един на друг.

Целуна я по устните, заглуши протестите ѝ и я замая. Лена извърна глава, за да си поеме дъх и да се стегне, но устните му се спуснаха към гърдите ѝ. Огромното желание разтопи силната ѝ воля. Тя се отпусна, като си казваше, че се предава на собствените си нужди, а не на Диклън.

Той я усети как се поддава на страстта. Чу ниските, гърлени звуци на удоволствие. И най-после получи онова, за което бе мечтал от първия миг, когато я видя.

Тялото ѝ беше истинско съкровище. Ароматна кожа, женствени извивки. Диклън изпита желание да го погълне цялото. Освободи гърдите ѝ от черната дантела и притисна устни в тях. Кръвта му закипя.

Когато свали бикините ѝ, тя изви гръб. Диклън прокара пръсти по кожата ѝ и загледа лицето ѝ на светлината на свещите. Лена затвори очи, а устните ѝ потръпнаха. Той вкара пръстите си в нея и тя извика възбудено. Побъркваше го. Тялото ѝ се извиваше от удоволствие, напрегнато от безумно силното желание.

Тя се протегна и хвана члена му. Беше твърд като камък. Лена искаше да го усети в себе си.

— Сега. Искам те — промълви тя с треперещ глас и видя отражението си в очите му, когато той се надигна над нея. — Искам те в мен. Искам да ме изпълниш.

Диклън се помъчи да се контролира и бавно се плъзна в нея. Дълбоко, все по-дълбоко. Стори му се, че потъва в нежната ѝ, влажна мекота.

Въздишки, стонове. Дватамата не отделяха очи един от друг, докато се движеха бавно, а удоволствието ги заливаше. Устните им се срещнаха и той усети леката ѝ усмивка, преди да я види.

Страстната музика от всекидневната и веселите викове от улицата се сляха с ускореното дишане на Лена.

Тя се напрегна под него, отметна глава назад и потрепери. Той отново зарови лице в косата ѝ и този път се остави да полети заедно с нея.

По-късно, докато лежеше, наблюдаваше сенките по тавана и галеше голия гръб на Лена, Диклън изпита чувството, че е напълно омагьосан от нея.

— Ще ми позволиш ли да остана? — попита той. — Или да си хвана такси?

Лена се загледа в сенките.

— Остани.

ГЛАВА 9

Диклът се събуди на зазоряване. Лена се бе стгушила в него насън, но ръката ѝ бе между тях, а юмрукът ѝ — притиснат към сърцето ѝ. Сякаш го пази, помисли си той. Малкото сребърно ключе лежеше върху ръката ѝ.

Искаше му се да вдигне ръката ѝ, да разтвори пръстите. Да разтвори и сърцето ѝ. Диклът осъзна, че собственото му сърце вече ѝ принадлежеше. При това от първия миг, когато я видя.

Това бе смайващо за човек, който бе започнал да вярва, че просто не е способен на любов. Освен ако не става дума за семейството или приятелите. Кризата му след раздялата с Джесика го бе убедила, че е пропуснал единствения си шанс за истинска връзка с жена.

Човек, който вярваше в семейството и брака, трудно можеше да преглътне подобна мисъл. Осъзна, че примиряването с нея бе довело до неспокойното състояние, което го преследваше като вярно куче от месеци.

Сега наблюдаваше жената, която можеше да реши проблема му, но не мислеше, че тя ще иска да го направи.

Значи щеше да му се наложи да я убеди. Рано или късно, по един или друг начин. Защото наистина вярваше в онова, което ѝ бе казал предишната нощ. Дватаматя щяха да си принадлежат.

Диклът се зачуди дали да не я събуди и да ѝ напомни колко им беше хубаво, докато се любеха. Не можеше да се сети за по-добър начин да започне деня.

Но му се стори несправедливо да я буди, след като почти не бяха спали. Работното ѝ време започваше доста по-късно от неговото.

Той грабна панталона си и се запъти към банята.

Според него човек можеше да научи много за някого от банята му. Нейната беше безукорно чиста и луксозна. Дебели кърпи в тъмнозелено подчертаваха белите шкафове и шарките на плочките. На перваза на прозореца бяха подредени красиви саксии с растения, а три яркожълти нарциса бяха натопени в тънка зелена бутилка.

Имаше и други бутилки в ярки цветове като скъпоценни камъни, кутии с ароматни масла и кремове и соли за вана. Лена очевидно харесваше хубавите сапуни и ги държеше в красива купа.

Диклът откри, че топлата ѝ вода не свършва бързо като неговата. Петнадесетте минути под горещия душ, който превърна банята в сауна, го накараха да се усмихне блажено.

Лена още спеше, когато той излезе от банята. Слънцето осветяваше изящния ѝ гол гръб. Диклът прогони от главата си желанието да се върне в леглото при нея и започна да търси кафе.

Всекидневната ѝ имаше висок таван и под от тъмно дърво. Стените бяха боядисани с гъба в синкав цвят, който напомняше на избелял джинсов плат. До едната стена стоеше камина с полица от същото тъмно дърво. Бежовата боя на камината се лющеше леко на няколко места. Диклът веднага разбра защо Лена я бе оставила така. Старостта и историята ѝ си личаха още по-силно по този начин.

По стените бяха окачени пъстри плакати в рамки. Елегантни жени продаваха шампанско, хубави мъже предлагаха пури.

Канapé с висока облегалка, тапицирано в кралско синьо и отрупано с възглавници, стоеше в средата на стаята.

Диклът се възхити на стила на Лена. Стари, леко очукани маси и ярки цветове. Зарадва се, когато видя сребърната кофичка с лалетата върху масичката за кафе.

После влезе в кухнята и осъзна, че се усмихва. Човек не можеше често да види черно-бели снимки на голи мъже и жени по кухненските стени.

Но намирането на кафето го зарадва още повече.

Той затвори вратата, за да не събуди Лена с бръмченето на кафемелачката. После, докато кафето се вареше, застана до прозореца и се загледа в нейната част от Ню Орлиънс.

Чу отварянето на кухненската врата. Лена носеше къс червен халат, а очите ѝ бяха натезали от съня. Усмихваше му се лениво.

— Съжалявам, мислех, че съм заглушил мелачката — извини се Диклът.

— Не я чух — отвърна Лена, — но помирисах резултата. Закуска ли правиш, скъпи?

— Искаш ли препечени филийки? Те са най-доброто, на което съм способен.

— О, мисля, че снощи видях най-доброто, на което си способен — усмихна се широко тя, като се доближи до него и обви ръце около врата му. — И искам пак да го опитам — добави, като повдигна устни към неговите.

Беше се събудила сама, убедена, че Диклън си е тръгнал. Никога не позволяваше на мъжете да прекарат нощта в леглото ѝ. По-добре да ги изпрати да си вървят и да спи сама, отколкото да се събуди самотна.

После бе видяла ризата, самото и обувките му и се бе зарадвала. Всъщност май се бе зарадвала прекалено много. Когато един мъж има такава власт върху теб, трябваше да отнемеш поне част от нея. А най-сигурният начин бе да замъглиш разума му със секс.

— Защо не ме събуди, сладък?

— Колебаех се дали да го сторя — откровено призна той. — Но реших, че след като ще работиш довечера, имаш нужда от повече от десет минути сън. Но вече си будна и...

Тя се засмя и се изплъзна от ръцете му.

— Вече съм будна и искам кафе.

Лена отвори вратата на един от шкафовете и го погледна весело през рамо.

— Ако ме помолиш мило, може и да ти направя закуска.

— Прав ли да се моля, или да падна на колене?

— Готин си, Диклън. Ще ти направя пържени филийки. По френски — добави тя, като му подаде голяма бяла чаша, пълна с черно кафе.

— Благодаря. Виждам, че доста те бива в кухнята, така че няма да се нуждаем от готвачка, когато вече сме женени и отглеждаме шестте си деца.

— Шест?

— Чувствам се задължен да продължа традицията. Харесвам снимките в кухнята ти. Не е обичайното място за голи тела.

— Защо? Готвенето е изкуство. А ако го правиш добре, дори е секси.

Лена извади синя купа, чукна яйце в ръба и го изсипа вътре.

— Да, разбирам какво имаш предвид — усмихна се Диклън. — Направи го пак.

Тя се засмя и чукна следващото яйце.

— Защо не отидеш да пуснеш малко музика? Готвенето няма да ми отнеме много време.

Закусиха на малката масичка, сгушена под прозореца във всекидневната.

— Къде се научи да готвиш? — попита Диклън.

— Баба ме научи. Опитва се да ме научи и да шия, но нищо не стана.

— Изненадан съм, че не си отворила ресторант вместо бар.

— Обичам да готвя, но само от време на време. Ако това ми е работата, ще трябва да го правя непрекъснато.

— Вярно е. Как реши да отвориш бар?

— Исках да имам свой собствен бизнес. Когато работиш за някого, вечно ти нареждат какво да правиш. А това не ми е приятно. Затова отидох на курсове по бизнес и се запитах с какво искам да се занимавам. Нямах желание да продавам сувенири, нито пък рокли. Да, тези неща се продават добре в Ню Орлиънс, но кое е онова, което се продава още по-добре? Удоволствието. Малко безвреден грях и добро прекарване. Хората идват тук точно заради това. И така се появи „Тройката“.

— Откога имаш бара?

— Чакай да помисля.

Лена вече бе изляла единствената си филийка, затова сега набучи на вилицата си една от неговите.

— Вече станаха шест години.

— Отворила си бара на двадесет и три години?

— Хей, откъде знаеш на колко години съм?

— От Реми.

Тя вдигна очи към тавана.

— Аха! Трябва да го сритам по задника. Мъжете не би трябвало да си говорят за възрастта на една жена. Какво още ти надрънка?

Диклън насочи цялото си внимание към закуската.

— Великолепно е. Какво сложи вътре?

Лена не му отговори в продължение на десетина секунди.

— Разбирам. Мъжете просто не могат да не се похвалят със сексуалните си подвизи.

Притеснен и заради себе си, и заради приятеля си, Диклън отговори:

— Не беше така. Чиста носталгия. И беше много мило. Означавала си много за Реми. И все още означаваш много.

— Има късмет, че и аз го знам. И се чувствам по същия начин. Помниш ли първото момиче, с което си бил на задната седалка, Диклън? С нежни чувства ли си го спомняш?

— Шери Бингам. Дребна, красива блондинка. Бях отчаяно влюбен в нея в гимназията.

Лена се зарадва, че веднага ѝ бе казал името на първата си любов. Дори и да го бе измислил.

— И какво стана? — попита тя.

— Заряза ме заради един футболист. Господи, този тип нямаше врат, а коефициентът му на интелигентност въобще не съществуваше. Все още съм ѝ ядосан. А сега да се върнем към теб. Между другото, страхотна си в отбиването на лични въпроси, но аз все пак съм бил адвокат. Та как успя да се справиш? Двадесет и три години е доста рано да започнеш собствен бизнес. При това успешен бизнес, а не от онези, които не издържат повече от три години.

Лена се облегна назад.

— Какво значение има това, господин адвокат?

— Е, добре — сви рамене Диклън и продължи да яде. — Просто ще приема, че си обрала банка, разплатила си се с мафията, съблазнила си, а после си убила предишния собственик, след като той ти оставил сградата в завещанието си. А в задната стаичка на бара си се занимавала с незаконни залагания и проституция.

— Хм, тази версия ми харесва — усмихна се Лена. — Моята е ужасно скучна. Работех след училище и през лятото и пестях. Много ме бива да пестя, когато се налага. После работих, обслужвах бара, сервирах напитки и посещавах курсовете по бизнес. Точно преди да навърша двадесет и две, дядо ми умря. Падна от стълба и си строши врата.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи, докато говореше.

— Май още съм му ядосана заради това.

— Съжалявам — каза Диклън и я погали по ръката. — Явно сте били много близки.

— Обичах го повече от всеки друг на света. Пит Симон. Имаше огромни ръце и весел смях. Свиреше на флейта и носеше червена лента на челото. Винаги. Ами... — Тя преглътна сълзите си. — Той

имаше застраховка, по-голяма отколкото очаквахме. Половината бе за мен, а другата — за баба. Но тя ме накара да взема всичките пари. А когато баба реши нещо, никой не може да я разубеди. И така инвестирах парите и година по-късно отворих бара.

— В тази версия няма нищо скучно. Барът ти е чудесен, Лена.

— Да, така е — отвърна тя, като се надигна и взе чиниите. — А сега, скъпи, ако искаш да те закарам до вас, по-добре се облечи.

Не успя да я придума да влезе вътре. Наложил му се да се задоволи с умопомрачителна целувка, преди Лена да го избута от колата и да си тръгне.

Прибирането у дома в девет сутринта в смачкан костюм му спечели намигване и усмивка от Големия Франки, който буташе количка с изсъхнали клони към огъня.

— Извадили сте късмет снощи, господин Дик.

Не е лъжа, помисли си Диклън. После влезе в къщата, за да се захване за работа.

Лена не се съгласи да се видят нито тази вечер, нито следващата. Наложил му се да се задоволи с телефонни разговори, които го караха да се чувства като тийнейджър, докато се мотаеше из къщата с телефон в ръка и се мъчеше да измисли нещо интересно, за да я задържи на линията.

Тя му обясни, че приготовленията за Марди Гра са започнали и затова няма време да излезе и да си поиграе с него.

Диклън знаеше, че го изпробва и омотава. Реши да ѝ позволи да опъне кордата, но после той щеше да я закачи на въдицата.

Един следобед Реми се отби при него, издокаран в костюм на Хюго Бос и със златна броеница в ръка, която метна на главата на Диклън.

— Кога ще дойдеш в града?

— Мислех да се присъединя към лудостта през уикенда.

— Скъпи, сега е Марди Гра. Всяка нощ е уикенд.

— Не и тук. Ела да видиш — отвърна Диклън, като го поведе към салона, където Тибалд, покачен на висока стълба, довършваше гипсовите корнизи.

— Здравсти, Тибалд — поздрави Реми и пъкна ръце в джобовете си. — Страхотна работа.

— Така си е. Как е Ефи?

— Подлуди ме с плановете за сватбата. Вчера избирахме тортата. Беше въпрос на живот и смърт дали да е украсена с жълти розови пъпки или с разцъфтели рози.

— Най-разумното, което мъжът може да направи в подобно положение, е да кима в съгласие с харесаното от жената и да се появи в деня на сватбата.

— Трябваше да ми го кажеш, преди да издрънкам, че харесвам разцъфтелите рози. Оказа се, че Ефи предпочитала пъпките — изхленчи Реми и извади малко шишенце аспирин от джоба си. — Дик, дай малко вода. Получих зверско главоболие от тази жена.

Диклън му подаде полупразна бутилка с вода.

— Да не си дошъл тук, за да се скриеш?

— Да, докато Ефи се успокои.

Реми изпи хапчетата и се огледа наоколо.

— Сам ли направи стените, Дик, или имаше помощници?

— Сам — отговори той и доволно прокара ръце по гладката зелена повърхност. — Прекарах последните три дни в тази стая. Реших, че с този цвят стаята ще изглежда по-добре, отколкото с тапети, а и отива на корнизите.

— Истински магьосник си. С какво ще се заемеш после?

— Библиотеката. Трябва да довърша някои неща тук и в кухнята, затова библиотеката остава за следващата седмица. Надявам се, че после ще мога да поработя на открито известно време. Дай един-два аспирина.

— Разбира се — кимна Реми и му подаде хапчетата и водата. — Проблеми с работата? Или с жените?

— По малко от двете. Ела на терасата и виж какво направиха семейство Франк със задната градина.

— Чух, че си разхождал Лена с голяма бяла лимузина преди няколко нощи — каза Реми, докато отиваха към задната част на къщата. — Много елегантно.

— Аз съм си елегантен тип — напомни му Диклън и отвори вратата на трапезарията.

— Започнал си да я ухажваш, а това е добро начало.

— Имам много повече наум — заяви Диклън, докато Реми надигаше бутилката. — Ще се ожения за нея.

Реми се задави.

— Внимавай — предупреди го Диклън. — И задръж бутилката.

— Господи, Дик! Мили Боже! Вие с Лена ще се жените?

— Иска ми се сватбата да е тук. През есента. Може би през септември.

Диклън огледа терасата и градината и се зачуди каква ли беше птичката, която не спираше да пее.

— Мястото няма да е съвсем довършено, но това е част от чара му. Разбира се, ако ми отнеме по-дълго време, можем да направим сватбата следващата пролет.

— Бърза работа.

— Всъщност не. Важното е да постоиш — отвърна Диклън и се вгледа в озадаченото лице на Реми. — О, нямаш предвид къщата. Лена. Още не съм я питал, защото просто ще ми отговори „не“. Виж онези пъпки там. Нарциси, лалета, кали. Или поне Франк ми каза така. Заровени под плевелите и цъфтели под тях в продължение на години. Не е ли страхотно?

— Дик, мисля, че се нуждаеш от нещо по-силно от аспирина.

— Не съм луд. Влюбен съм в Лена. Започвам да си мисля, че съм бил влюбен в нея още преди да я срещна. Затова преди не е имало жена, която да ми вземе акъла. Не и по този начин. Защото Лена си е била тук, а аз още не съм я познавал.

— Май и аз се нуждая от нещо по-силно.

— Бърбънът е в кухнята. Ледът — във фризера. Новият хладилник ще пристигне утре.

— Ще направя по едно и за двама ни.

— Моето да е късо и слабо — разсеяно каза Диклън. — Днес имам още доста работа.

Реми се върна с две чаши и отпи щедра глътка от своята, докато наблюдаваше лицето на приятеля си.

— Диклън, обичам те като брат.

— Знам, че е така.

— Затова ще ти поговоря като на брат, ако имах такъв вместо купчината сестри.

— Мислиш, че съм си загубил ума.

— Не. В някои положения... в повечето положения мъжът мисли с оная си работа. И когато мисловният процес стигне до главата му,

макар и бавно, той вече започва да вижда нещата по-ясно.

— Благодаря за обяснението, татенце.

Реми поклати глава и се заразхожда по терасата.

— Лена е много сексапилна жена.

— Няма спор.

— Просто излъчва феромони така, както другите жени ухаят на парфюм. Възбужда те само с дишането си.

— Опитваш се да ми кажеш, че съм омагьосан или зашеметен от похот.

— Точно така — въздъхна Реми и сложи ръка на рамото му. — И никой жив мъж не би могъл да те вини за подобно нещо. Освен това изкара няколко тежки месеца на любовния фронт и, като знам как влачиш със себе си чувството си за вина, предполагам, че не си прочиствал тръбите си редовно откак се раздели с Дженифър.

— Името ѝ е Джесика, задник такъв — развеселено го прекъсна Диклън, като се облегна на парапета. — Не съм омагьосан, не става дума за прочистване на тръбите и не мисля с оная си работа. Сърцето ми е виновно.

— Ох, майчице — изстена Реми и отпи нова глътка уиски. — Дик, тук си от по-малко от месец.

— Хората вечно казват подобни неща, сякаш времето е фактор — възрази Диклън и тъй като част от практичния му мозък казваше същото, се раздражни от думите на приятеля си. — Да не би в Щатите да има нов закон, забраняващ да се влюбиш, преди да е изтекъл разумен период, през който двете страни да общуват, ако е възможно и сексуално, за да се уверят, че си подходат? Ако е така и това върши работа, обясни ми високия процент разводи.

— Ако ние двамата като адвокати се заемем с тази тема, ще си останем тук до следващия вторник.

— Позволи ми тогава да ти кажа следното. Никога преди в живота си не съм се чувствал по този начин. Мислех, че е невъзможно. Смятах, че нещо в мен е сбъркано и не работи както трябва.

— О, за Бога, Дик!

— Не обичах Джесика — виновно каза Диклън. — Просто не можех, макар да опитвах упорито. Почти се бях примирил с привързаност, уважение и търпимост, защото вярвах, че това е всичко,

което мога да получа или дам. Но не е така. Наистина никога преди не съм се чувствал така, Реми — повтори той. — И това ми харесва.

— Ако искаш Лена, тогава и аз искам тя да е с теб. Работата е там, че независимо какво изпитваш ти, няма гаранция, че и тя изпитва същото.

— Лена може и да разбие сърцето ми, но все пак това е по-добре, отколкото да не чувствам нищо — каза Диклън и осъзна, че си бе повтарял тази мисъл откак се влюби в Лена. — Така или иначе, трябва да опитам.

Той разлюля чашата с уискито си и добави:

— Тя не знае какво да мисли за мен. Ще е забавно да се разкрия пред нея.

Тази нощ той чу плач. Дрезгав, тъжен плач на мъж. Диклън се замаята нервно насън, смазан от мъка, неспособен да я спре, неспособен да намери спокойствие.

Мъката остана в душата му дори след настъпването на пълна тишина.

ГЛАВА 10

Блатото Рус

Март 1900

Не беше наясно защо идва тук, нито защо стои вторачен във водата и дебелите зелени сенки, които падаха с настъпването на здрача.

Но идваше отново и се луташе из блатото, сякаш се надяваше да я срещне, докато се разхожда покрай реката, където цъфтяха блатните цветя.

Тя щеше да му се усмихне и да му протегне ръка.

И всичко щеше да е наред.

Не, никога нищо нямаше да е наред.

Страхуваше се, че полудява. Мъката затъмняваше разума му, както нощта затъмнява деня. Как иначе можеше да си обясни факта, че я чува да му шепне нощем? Можеше ли да направи друго, освен да се опита да се скрие от шепота ѝ и от изгарящата болка?

Той загледа чаплата, която изскочи от тръстиките. Красива, чиста, съвършена, тя се понесе над кафявата вода и се плъзна сред дърветата. Далеч от него. Винаги далеч от него.

Беше си тръгнала. Неговата Аби бе избягала от него също като тази призрачна птица. Всички го казваха. Семейството му. Приятелите му. Беше чувал как слугите си шепнат за това. Как Абигейл Рус бе избягала с някакъв негодник и бе изоставила съпруга и незаконната си дъщеря.

Макар да продължаваше да я търси из Ню Орлиънс и Батън Руж, да обикаля блатото като неспокоен дух, в самотните часове на нощта той започваше да вярва на слуховете.

Тя бе изоставила и него, и детето си.

А сега и от самия него вече не бе останало нищо, само тялото. Живееше от ден за ден като изпаднал в транс. И не можеше да е добър баща на детето, тъй като го гризеше червеят на съмнението, че то

наистина не е негова кръв. Видът на дъщеря му го изпълваше с безкрайна мъка.

Вече не се качваше в детската стая. Мразеше се за това, но самото изкачване на стълбите до третия етаж го потапяше в океан от отчаяние.

Твърдяха, че детето не е негово.

Не! В сумрачната светлина на залязващия ден Люсиен покри лице с ръцете си. Не, не можеше да повярва това. Бяха заченали детето заедно, изпълнени с любов, доверие и желание.

Дори ако това беше лъжа...

Люсиен отпусна ръце и пристъпи към водата. Щеше да е топла като усмивката на Аби. Мека като кожата ѝ. И с почти същия тъмен цвят като очите ѝ.

— Люсиен!

Той замръзна на ръба.

Аби! Тя тичаше към него, а буйната ѝ къдрава коса се люшкеше по гърба ѝ. Сърцето му, съсипано от мъка, оживя и подскочи лудо.

Но последните слънчеви лъчи паднаха върху лицето ѝ и той умря отново.

Клодин го хвана за ръцете. Пръстите ѝ бяха изстинали от страх. Беше видяла очите му и желанието за смърт в тях.

— Аби не би искала да направиш подобно нещо. Не би искала да прокълнеш душата си със самоубийство.

— Тя ме изостави.

— Не. Не е вярно. Лъжат те, Люсиен. Тя те обичаше. Обожаваше и теб, и Мари Роз.

— Къде е тогава?

Яростта, която се криеше под мъката му, изскочи на повърхността. Той стисна ръцете на Клодин. Нещо тъмно и тайно в душата му го накара да изпита желание да я заудря с юмруци. Да размаже лицето ѝ, което му напомняше за Абигейл, а и за собственото му отчаяние.

— Къде е тя?

— Мъртва е! — изкрещя Клодин и гласът ѝ отекна в топлия, влажен въздух. — Убили са я. Смъртта е единствената причина тя да изостави теб и Роза.

Люсиен я бутна настрана и се запрепъва към дънера на стар дъб.

— Това е лудост.

— Ще ти кажа откъде го знам. Чувствам, че е мъртва. Сънувах я.

— Аз също — каза той и очите му се напълниха със сълзи. — И аз я сънувах.

— Люсиен, трябва да ме изслушаш. Бях там в онази нощ. Аби дойде в детската стая, за да нахрани бебето. Познавам я откак самите ние бяхме бебета. В душата ѝ нямаше друго, освен безкрайна любов към теб и Мари Роз. Въобще не трябваше да излизам от къщата тогава — изплака Клодин и кръстоса ръце на гърдите си, сякаш искаше да събере двете половини на разбитото си сърце. — Цял живот ще я моля за прошка задето не бях до нея в онази нощ.

— Тя е взела дрехи и бижута. Майка ми е права — възрази Люсиен и стисна устни. — Трябва да приема това.

— Майка ти мразеше Аби. Изрита ме от къщата на следващия ден. Страхуваше се да ме задържи там. Страхуваше се да не разбере...

Люсиен се завъртя. Лицето му бе изкривено от толкова силна ярост, че Клодин отстъпи назад.

— Искаш да повярвам, че майка ми е убила жена ми, а после е прикрила престъплението, греха и ужаса, като е представила изчезването ѝ за бягство?

— Не знам какво точно е станало. Но знам, че Аби не си е тръгнала. Мама Рус ходи при Еванджелин.

Люсиен махна с ръка и ѝ обърна гръб.

— Вуду дивотии.

— Еванджелин има сила. Каза, че имало кръв, болка и страх. И зловещ черен грях. Каза, че гробът ѝ бил във водата. Добави, че ти имаш две половини, а едната е мрачна като пещера в ада.

— Значи аз съм я убил? Прибрал съм се у дома през нощта и съм убил жена си?

— Две половини, Люсиен. Две половини, излезли от една и съща утроба. Погледни внимателно брат си.

Прониза го ледена тръпка и му се зави свят.

— Няма да слушам тези глупости повече. Прибирай се у дома, Клодин. И стой настрана от Мане Хол.

Люсиен бръкна в джоба си, извади брошката с часовника и я сложи в ръката на момичето.

— Вземи това и го запази за детето — каза той и осъзна, че вече дори не можеше да изрече името на дъщеря си. — То трябва да притежава нещо, което е принадлежало на майка му.

Той прикова измъчения си поглед в символа на съкрушената си любов.

— Убиваш я отново с недоверието си към нея — каза Клодин.

— Стой далеч от мен — грубо отвърна Люсиен и се запрепъва към Мане Хол и собствения си ад. — Стой далеч.

— Знаеш го! — извика Клодин след него. — Знаеш, че Аби ти беше върна.

Притиснала часовника до сърцето си, Клодин се закле да го предаде заедно с истината на дъщерята на Абигейл.

Мане Хол

Февруари 2002

Застанал на терасата, Диклън наблюдаваше настъпването на деня. Източното небе се оцвети в розово и цикламено. Въздухът се затопли. Имаше още време до март, но зимата си отиваше.

Градините, които само преди месец приличаха на тъжни развалини, вече се връщаха към миналата си красота. Отрязаните лози, наглите бурени, изсъхналите дървета и счупените тухли бяха почистени. Вече се виждаха витите пътеки, храстите и дори пъпките и растенията, която бяха оцелели.

По някои от старите дървета пълзеше глициния, а прекрасните азалии бяха напъпили обещаващо.

В градините имаше магнолии, камелии и жасмин. Диклън бе записал всичко, което семейство Франк му бяха изредили с напевните си, лениви гласове. А когато им описа пълзящото растение, което си представяше по ъгловите колони, му казаха, че това били грамофончета.

Диклън си помисли, че тялото му вече свикваше с петте или шестте часа неспокоен сън. Или пък просто го изпълваше нервна енергия.

Нещо го подтикваше напред и го караше да довърши къщата си. Но по някакъв странен начин му се струваше, че къщата все пак не е само негова.

Ако това бе духът на Абигейл, то явно той бе доста капризен. Имаше моменти, когато Диклън се чувстваше абсолютно спокоен и в мир със себе си. Но понякога по гърба му пропълзяха ледени тръпки. Тогава усещаше, че някой го наблюдава. Следи го.

Е, такива са си жените, каза си той, като отпи от сутрешното си кафе. В един миг ти се усмихват, а в следващия ти удрят плесница.

В същия момент забеляза Лена и огромното черно куче да излизат от горичката.

Диклън въобще не се замисли, а остави кафето настрана и се втурна към стълбите.

Лена го видя много преди той да я забележи. Заслонена от дърветата и сутрешната мъгла, тя бе стояла неподвижно и бе наблюдавала къщата. И него.

Чудеше се какво в този мъж и в къщата му я привличаше толкова силно. По улицата край реката и към Батън Руж имаше много красиви старинни къщи.

Господ знаеше, че съществуваха и много хубави мъже, стига жената да търсеше такъв.

Но точно тази къща винаги бе привличала интереса и въображението ѝ. А мъжът, който тичаше по стълбите, облечен във вехта риза и джинси, и необръснат, бе успял да постигне същото.

Лена не обичаше да пожелава силно нещо. А когато се отнасяше до мъж, това си бе направо опасно и можеше да ти съсипе живота.

Беше изградила живота си внимателно и си го харесваше. Един мъж, независимо колко бе свестен, все пак щеше да го промени.

Мъчеше се да стои далеч от Диклън от онази нощ, когато го прие в леглото си. Просто искаше да си докаже, че може да го направи.

Но лицето ѝ вече бе озарено от ленива котешка усмивка, с която да го приветства. Тя остана на мястото си, когато кучето се втурна да посрещне Диклън.

Руфъс скочи, облиза лицето му, а после се просна по гръб и зачака да го погалят. Лена знаеше, че по този начин Руфъс показва любовта си към някого.

Значи очарова и кучетата, каза си тя, когато Диклън клекна и се заигра с животното. Този човек бе прекалено привлекателен. Това не можеше да ѝ донесе нищо добро.

— Руфъс! — извика тя силно.

Кучето скочи енергично и едва не събори Диклън. Тя се засмя и хвърли топката високо във въздуха. Руфъс се втурна към нея ентузиазирано и я захапа, секунди преди да се плъосне във водата.

— Вие двамата сте адски подходящи за бейзболен отбор — каза Диклън, като пристъпи към Лена, притисна я към себе си и я вдигна от земята.

В мига преди да покрие устните ѝ със своите, забеляза изненадата в очите ѝ. Лена сграбчи ризата му, но не за да запази равновесие, макар краката ѝ да се люлееха във въздуха, а за да усети силата и страстта му.

Чу силен лай, а после усети водните капки, когато Руфъс се разтърси. Нямаше да се учуди, ако водата веднага се бе изпарила от нагорещената ѝ кожа.

— Добро утро — поздрави Диклън и я пусна на земята. — Къде си?

— Уха.

Трябваше да си признае, че и двата му поздрава ѝ харесаха. Тя зарови ръка в косата си и отвърна небрежно:

— А ти къде си?

После прокара ръка по наболата му брада и добави:

— Имаш нужда от бръснене, скъпи.

— Ако знаех, че ще дойдеш тази сутрин, щях да се погрижа за това.

— Не идвах при теб — каза Лена, като взе топката и я метна отново. — Просто си играех с кучето на баба.

— Тя добре ли е? Каза, че ходиш при нея, когато не се чувства много добре.

— Добре е. Само понякога се натъжава. Любимият ѝ Пит ѝ липсва. Била на седемнадесет, когато се оженили, и на петдесет и осем, когато той умря. Били са заедно повече от четиридесет години.

— Дали ще се зарадва, ако по-късно ѝ отида на гости?

— Да. Тя се чувства добре в твоята компания.

— Каза ми, че имала сестра. А други роднини?

— Две сестри и брат. Всичките са още живи.

— Деца?

Лицето ѝ помрачня.

— Аз съм единствената. Ходи ли вече на празненствата в града?

Диклърн разбра, че въпросите му бяха неуместни в момента, и реши да се откаже от темата.

— Не още. Смятах да намина довечера. Ще работиш ли?

— Да. До първия ден на постите ще имаме ужасно много работа. Хората обичат да си пийнат здраво, преди да започнат да постят.

— Прекалено много работиш. Изглеждаш малко изморена.

— Не обичам да ставам толкова рано, но баба е ранно пиле. А щом тя се надигне, всички други също стават. — Лена вдигна ръце и се протегна. — Ти също си ранно пиле, нали, скъпи?

— Да, напоследък. Защо не дойдеш в къщата с мен. Ще прием кафе и ще видиш какво съм правил през времето, което не ми позволи да прекарам с теб.

— Бях заета.

— Или поне така твърдиш.

Тя смръщи вежди.

— Винаги казвам каквото мисля.

— Не го отричам. Но ми се струва, че те изнервям. Е, нямам нищо против — усмихна се той, като подръпна леко косата ѝ и забеляза доволно как на лицето ѝ се изписва раздражение. — Но съм против да мислиш, че ще се примиря само с една нощ с теб.

— Ще спя с теб, ако поискам и когато поискам.

— Също така съм против да мислиш — продължи той нежно, като я хвана за ръката, преди да успее да се отдръпне от него, — че единственото, което искам, е да те вкарам в леглото.

— Мъжете не ме докосват, ако не им позволя — отвърна Лена и бутна ръката му.

— Е, преди не си имала работа с мен, нали? — попита той с присвити очи. — Успокой се. Караниците няма да помогнат и на двама ни. Искаше да си далеч от мен тази седмица. Добре. Аз съм търпелив човек, Лена, но не съм изтривалка. Не мисли, че ще ме прегатиш на път към вратата.

Лена осъзна, че разправиите не бяха начин да се справи с него. Не се съмняваше, че може да наруши самообладанието му и да започнат бурен скандал, но шансът да загуби бе петдесет на петдесет.

А това не ѝ харесваше. Тя прокара ръка по бузата му и каза:

— О, скъпи, защо се вълнуваш толкова? Просто ме раздразни, това е всичко. Не съм в най-добрата си форма по това време на деня, а

ти се ядосваш. Не исках да нараня чувствата ти.

Лена се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

— А какво искаше да направиш, Анджелина?

Нещо в начина, по който произнесе името ѝ, я накара да се отдръпне назад. Усети предупреждението в гласа му.

— Диклън, харесвам те, скъпи. Наистина. Онази нощ направо ме зашемети. Прекарахме чудесно, нали? Но не трябва да си въобразяваме кой знае какво.

— И каква беше онази нощ?

Лена сви рамене.

— Чудесно прекарване и за двама ни. Защо не оставим нещата така и да станем приятели отново?

— Възможно е. Но пък бихме могли да опитаме и по този начин.

Той я привлече към себе си и впи устни в нейните. Този път нямаше търпение, нито нежно сливане на устни. Беше нещо като жигосване, и двамата го съзнаваха.

Руфъс заръмжа предупредително, когато Лена се опита да се освободи от прегръдката му. Но дори когато кучето оголи зъби заплашително, Диклън не му обърна внимание. Той хвана Лена за косата, дръпна главата ѝ назад и задълбочи целувката. Гняв, болка и глад забушуваха в него и засилиха страстта му.

Лена не можа да устои. Не и когато бе завладяна от подобни емоции. Тя изстена приглушено, обви ръце около врата му и отвърна на свирепата целувка.

Руфъс изскимтя, просна се на земята и задъвка топката.

— Не сме свършили още — заяви Диклън, като прокара собственически ръце по гърба ѝ.

— Може и да не сме.

— Ще дойда в бара довечера и ще те отведа у дома, когато затвориш. А в сряда, след като премине лудницата, бих искал да дойдеш тук. Ще вечеряме заедно.

Лена успя да се усмихне.

— Ти ли ще сготвиш?

Диклън се ухили и я целуна по челото.

— Ще те изненадам.

— Да, обикновено успяваш — отговори тя, когато той се отдалечи.

Лена усети, че е ужасно раздразнена на самата себе си. Не заради това, че бе отстъпила, а заради страха си. А всъщност точно той я бе подтикнал да започне битката.

Тя тръгна мрачно покрай блатото, докато Руфъс тичаше сред дърветата и гъстите зелени храсти с надеждата да залови някои заек или катерица.

Спря в началото на онова, което от незапомнени времена бе известно като Блатото Рус. Загадъчното място с бавна, покрита със сенки вода, гъсти кипариси и аромати бе неин свят също като тесните улички и оживлението из Френския квартал.

Лена бе тичала из този свят като дете, тук бе научила как да различава сврака от гарга, как да избягва змийските гнезда и как да хвърля въдицата, за да улови риба за вечеря.

Това бе домът на кръвта ѝ, за разлика от Френския квартал, който бе станал дом на амбицията ѝ. Връщаше се тук не само когато баба ѝ се чувстваше тъжна, но и когато самата тя не бе в настроение.

Забеляза зловещата муцуна на алигатор, който се плъзна наблизо. Помисли си, че онова, което се криеше под повърхността, можеше да те завлече надолу със светкавично движение, ако не си нащрек и не внимаваш.

А под повърхността на Диклън Фицджералд се таяха много загадъчни неща. По-лесно щеше да ѝ бъде, ако той бе просто богат, разглезен мъж, излязъл да си търси забавления. Щеше да му се наслади докрай, а после, когато и двамата се отегчаха, да се раздели с него.

Но бе невероятно трудно да забравиш нещо, което уважаваш. Лена се възхищаваше на силата, решителността и чувството му за хумор. Като приятел той щеше да е чудесен.

Като любовник я плашеше до смърт.

Диклън искаше прекалено много. Вече усещаше как я поглъща и се плашеше, че не може да го спре.

Тя се заигра със сребърното ключе, увиснало на врата ѝ, и тръгна обратно към къщата на баба си. Опита се да се успокои с мисълта, че нещата щяха да се оправят някак си.

Залепи престорена усмивка на лицето си, когато видя баба си в градината.

— Усещам аромат на печен хляб — извика Лена.

— Черен хляб. Приготвих ти и един, който да си отнесеш у дома. Одет се изправи и притисна ръка към кръста си.

— Имаме предостатъчно хляб. Можеш да занесеш малко и на онова момче в Мане Хол. То не се храни добре.

— Достатъчно е здрав.

— Да, достатъчно здрав, за да иска да си отхапе парченце от теб — усмихна се Одет и се върна към работата си. — Да не се опитал да направи точно това тази сутрин? Определено имаш такъв вид.

Лена се приближи до нея и седна на пътеката.

— И какъв е този вид?

— Видът на жена, която един мъж е прегръщал страстно и не е довършил работата.

— Знам как да довърша работата и сама, ако това е единственият проблем.

Одет се засмя весело, откъсна стрък розмарин и го размаха под носа си, за да усети приятната миризма.

— Защо да се почесваш сам, когато някой друг може да те почеше? Може и да съм на почти седемдесет години, но когато видя мъж, обзет от желание и способен да го осъществи, мога да го позная.

— Сексът не ръководи живота ми, бабо.

— Не. Но пък определено би го направил по-весел — подхвърли Одет и отново се надигна. — Ти не си Лилибет, пиленце.

Гальовното обръщение, което Лена не бе чувала от дете, я накара да се усмихне.

— Да, знам.

— А това означава, че не е нужно да си сама, ако намериш човек, който да запали искрица в теб.

Лена пое стръкчето розмарин и поглади бузата си с него.

— Мисля, че той не търси искрица, а цяла клада — каза тя, като се облегна на лакти и разтърси гъстата си коса. — Преживях дълго време, без да изгоря, и смятам да запазя нещата по този начин.

— Винаги си виждала нещата само в черно и бяло. А има и нюанси. Ти си моето бебче, макар вече да си пораснала достатъчно, затова ще ти кажа следното: няма нищо лошо в това една жена да остане сама, стига да има основателни причини. Но страхът не е от тях.

— Какво ще стане, ако си позволя да се влюбя в него? — попита Лена. — Може просто да му писне от мен и да си намери нова партньорка за танците.

Одет бутна шапката си назад и изкриви отчаяно лице.

— Ами ако стане потоп и ни отнесе в Мисисипи? За Бога, Лена, не можеш да разсъждаваш по този начин. Това ще те съсипе.

— Справях се чудесно преди появата на Диклън. Ще се справя и след като си тръгне — отвърна тя упорито и погали Руфъс, който притискаше глава в коляното ѝ. — Онази къща, бабо... къщата, която той иска да върне към живот, е зловец символ. Символ на онова, което се случва, когато се съберат двама души с различен произход. Аз съм нейна кръв и знам.

— Не знаеш — възрази Одет категорично. — Ако Аби Рус и Люсиен Мане не се бяха обичали и не бяха създали дете, ти и аз нямаше да съществуваме.

— Но ако им бе писано да са заедно, тя нямаше да умре по този начин. И нямаше да се явява като призрак в къщата.

— О, скъпа — въздъхна Одет с обич. — Не Аби Рус е призракът там.

— А кой тогава?

— Предполагам, че онова момче ще разбере рано или късно. А може би е писано ти да му помогнеш.

Одет замълча, подуши въздуха и добави:

— Хлябът е готов. Искаш ли да занесеш малко в Мане Хол?

Лена стисна устни упорито.

— Не.

— Добре тогава — кимна Одет, като отвори задната врата. — Може аз лично да го занеса. И да открадна хубавеца под носа ти — засмя се тя.

Диклън бе отворил всички врати и прозорци на първия етаж. От стереото му гърмеше изпълненият с копнеж блус на Рей Кудър. В такт с музиката Диклън положи първия тънък слой лак върху прясно изцикления под на салона.

Всичко го болеше. Всеки мускул и всяка кост в тялото му пееха свирепо като Рей Кудър. Диклън бе решил, че физическото напрежение

от цикленето ще успокои гнева му, а сега се надяваше лакирането да свърши тази работа.

Прекрасното утро не се оказа чак толкова хубаво.

Лена направо го подлудяваше. И тя го знаеше адски добре. Първо се бе любила страстно с него, а после не му отпусна нищо повече от разговор по телефона.

Избухва в гняв в един миг, а в следващия го дразни закачливо. Опитва се да превърне великолепната нощ, която бяха прекарали заедно, в обикновено мимолетно приключение.

Майната му на такова отношение.

— О, скъпи, защо се гневиш? — промърмори той. — Тя не ти обръща никакво внимание. Но постепенно ще започне да си мисли за теб.

— Май започваш да откачаш.

Диклът се завъртя стреснато и едва не падна, когато видя Одет да му се усмихва от прага.

— Не те чух да влизаш — глупаво отвърна той.

— Нищо чудно.

С привилегията на възрастен човек тя се наведе и намали звука на стереото.

— И аз харесвам Кудър, но не чак толкова силно — каза Одет. — Донесох ти пресен хляб. Изпекох го тази сутрин. Продължавай си работата, ще го оставя в кухнята.

— Дай ми само една минута.

— Не е нужно да спираш заради мен, скъпи.

— Не, моля те. Пет минути. Има нещо... забравих какво... има нещо за пиене в хладилника. Защо не си сипеш?

— Предполагам, че ще го направя. Действай спокойно.

Когато Диклът приключи работата си и се присъедини към нея, Одет стоеше пред кухненския му бюфет и оглеждаше съдържанието му.

— Майка ми имаше такава стара форма за вафли — каза тя. — А аз все още притежавам лешникотрошачка като твоята. А как се наричат онези прибори там? Не мога да се сетя.

— Прибори „Фиеста“.

— Точно така. Винаги са ми напомняли за веселби и празненства. Да не си дал пари за тези стари буркани, скъпи?

— Страхувам се, че да.

Тя цъкна учудено с език.

— Да си хабиш парите за такива неща. Но все пак, проклета да съм, ако не изглеждат чудесно. Ела някой път да се поровиш из бараката ми. Там може да намериш нещо, което да ти хареса — покани го тя, после се обърна и кимна към кухнята. — Свършил си чудесна работа, Диклън.

— Ще изглежда много по-добре, когато инсталирам шкафовете и довърша вратичките за електрическите уреди.

— Чудесно е — повтори тя. — А и салонът, по който работиш, е великолепен.

— Вече купих някои мебели за него. Май поприбързах малко. Не искаш ли седнеш, мис Одет?

— Може. За минута-две. Имам нещо от тази къща, което вероятно би желал да притежаваш. Може да го сложиш на полицата над камината в салона или в някоя от другите стаи.

Одет седна до масата и извади стара рамка от кафява кожа от чантата си.

— Това е снимка на Абигейл Рус — обясни му тя.

Диклън взе портрета и се вторачи в жената, която виждаше насън. Напомняше на Лена, но лицето ѝ бе прекалено меко и издаваше човек, който все още не е опознал живота. Бузите ѝ бяха позакръглени, а очите — прекалено свенливи.

Беше толкова млада. И невинна в дългата рокля с висока яка и кадифената шапчица с ярки пера.

На снимката се виждаше момиче, а Лена бе истинска жена, помисли си той.

— Била е много красива — каза той на глас. — Красива и млада. Направо ти се къса сърцето, когато я гледаш.

— Баба ми смяташе, че е била на около осемнадесет, когато е правена снимката. Не може да е била на повече, тъй като въобще не е доживяла до деветнадесетия си рожден ден.

Докато Одет говореше, горе се затръшна някаква врата, сякаш разгневена от думите ѝ. Възрастната жена вдигна очи към тавана.

— Струва ми се, че и призракът ти е доста изнервен.

— Това започна днес. Хлапето на водопроводчика изхвърча оттук като куршум преди няколко часа.

— Но ти нямаш вид на човек, готов да побегне.

— Нямам намерение да бягам — отвърна Диклън, като седна срещу нея, без да обръща внимание на следващата врата, която се затръшна, и се загледа в свенливата усмивка на Абигейл Рус Мане. — Няма да ходя никъде.

ГЛАВА 11

Марди Гра бе пълна лудост. Музиката, маските и празнуващите тълпи даваха тон, който бе едновременно жизнерадостно невинен и диво сексуален. Диклън се съмняваше, че повечето туристи, струпани тук заради събитието, разбираха или се интересуваха от предназначението му — трескавата бързина да се насладиш на удоволствията преди започването на четиридесетдневните пости.

Той също искаше да почувства празника, затова се вля в тълпата и дори успя да грабне една броеница, когато някой започна да хвърля евтините златисти мъниста от терасата си. Ушите му звънтяха от бумтенето на музиката и дивия смях.

Диклън реши, че видът на голите гърди на две момичета, които спазиха традицията и свалиха ризите си, щеше да го притеснява по-малко след едно-две питиета. Както и непознатата, която се хвърли на врата му и завря езика си почти до гърлото му. Устата му се изпълни със сладникавия вкус на коктейли и пиянска похот.

— Благодаря — успя да промълви той, когато се освободи.

— Върни се тук — извика маскираната жена. — *Laissez les bon temps rouler!*

Той нямаше никакво желание да позволи на веселото прекарване да го ръководи, ако това включваше чужди езици в устата му, затова се скри в гъстата тълпа.

Вероятно остаряваше или пък бостънският произход му действаше, но определено предпочиташе да седне някъде и да наблюдава празненството, вместо да се влее в лудницата.

Вратите на „Тройката“ се отвориха и шумът отвътре се сля с този на улицата. Диклън едва се промуши сред зяпачите по тротоара и хората в заведението, но накрая успя да си намери място до бара.

„Тройката“ бе пълна с дим, музика и тропота от краката на танцуващите. На сцената флейтистът изпълняваше страдна и гореща мелодия. Диклън реши, че не би се учудил, ако дансингът избухнеше в пламъци.

Лена наливаше бира с едната си ръка и бърбън с другата. Другите двама бармани също бяха претрупани с работа, както и четирите келнерки, които обслужваха масите.

Диклън забеляза омарите, които се хилеха на полицата зад бара, и изпита странно удоволствие.

— Бира и бърбън — каза Лена и подаде чашите на келнерката.

После видя Диклън, махна му и обслужи трима клиенти, докато се приближаваше към него.

— Какво ще искаш, скъпи? — попита го тя.

— Теб. Но тук е лудница. А и вълн на тротоара също.

— Празник е — обясни тя.

Косата ѝ бе прибрана назад и в нея проблясваха златисти и червени мъниста. Малкото сребърно ключе лежеше на влажната ѝ от пот кожа.

— Мога да ти сипя нещо, скъпи, но нямам време за разговори.

— Може ли да ти помогна?

Тя приглади с длан косата си.

— С какво да ми помогнеш?

— С каквото кажеш.

Някой си проби път с лакти до бара и поръча текила и наливна бира.

Лена се протегна към бутилката и крана за бира.

— Можеш ли да се справиш с разчистването на маси, колежанче? — обърна се тя към Диклън.

— Мисля, че ще успея.

— Виждаш ли червенокосата келнерка? Това е Марчела — кимна тя към лудницата. — Кажй ѝ, че си назначен. Тя ще ти покаже какво да правиш.

Към полунощ Диклън пресметна, че бе пренесъл поне половин тон празни бутилки до кухнята и бе почистил еквивалента на връх Еверест от фасове.

Бяха го щипали по задника, бяха се отърквали в него и го бяха гледали с желание. Какво им ставаше на жените, когато видеха мъжки задник? Някой трябваше да направи сериозно проучване на въпроса.

Диклън вече не помнеше броя на предложенията, които му бяха отправили. И дори не смееше да си мисли за огромната жена, която го бе дръпнала да седне в скута ѝ.

В два часа бе изумен от способността на човешкия организъм да се отдава на греховни действия и бе преосмислил идеята си за уменията и издръжливостта, които се изискваха от обслужващите.

Той спечели шестдесет и три долара и осемдесет и пет цента от бакшиши и се закле да изгори дрехите си при първа възможност.

В три часа мястото все още бе претърпено с хора и той разбра, че Лена всъщност не го избягваше. Или ако го правеше, поне си имаше добро извинение за това.

— В колко затваряш? — попита я, след като отнесе поредния товар в кухнята.

— Когато хората си тръгнат.

— Тръгват ли си въобще?

Лена се усмихна разсеяно.

— По време на Марди Гра не бързат. Защо не се прибереш у дома, скъпи? Ние ще останем тук поне още час.

— И аз ще остана.

Диклът отнесе празните бутилки в кухнята и се върна навреме, за да види как трио пияни мъже, по-скоро момчета, задяваше Лена.

Тя ги отрязва категорично, но те очевидно не разбраха намека.

— Ако искате да изкарате до утре, трябва да понамалите темпото — посъветва ги тя. — Не възнамерявате да шофирате, нали?

— Не, по дяволите — отвърна единият, облечен в тениска на Мичиганския университет, отрупана с безброй нанизки с мъниста, като се наведе към Лена. — Имаме си чудесно местенце на „Роял“. Защо не дойдеш там с мен, бебче? Ще се съблечем и ще се позабавляваме в джакузито.

— Съблазнително предложение, скъпи, но заведението ми е пълно.

— Аз пък ще напълня теб — изфъфли младежът, като се хвана за чатала.

Двамата му приятели избухнаха в смях. Диклът пристъпи напред и собственически прегърна Лена.

— Закачате жена ми — каза той и усети как Лена се сковала под ръката му.

После забеляза мрачното предизвикателство в очите на момчето от Мичиган.

При други обстоятелства едрото хлапе вероятно бе от онези, които си оправят леглото всяка сутрин, посещават възрастни дами в старческите домове и спасяват малки кученца, но в момента момчето беше пияно, възбудено и тъпо.

Сякаш за да докаже, че Диклън е прав, келешът оголи зъби.

— Защо просто не се разкараш? Или пък можем да излезем навън и да те сричам по задника.

Диклън му отвърна развеселено:

— Защо пък да излизам навън и да се бия, когато се възхищаваш на вкуса ми? Прекрасна е, нали? Ако не се опиташ да я свалиш, ще реша, че си прекалено пиян, за да я видиш.

— Виждам си чудесно, шибаняко.

— Точно така. Защо не вземеш по едно питие за себе си и приятелите си? Скъпа, пиши бирите на тези момчета в сметката ми.

Диклън се наведе през бара и кимна към тениската.

— Пролетна ваканция, а? Какво учиш?

Мичиган го изгледа объркано.

— Какво ти влиза в работата?

— Просто съм любопитен — отговори Диклън, като плъзна към момчетата купичка със солети. — Братовчедка ми преподава там английска литература. Айлин Бренан. Може и да я познаваш.

— Професор Бренан е твоя братовчедка? — заядливиет тон се превърна в приятелски. — Тя едва не ме скъса миналия семестър.

— Да, много е строга. И мен винаги ме е плашила. Ако се видите, прати ѝ много поздравии от Дик. Ето ви бирата.

Минаваше четири, когато Лена отвори вратата на апартамента си над бара.

— Беше страхотен с онези пияни хлапета, скъпи. Толкова добре се справи, че няма да те тормозя заради израза „жена ми“.

— Ти си моята жена, само че още не си го разбрала. Освен това хлапетата бяха лесна работа. Братовчедка ми Айлин има страхотна репутация в Мичиганския университет. Щях да се учудя, ако не бяха чували за нея.

— Някои мъже щяха да разчитат на мускулите си — каза тя, като остави ключовете си на масичката. — Щяха да излязат навън и да се

затъркалят по улицата, за да докажат кой е с по-голяма пишка. Предполагам, че адвокатът в теб реши да избегне сблъсъка с приказки.

— Хлапето не беше на повече от двадесет и две.

— Навършил двадесет и една през януари. Проверих им личните карти.

— Не се бия с деца. Освен това мразя да ме удрят по лицето. Наистина боли — обясни Диклън, като хвана брадичката и повдигна главата ѝ. — Прекалено дълъг ден, а? — попита, когато забеляза умората, изписана по лицето ѝ.

— И така ще бъде до сряда. Благодаря ти за помощта, скъпи. Чудесно се справи.

Повече от чудесно, добави тя наум. Диклън се вля в ритъма на бара и работи усърдно. Очарова клиентите, изтърпя наглите опипвания и избягна потенциално опасно положение, като използва ума вместо юмруците си.

Колкото повече го опознаваше, толкова повече ѝ се искаше да вникне в душата му. Лена извади плик от задния си джоб.

— Какво е това? — попита Диклън.

— Заплатата ти.

— Господи, Лена, не ти искам парите.

— Ти работиш, аз плащам. Не искам безплатни услуги — настоя тя и бутна плика в ръцете му. — Но няма да отбелязвам надницата ти в счетоводните книги. Искам да си спестя писането.

— Добре, чудесно.

Диклън пхна плика в джоба си. Просто щеше да ѝ купи някакъв подарък с парите.

— А сега май трябва да ти дам добър бакшиш — усмихна се Лена, като обви ръце около врата му и се притисна в него.

Отворила широко очи, тя захапа леко долната му устна. Ръцете му се плъзнаха надолу по тялото ѝ и я вдигнаха високо. Лена обви крака около кръста му.

— Струва ми се, че краката ти са доста изморени — каза той.

— Така си е.

Диклън я зацелува страстно и я понесе към спалнята.

— Знаеш ли какво ще направя? — попита.

— Мисля, че имам идея.

Положи я на леглото и тя въздъхна от удоволствието да бъде в хоризонтално положение. Диклън свали обувките ѝ.

— Ще ти предложи нещо, за което жените копнеят — каза той, като метна обувките ѝ на пода.

— Разпродажба в „Сакс“? — измърка Лена.

— По-добро — отвърна Диклън и прокара пръст по стъпалото ѝ.
— Масаж на краката.

— Какво?

Той усмихнато започна да разтрива крака ѝ и забеляза как очите ѝ се замъгляват от удоволствие.

— Ммм, Диклън! Имаш страхотни ръце.

— Отпусни се и се наслаждавай. Масажът на Фицджералд е прочут в целия свят. Предлагаме и масаж на цяло тяло.

— Обзалагам се, че е така.

Силната болка започна да намалява, а когато Диклън стигна до прасците ѝ, преуморените мускули потръпнаха от удоволствие.

— Даваш ли си почивка след Марди Гра?

Лена, която вече се унасяше, се опита да се съсредоточи, когато чу гласа му.

— Почивам си в първия ден на постите.

— Леле, каква упорита жена — промърмори той и я целуна небрежно по коляното. — Хайде сега да ти свалим дрехите.

Той разкопча джинсите ѝ. Лена се повдигна нагоре, за да му помогне. Едва ли осъзнаваше, че гласът ѝ е предрезгавял, а думите ѝ са завалени, помисли си Диклън.

— Какво още възнамеряваш да масажираш, скъпи?

Диклън погали гърдите ѝ и се зарадва на реакцията ѝ, на начина, по който Лена зарови пръсти в косата му и отвърна на целувката му. Той свали ризата ѝ и разкопча сутиена. Зацелува я по гърдите, а после я обърна по корем. Лена изстена и едва не се разтопи, когато той започна да масажира врата ѝ.

— Точно както си мислех — заяви Диклън. — По-голямата част от напрежението е съсредоточена тук. И с мен става така.

— О, Господи — изохка тя и си помисли, че единственото ѝ желание в момента бе Диклън да я масажира в продължение на цяла седмица. — Можеш да си изкарваш прехраната с това.

— Да, май сгреших с избора на кариера. Доста си скована, но доктор Дик ще те оправи.

— Много обичам да си играя на доктор.

Лена зачака промяната в тона и в движенията на ръцете му. Диклън беше голям сладур, но все пак беше мъж, помисли си тя сънливо.

А тя щеше да си подремне за момент и да му позволи да я събуди.

Събуди я слънцето, което нахлуваше през прозорците. Лена се извърна лениво към часовника и видя, че бе десет и двадесет. Сутрин? Как така внезапно стана сутрин, запита се тя.

Лежеше в собственото си легло, завита спретнато, както я завиваше баба й. Но беше сама.

Тя се търколи по гръб, протегна се и се прозя. После с изненада осъзна, че нищо не я болеше. Нито вратът, нито краката, нито дори гърбът.

Доктор Дик беше свършил чудесна работа. А сега вероятно седеше мрачен в дома си, защото тя не си бе платила за масажа. Е, трудно бе да го виниш за това. Беше се проявил като абсолютен сладур, а тя бе заспала мъртвешки.

Трябваше да му се реваншира, помисли си Лена, като стана, за да направи кафето, преди да влезе в банята.

Влезе в кухнята и се вторачи в пълната кана на плота и бележката, облежната на нея. Взе листчето и сложи каната да се затопли.

Трябваше да си тръгна. Човекът за плота ще дойде тази сутрин. Не знаех кога ще се надигнеш, затова не посмях да оставя каната на котлона. Но кафето е прясно — от седем сутринта. Между другото, изглеждаш много красива, когато спиш.

Ще ти звънна по-късно.

Диклън

— Ти си най-странният човек — промърмори Лена. — Истинска загадка.

Трябваше да се отбие в бара, за да провери служителите и запасите си. После, тъй като искаше да задоволи любопитството си, тя потегли към Мане Хол.

Вратата беше отворена. Лена реши, че Диклън бе един от малкото хора, живели тук, който оставяше предната си врата отворена за всекиго. Провинциален живот или не, някой трябваше да го посъветва да си инсталира алармена система.

Лена чу тропането на работниците в къщата и тръгна бавно към нея.

Салонът прикова вниманието ѝ. Тя клекна и докосна предпазливо лъскавия под. Откри, че пръстите ѝ са сухи и влезе вътре.

Диклън се бе погрижил чудесно за мястото. Очевидно той се грижеше добре за всичко, което му принадлежеше. Обръщаше внимание и на най-дребните подробности. Цвят, дърво, елегантна камина, блестящи прозорци, които вероятно бе измил лично.

Лена предположи, че той щеше и да обзаведе стаята сам, като отново се погрижеше за всяка подробност.

Никога преди не бе познавала мъж, който да си създава толкова главоболия, с каквото и да е. Или с когото и да е. Но вероятно бе прекарала прекалено много време с неподходящи мъже.

— Какво мислиш?

Тя се завъртя и го видя застанал на прага.

— Мисля, че къщата има късмет с новия си собственик. Струва ми се, че я виждаш такава, каквато би трябвало да бъде, и ще направиш всичко възможно да я съживиш.

— Много мило — кимна Диклън и се приближи към нея. — Изглеждаш отпочинала.

— Мъжете никога не трябва да казват на жените, че изглеждат отпочинали. Трябва да им казват, че са прекрасни.

— Никога не съм те виждал непрекрасна. А днес си и отпочинала отгоре на всичко.

— Страхотен си с комплиментите — усмихна се тя и тръгна към камината.

Прокара ръка по полицата и застина, когато видя снимката в кафява кожена рамка.

— Абигейл — прошепна Лена и усети ледени тръпки по гърба си.

— Мис Одет ми я даде. Приличаш малко на нея.

— Не. Никога не съм имала толкова невинен вид — възрази Лена и погали младото лице на снимката.

Беше я виждала и преди, дори я беше изучавала внимателно в онзи отминал период, когато намираше историята за много романтична. В онзи период, когато тя самата бе достатъчно млада, за да вижда романтика и в трагедията.

— Странно ми е да я видя тук. Да видя част от себе си тук.

— Мястото ѝ е тук. Твоето също.

Лена поклати глава, а мъката в тъмните, ясни очи на снимката сви сърцето ѝ. Тя се завъртя и прикова очи в Диклън. Работни дрехи, колан с инструменти, набола брада. Ставаше все по-трудно да си го представи в раиран костюм с кожено кюфарче в ръката.

Ставаше все по-трудно да си представи живота си без Диклън.

— Защо си тръгна от нас тази сутрин? — попита тя.

— Не видя ли бележката ми? Момчетата дойдоха за плота — махна той към кухнята. — Трябваше да платя и да се моля на колене, за да ме поемат в събота сутрин. Налагаше се да съм тук.

— Нямах това предвид. Не е възможно да дойдеш в града, да работиш шест часа по масите и да ми направиш масаж на краката, защото не си имал какво друго да правиш в петък вечер. Дойде за секс, скъпи, а си тръгна без него. Защо?

Диклън усети как гневът стопява доброто му настроение.

— Невероятна си, Лена. Имаш талант да усложняваш съвсем прости неща.

— Нещата никога не са толкова прости, колкото изглеждат.

— Добре, хайде да се изясним. Дойдох в града, защото исках да те видя. Обслужвах масите, тъй като исках да ти помогна. Масажирах ти краката, защото знаех, че си стояла права повече от дванадесет часа. А после те оставих да спиш, защото имаше нужда от сън. Никой никога ли не ти е правил услуга?

— По принцип мъжете не ми правят услуги, освен ако не искат нещо. А ти какво искаш, Диклън?

Той замълча за момент, за да овладее яростта си.

— Знаеш ли, обиждаш ме. Ако те притеснява принципът „Ти работиш, аз плащам“, мога да отделя двадесет минути сега. Ще се

качим горе, ще правим секс и ще сме квит. В противен случай, имам доста работа.

— Не исках да те обидя — възрази тя, макар да разбираше, че точно това бе целта ѝ. — Просто не те разбирам. Мъжете, с които съм имала интимни отношения, щяха да се ядосат на случилото се тази сутрин. Очаквах, че и ти си ядосан. Нямаше да те виня, а щях да те разбера.

— Трудно ти е да разбереш, че държа на теб достатъчно, за да ти осигуря няколко часа сън, като забравя секса?

— Да.

— Е, това може и да не е обидно, а само тъжно.

Диклън забеляза, че бузите ѝ се зачервяват, сякаш я бе ударил.

— За мен сексът не е всичко — продължи той. — Помага на отношенията, но определено не е единственото.

— Обичам да съм наясно в какво положение съм. В противен случай човек не може да реши къде иска да е или накъде да тръгне.

— А аз развалям компаса ти.

— Би могло да се каже.

— Добре. Аз съм сговорчив човек, Лена, но не съм съгласен да бъда в купа заедно с останалите, с които си се занимавала. Всъщност въобще няма да ти се наложи да се занимаваш с мен. Ще се занимаваме един с друг.

— Защото ти така искаш?

— Защото е така — решително отвърна той. — Нещата между нас не са такива, с каквито сме си имали работа преди. Вероятно ще ти е нужно известно време, за да свикнеш с това.

— Така ли постигаш целите си? — извика тя. — Като изброяваш правилата с вбесяващо логичен тон?

— Факти, а не правила — поправи я Диклън със спокоен глас, който вероятно също щеше да я вбеси. — Дразниш се само защото си по-уверена, когато се караме. Е, вече изхабихме двадесетте минути, които можехме да отделим за секс. Хубавият секс, както и хубавият скандал, отнема време. Ще трябва да отложим и двете.

Лена се вторачи в него и се опита да измисли някоя сразяваща реплика. Накрая се предаде и се засмя.

— Добре, когато решиш да се възползваш от двете възможности, първо ще се заемем със скандала. А после ще правим секс, за да се

сдобрим. Нещо като премия.

— За мен върши работа. Трябва ли веднага да се прибиращ, или разполагаш с няколко минути? Имам нужда от помощ, за да довлека и развия килима, който съм приготвил за тук. Щях да помоля някой от работниците, но заради сумите, които им плащам, предпочитам да си останат при плотовете.

— Пестиш стотинки вече? А мислех, че имаш ужасно много пари.

— Човек не запазва парите си, ако позволи да го изнудват. Освен това така ще получа възможност да те погледам още малко.

— Хитро.

Всъщност тя искаше да остане по-дълго с него.

— Добре, ще ти помогна за килима, преди да си тръгна. Къде е?

— В съседната стая — махна той към вратата. — Натъпках вътре повечето неща, които купих. Библиотеката е следващата ми задача, така че ще определя нещата за там и за предния салон, преди да се захвана с тази стая.

Лена отиде до вратата на съседната стая и се ококори. Пещерата на Али баба, помисли си тя. Помещението беше претъпкано с вещи, подбрани от богат луд с ексцентричен вкус. Маси, канапета, килими, лампи и неща, които баба й би нарекла „дрънкулки“, бяха разпилени навсякъде.

— Мили Боже, Диклън, кога събра всичко това?

— Всеки ден по малко. Помъчих се да се удържа, но не успях. Бездруго къщата е доста голяма — добави той, като тръгна по тясната пътека между покупките си. — И се нуждае от много неща. Отначало възнамерявах да се придържам към епохата, когато е била строена, но после реших, че така ще се отегча. Обичам да смесвам нещата.

Лена забеляза месингов хипопотам, сложен на малка масичка в стил „Хепълуайт“.

— Е, изпълнил си мисията си — усмихна се тя.

— Виж тази лампа — каза Диклън, като прокара пръсти по абажура на лампа „Тифани“, който блестеше с цветовете на скъпоценни камъни. — Имам слабост към лампите.

— Скъпи, съдейки по вещите наоколо, бих казала, че имаш слабост към почти всичко.

— И със сигурност имам слабост към теб. Ето го и килима — потупа той дългото навито руло до стената. — Мисля, че ще успеем да го завлечем до салона. Трябваше да го сложа по-близо до вратата, но когато го купих, не бях сигурен къде точно ще го просна. А сега съм.

Двамата едва успяха да пренесат килима по тясната пътека сред мебелите. Наложих се да спрат два пъти, за да преместят огромно канапе и маса.

— Знаеш ли — каза Лена, когато и двамата се отпуснаха на колене в салона, — след няколко месеца отново ще трябва да го навиваш. Никой тук не оставя килимите си на пода през лятото. Прекалено горещо става.

— Ще се тревожа за това през юни.

Тя се отпусна на пети и погали бузата му.

— Скъпи, ще започнеш да мислиш за лятото още преди април да свърши. Е — навивай си Лена, — готов ли си?

Застанали на четири крака, те търколиха килима напред. Лена едва видя цветовете и шарките и веднага разбра защо Диклън искаше килима тук.

Зеленото на листата беше същият мек тон като по стените и хармонираше на избелелите рози на тъмнозеления фон. След като го нагласиха на земята, тя се надигна, за да го огледа по-добре.

— Купил си розова градина, Диклън. Почти усещам аромата на цветята.

— Страхотен е, нали? Върви чудесно тук. Ще използвам двете американски канапета и масичката „Бидермайер“. Поне ще започна с тях, а после ще му мисля — обясни той и вдигна очи към розетката на тавана. — Видях великолепен полилей от пъстро стъкло. Сега ме е яд, че не го купих.

— Защо първо не видим как ще стоят канапетата?

— А? О, те са прекалено тежки. Ще помоля Реми да ми помогне за тях. Той ще намине по-късно.

— Но аз съм тук сега.

— Не искам да се повредиш.

Лена го изгледа презрително и тръгна към стаята склад.

Тъкмо бяха разположили второто канапе на мястото му и бе отстъпила назад, за да види ефекта, когато чу плача на бебето. Тя бързо се завъртя към Диклън, но той изглеждаше потънал в мисли.

— Някой от работниците ти да не е довел бебето си със себе си?
— попита тя.

Диклън затвори очи и се отпусна на канапето.

— Чу ли го? — Гласът му потрепери. — Никой друг не го чува. Чуват затръшването на вратата и течащата вода, когато в банята няма никой, който да завърти крановете. Но никой не чува бебето.

По гърба ѝ пропъзля ледена тръпка. Лена погледна притеснено към коридора.

— Къде е?

— Най-вече в детската стая. Понякога в спалнята на втория етаж. Спалнята на Абигейл. Но обикновено в детската стая. Спира, когато стигна до вратата. Реми идва тук два пъти откакто това започна, но не го чу. А ти го чу.

— Трябва да видя. Не мога да слушам спокойно бебешки плач.

Лена излезе в коридора и тръгна нагоре по стълбите. Плачът спря.

За миг ѝ се стори, че цялата къща се е смълчала. После чу трясъка в кухнята, гърменето на музика по радиото и гласовете на работниците.

— Невероятно странно — каза тя, като се хвана за парапета и усети колко силно бие сърцето ѝ. — Мислех си, че трябва да взема бебето на ръце. Хората твърдят, че по-добре да оставиш децата да се наплачат, но не ги разбирам. Мислех си да я взема на ръце и тя спря да плаче.

— Да, адски странно, че мислиш как трябва да вземеш на ръце прапрабаба си. Това е Мари Роз — обясни Диклън, когато Лена се вторачи объркано в него. — Сигурен съм. Може би я чуваш, защото имате кръвна връзка. А аз я чувам, тъй като притежавам къщата. Звъннах на предишните собственици. Искях да ги поразпитам за някои неща, но не ми се обадиха.

— Може и да не ти кажат.

— Е, няма и да ми кажат, ако не ги попитам. Уплаши ли се?

Лена вдигна очи нагоре и си зададе същия въпрос.

— Предполагам, че би трябвало да съм уплашена, но не съм. Вълнуващо е. Мисля... — замълча, когато някаква врата горе се затръшна. — Е, това не го направи бебе — добави тя и се затича нагоре.

— Лена!

Тя вече завиваше по коридора и не му остави друг избор, освен да се втурне след нея.

Лена тръгна решително напред и започна да отваря вратите на стаите. Когато стигна до спалнята на Абигейл, я обля ледена вълна. Омагьосана от мразовития си дъх, който излизаше на облачета, Лена притисна ръце към гърдите си.

— Това не прилича на бебе — прошепна тя.

— Не. Ядосан е.

Диклън я прегърна, за да я стопли, и в същия момент вратата се затръшна яростно.

Лена подскочи и се засмя нервно.

— Призрактъ ти не е особено гостоприеман.

— За първи път прави така.

В гърлото му бе заседнала огромна буца. Сърцето ми, реши Диклън, като се опита да уравни дишането си.

— Който и да е той, явно е доста ядосан.

— Това е спалнята на Абигейл. Ние, кажунците, реагираме свирепо, когато ни раздразнят.

— Не ми прилича на гнева на момиче. Не и на онова красиво младо същество от снимката.

— Нищо не разбираш от момичета, скъпи.

— Извинявай, но имам сестра, която понякога е проклета като побесняла котка. Но това ми изглежда по-свирепо и страшно.

— Ако някой ме убие и зарови тялото ми в необозначен гроб, и аз ще се чувствам доста свирепа — промърмори Лена, като протегна ръка и докосна ледената дръжка на вратата. — Не иска да се отвори.

Диклън сложи ръка върху нейната. Вратата се отвори леко и студената вълна ги заля отново. Видяха обаче само празна стая, огряна от слънцето.

— Страшничко е, нали? — попита Лена, но влезе вътре.

— Да.

— Знаеш ли какво си мисля, скъпи?

— Какво?

— Смятам, че човек, който живее сам в тази къща, спи тук нощ подир нощ, излиза и купува килими и маси за нея... — тя се завъртя и

обви ръце около кръста му. — Мисля, че човек, който прави подобни неща, има стоманени топки.

— Така ли?

Разбрал поканата ѝ, той се наведе, целуна я и добави:

— Е, вероятно бих могъл да отделя онези двадесет минути за секс сега.

Лена се засмя и се притисна към него.

— Съжалявам, захарче. Трябва вече да се връщам. Настъпва събота вечер. Но ако случайно си в махалата към три-четири сутринта, мисля, че мога да остана будна достатъчно дълго, за да... — тя сложи ръка на слабините му и го погали нежно. — Да остана будна, за да раздвижа тези огромни стоманени топки.

Диклън едва се сдържа да не изскимти.

— В сряда — решително каза той. — Когато си свободна.

Ръката ѝ бе все още на чатала му и тя усещаше твърдата му мъжественост.

— В сряда?

— Тогава няма да работиш — отвърна Диклън, като притисна устни към нейните, за да ѝ покаже какво изпитва. — Ела тук. Ще вечеряме. А после ще останеш — той я притисна до стената и я ухапа леко по устните. — Ще прекараш нощта с мен. Искам те в леглото си. В сряда. Кажи ми, че ще дойдеш и ще бъдеш с мен.

— Добре — съгласи се Лена и се отдръпна от него.

Още няколко минути и нямаше да могат да изчакат до сряда, а щяха да се любят тук на пода.

— Вече наистина се налага да тръгвам. Не трябваше да оставам толкова дълго.

Излязоха от стаята и Лена огледа коридора.

— Никога не съм прекарвала нощта в къща, обитавана от духове. В колко часа да дойда?

— Рано.

— Добре. Не е нужно да ме изпращаш до вратата, скъпи — усмихна му се тя закачливо. — Като гледам в каква форма си в момента, ходенето няма да ти е много лесно. Ела в бара, ако си промениш плановете.

Тя притисна пръст в устните си, целуна го и го насочи към него като пистолет, преди да се завърти и да си тръгне.

Подходящ жест, помисли си Диклън. В някои моменти и погледът ѝ беше смъртоносен като куршум.

Трябваше само да издържи до сряда, тогава можеше да ѝ позволи да го простреля отново.

ГЛАВА 12

Дъждът започна в събота вечер, продължи упорито през целия уикенд и задържа Диклън сам у дома. Той си пусна Лемън Джаксън и започна подготвителната работа по библиотеката.

Запали огън, не само заради топлината, а и заради жизнерадостността, която вдъхваше, и след малко откри, че седи до камината и гали нащърбената плочка. Може би щеше да я остави така, както си беше. Не бе нужно всичко да е идеално. Инцидентите трябваше да се приемат и преглъщат.

Искаше му се да възвърне къщата към живот, но дали всъщност желаше да я направи същата, каквато е била навремето? Вече бе променил някои неща и точно промените правеха къщата негова.

Ако подменеше плочката, дали щеше да почете историята на Мане Хол, или да я пресъздаде?

Този дом не е бил щастливо място преди години.

Мисълта го накара да потръпне, макар че гърбът му бе близо до пращания огън.

Студена, ледена къща, пълна с тайни, гняв и завист.

Смърт.

Тя искаше книга. Четенето бе удоволствие за нея, бавно и прекрасно удоволствие. Видът на библиотеката с многобройните редици книги я караше да почита стаята така, както почиташе църквата.

Сега, когато Люсиен се бе затворил с баща си в кабинета, а дъждът тропаше по прозорците, тя можеше да се наслади на един кротък следобед, прекаран в четене.

Не беше свикнала с мисълта, че има възможност да прави каквото си поиска, затова влезе в стаята сковано, сякаш се притесняваше от предчувстваното удоволствие. Е, вече не ѝ се налагаше да сгъва покривки, да бърше маси и да носи чинии.

Вече не беше слугиня тук, а съпруга.

Съпруга. Прекрасна дума. Нова и блестяща като живота, който растеше в нея. Живота, за който още не бе разказала на Люсиен.

Периодът ѝ закъсняваше, а това не се бе случвало никога преди. В продължение на три дни се чувстваше зле, когато се събудеше. Но щеше да изчака още една седмица. Не искаше да говори за това прекалено рано, за да не развали работата.

Толкова много искаше да има дете от Люсиен. Тя сложи ръка на корема си и тръгна покрай рафтовете, като си представяше красивия син или дъщеря, които щеше да донесе на този свят.

А и може би детето щеше да направи майката на Люсиен поговорчива. Вероятно бебето ѝ щеше да внесе радост в къщата, а не само в нейното сърце.

Избра „Гордост и предразсъдъци“ на Джейн Остин. Заглавието сякаш я привлече. Мане Хол бе изпълнен и с двете. Тя прехапа устни, докато прелистваше страниците. Четеше бавно и старателно, Люсиен твърдеше, че по този начин се наслаждава повече на думите.

Е, всъщност малко се препъваше в някои думи, но ставаше все по-добра. Доволна от себе си, тя се извърна и видя Жулиен, отпуснат в едно от виненочервените кресла с чаша в ръка. Бутилката стоеше до лакътя му.

Наблюдаваше я.

Този мъж я плашеше и отвращаваше. Но тя си напомни, че вече не е слагиня. Беше съпруга на брат му и трябваше да се опита да се сприятели с него.

— Здравей, Жулиен. Не те видях.

Той вдигна бутилката и си наля още коняк.

— В тази книга — рече той и отпи солидна глътка — има думи с повече от две срички.

— Мога да чета — отвърна тя, като поизправи гърба си. — Обичам да чета.

— Какво друго обичаш, скъпа?

Пръстите ѝ стиснаха книгата здраво, когато той се надигна. Жулиен отиде до камината и се облегна на полицата. Пръстите ѝ се отпуснаха.

— Уча се да яздя. Люсиен ме учи. Още не съм добра, но ми харесва.

Да, наистина искаше да се сприятели с Жулиен. Къщата се нуждаеше от топлина, смях и любов. Той се изсмя пиянски.

— Обзалагам се, че те бива да яздиш. Обзалагам се, че можеш да изпотиш един мъж от дива езда. Невинните ти очи може и да вършат работа с брат ми — той винаги си е бил глупак. Но аз знам каква си и какво целиш.

— Аз съм съпруга на брат ти.

Трябваше да има някакъв начин да превъзмогне тази омраза. Заради Люсиен и детето, което растеше в нея, тя реши да направи първата стъпка и тръгна към Жулиен.

— Единственото, което искам, е брат ти да е щастлив. И го правя такъв. Ти си негова кръв, Жулиен. Негов близък. Не е хубаво да се мразим. Искам да съм твоя сестра. Твоя приятелка.

Той глътна остатъка от коняка.

— Значи искаш да си моя приятелка, а?

— Да. Заради Люсиен би трябвало да...

— И колко приятелски си настроена? — попита той, като се протегна и я сграбчи за гърдите.

Шокът я накара да застине на мястото си. Обидата я прониза като кинжал. Ръката ѝ се стовари върху бузата му с достатъчно сила, за да го накара да залитне назад.

— Копеле! Животно! Ако още веднъж ме докоснеш, ще те убия. Аз съм съпруга на брат ти.

— Ти си курвата на брат ми! — изкрещя Жулиен, докато тя тичаше към вратата. — Кажунска курва. Ще умреш, преди да получиш това, което ми принадлежи.

Вбесен, той се дръпна от камината. Тежкият сребърен свещник се залюля, удари се в ъгъла и отчупи парченце от плочката.

Диклън не беше помръднал. Когато дойде на себе си, все още седеше с гръб към догарящия огън. Дъждът все още плющеше навън и биеше по прозорците.

Какво ли беше това? Видение? Халюцинация?

Притисна ръка между очите си, където главоболието пронизваше мозъка му като копие.

Може би тук въобще нямаше духове. Може пък да страдаше от някакъв тумор на мозъка. Това му се стори по-логично. Всичко друго,

освен духовете му се струваше логично.

Затръшването на врати, ледените течения, дори ходенето насън бяха рожби на къщата, с които той можеше спокойно да живее. Но в главата си бе видял онези хора. Бе чул гласовете им, думите, тона. А най-тревожното бе, че ги беше усетил.

Краката му бяха омекнали и той едва успя да се надигне. Стисна полицата на камината с такава сила, че се зачуди как не я счупи.

Ако му имаше нещо, независимо дали във физическо или психическо отношение, трябваше да се справи с него. Потомците на семейство Фицджералд не си заравяха главите в пясъка, когато положението станеше тежко.

Диклън реши, че вече е достатъчно стабилен, и отиде в кухнята, за да си вземе аспирин. Извади четири хапчета, но се зачуди дали не се опитваше да изгаси стихията с чаша вода. Но все пак ги изпи, а после притисна студената чаша към челото си.

Можеше да вземе самолета до Бостън и да се види с вуйчо си. Малкият брат на майка му беше кардиолог, но сигурно познаваше доста неврохирурзи. След един-два дни и няколко теста щеше да знае дали е луд, умиращ или преследван от духове.

Диклън се протегна към телефона, но спря и поклати глава. „Наистина съм луд“ — помисли си. Ако отидеше при вуйчо си, слухът за здравните му проблеми щеше да се разнесе из семейството като вирусна инфекция.

Освен това защо въобще трябваше да ходи до Бостън? В Ню Орлиънс също имаше лекари. Щеше да помоли Реми да му съобщи името на някой добър доктор. Можеше да каже на приятеля си, че просто иска да си има личен лекар и зъболекар тук. Звучеше съвсем логично.

Щеше да отиде на общ преглед, а после да помоли доктора да му препоръча специалист. Просто и изпълнимо.

Ако духовете не можеха да го прогонят от Мане Хол, със сигурност нямаше да позволи това и на мозъчния тумор.

Диклън остави чашата си на масата и в същия миг на втория етаж се затръшна врата. Той вдигна очи към тавана и се усмихна мрачно.

— Е, добре де, и аз самият съм в скапано настроение.

В сряда настроението му вече бе по-добро. Вероятно очакването на срещата с Лена, съчетано с работата, която бе свършил през последните дни, повдигаше духа му. Следващата седмица имаше час при лекаря на Реми, а след като предприе тази стъпка, се освободи почти напълно от тревогите по състоянието на мозъка си.

Дъждът най-после се пренесе във Флорида и първите нежни пъпки на нарцисите заблестяха по пътеките в градината.

В сутрешната прогноза за времето съобщиха, че в Бостън има двайсет сантиметра сняг. Диклън веднага звънна на майка си, за да я подразни.

Слънцето и пролетният вятър го накараха да промени някои от плановете си. Той отложи работата в библиотеката и излезе навън, за да подсили терасата на втория етаж и да подмени повредените й дъски.

Слушаше Рей Чарлз и се чувстваше здрав като кон. Реши да остави саденето на цветя на семейство Франк. Той самият нямаше време за това. Но следващата година щеше да го направи лично. Или поне щеше да се помъчи.

Следващата пролет щеше да седи на терасата в неделя сутрин, да яде кроасани и да пие кафе с мляко. С Лена. Дълги, лениви недели, прекарани в разходки из градините и по ливадите. А няколко години по-късно щеше да наблюдава как децата му си играят там.

Искаше свое собствено семейство и се радваше, че го знае. Никога преди не бе изпитвал подобна нужда да се държи здраво за настоящето и да очаква бъдещето с нетърпение.

Знаеше много добре и какво изпитва към Лена. Също и какви бяха плановете му за тях двамата. Щеше да ѝ помага в бара, ако тя имаше нужда, но щеше да си има и своя собствена работа.

Диклън се загледа в дланите си и мазолите по тях. Малките белези и драскотини му приличаха на медали.

Щеше да използва ръцете, гърба и въображението си, за да реставрира други къщи. Хората тук щяха да се сещат за Диклън Фицджералд, когато имаха нужда от предприемач.

„Трябваше да видите тази стара къща, преди той да се заеме с нея — щяха да казват те. — Ако искате някой да ви свърши добра работа, обадете се на Диклън. Той ще ви помогне.“

Идеята го накара да се усмихне весело и той пристъпи към следващата изгнила дъска.

В четири часа вече бе приключил дългата предна част на терасата и лежеше на дъските по корем, за да си почине. Музиката на Б. Б. Кинг го унесе и той заспа дълбоко.

Все още спеше, когато се надигна и тръгна надолу по извитите стълби към предната морава.

Тревата под краката му беше гъста, а слънцето огряваше лицето и главата му въпреки шапката, която носеше.

Другите бяха вътре, но той искаше да гледа езерото и лилиите. Искаше да седне в сянката на върбата и да си чете.

Харесваше музиката на птиците и не се притесняваше от горещината. Жегата беше нещо естествено. А въздухът в Мане Хол беше студен и фалшив.

Той спря до езерото и загледа тъмните зелени листа и нежните бели лилии, които ги украсяваха. Водно конче прелетя покрай него, а слънцето, паднало върху крилата му, ги направи прозрачни. Чу квакане на жаба и птичи песни.

Завъртя се, когато чу името си. И се усмихна, когато видя любимата си да прекосява кадифената морава. Стига да бяха заедно и да се обичаха, Мане Хол щеше да остане.

— Диклън. Диклън.

Разтревожена, Лена го сграбчи за раменете и го разтърси. Беше го видяла да слиза по стълбите, докато шофираше към дома му, а после го бе забелязала как върви към езерото с колебливи крачки, неприсъщи за обичайната му енергична походка.

Очите му бяха отворени, но сякаш гледаха през нея и виждаха нещо далечно.

— Диклън — настойчиво го повика тя и притисна лицето му с ръце. — Погледни ме. Чуваш ли ме? Аз съм Лена.

— Хайде да седнем под върбата, където никой не може да ни види.

Върба нямаше, а се виждаше само изгнил стар дънер. Ужас стисна гърлото на Лена, но тя го преглътна. Инстинктивно се надигна на пръсти и залепи горещите си устни в неговите.

Реакцията му беше бавна, сънлива, сякаш се плъзгаше към нея. Плътно до нея. По внезапното сковаване на тялото му, тя веднага усети момента, в който Диклън се върна към действителността. Той се олюля, но Лена го задържа.

— Спокойно, скъпи. Дръж се за мен, докато се съвземеш.

— Съжалявам. Трябва да седна — промълви той, като се отпусна на тревата и облегна глава на коленете си. Олеле.

— Вече си добре. Няма проблеми — успокой го тя, коленичи до него, погали косата му и заговори на кажунски. — Поеми си дъх.

— Какво, по дяволите, ми има? Бях на терасата и поправях пода й.

— Това ли е последното, което помниш?

Диклън вдигна глава и погледна езерото.

— Не знам как съм стигнал дотук.

— Слезе по стълбите, онези вдясно на къщата. Уплаших се да не пропаднеш — каза тя и усети как сърцето й се свива при мисълта колко нестабилни са стълбите. — Не изглеждат безопасни, Диклън. Не трябва да ги използваш.

— Да — кимна той и потърка лицето си с ръка. — Май трябва да се заключи и в изолирана стая.

— Не си луд.

— Ходя насън, при това дори денем. Халюцинирам. Чувам гласове. Това не ми звучи много нормално.

— Чувам трезвия глас на янки у теб. Тук тези неща не се броят дори за ексцентрични. Пралеля ми Сиси си говори надълго с мъжа си, а той е мъртъв вече от дванадесет години. Но никой не я смята за луда.

— За какво си говорят?

— О, семейни проблеми. За времето, за политика. Прачичо Джо обичаше да се оплаква от правителството. Сега чувстваш ли се по-добре, скъпи?

— Не знам. Какво направих? Какво видях?

— Слезе по стълбите и тръгна към езерото. Но не вървеше с обичайната си походка, а сякаш нещо не беше наред.

— Какво имаш предвид?

— Имаш стегната и пружинираща походка, а сега не вървеше така. После спря до езерото — Лена не сподели с него колко се уплаши, че той ще влезе във водата. — Виках те. Най-послед ти се обърна и ми се усмихна — продължи тя и усети как стомахът й се свива от спомена. — Но не се усмихна на мен. Не мисля, че въобще ме видя. Каза ми, че искаш да седнем под върбата, където никой няма да ни види.

— Тук няма върба.

— Ами... — посочи тя дънера. — Имало е навремето. Изглежда сънуваш неща, които може би са станали преди доста време. Това е дар, Диклън.

— И къде да го върна? — поклати той глава. — Не знам нищо, защото нямам спомени, когато се събудя. Но започвам да си мисля, че нощем би трябвало да съм завързан за леглото.

— Мога да се погрижа за това довечера.

— Да не се опитваш да ме развеселиш с фантазии за садо-мазо?

— Успях ли?

— Разбира се — въздъхна Диклън, после се намръщи на петното на челото й. — Изцапала си се с нещо — започна той и протегна ръка към нея, но тя се отдръпна, преди да успее да я докосне.

— Това е света пепел.

— Да бе! — плесна се той по челото. Мозъкът му наистина бе отишъл по дяволите. — Не само не знам къде съм, ами и в кое време съм.

Лена не можеше да понесе мисълта, че Диклън ще изпадне в депресия, затова каза закачливо:

— Значи днес, в този свят ден, не си ходил на църква?

Диклън потръпна.

— Говориш като майка ми. Забравих.

Тя повдигна вежди.

— Струва ми се, че имаш нужда от всички благословии, които можеш да получиш.

Лена потърка палец в петното на челото си, после размаза пепелта и по челото на Диклън. Жестът й го накара да се усмихне.

— Това вероятно е светотатство, но все пак благодаря. Колко е часът? — попита, като погледна часовника си и изруга. — Трябва да занеса тоя шибан часовник на поправка. Вечно спира. Знам, че е минало обяд, но със сигурност не е полунощ.

— Някъде около пет е. Каза ми да дойда рано.

— Да, така беше. Защо не се върнем в къщата да пийнем по едно вино?

Лена го наблюдаваше внимателно първите пет минути, но той изглеждаше абсолютно спокоен и стабилен, докато избираше виното. После извади красиви старинни чаши от новия си шкаф.

Признаваше си, че я беше уплашил, и то много. Беше сигурна, че е възнамерявал да нагази във водата и да се удави сред лилиите точно както бе направил Люсиен Мане. Тази мисъл я накара да се сети и за други неща.

— Диклън...

— Имам пържоли и скара — заяви той, докато наливаше виното, твърдо решен да се съсредоточи върху обикновените неща, за да запази спокойствието си. — Всички истински мъже могат да правят пържоли на скара. Ако ми кажеш, че не ядеш червено месо, ще трябва да се задоволим със замразена пица.

— Ако ям месо, защо трябва да се интересувам какъв цвят е? Хайде да излезем навън и да поседнем. Искам да споделя с теб една идея.

Отидоха до двете дървени щайги, които Диклън използваше за столове, и седнаха.

— Ами ако не става дума само за духове? — попита тя.

— О, това е адски развеселяваща мисъл. Какво друго има тук? Вампири? Върколаци? Или зомбита. Да, сега вече ще спя много по-добре.

— Какво мислиш за прераждането?

— Отминал живот? Рециклиране на души? — сви рамене Диклън. — Не знам.

— Тази идея винаги ми се е струвала логична и справедлива. Всеки заслужава повече от един шанс, нали? Може да си спомняш неща, които са станали тук преди много години, просто защото си живял тук в някой отминал живот. Може да си Люсиен и след всички тези години да си се върнал тук заради Абигейл.

— Романтична идея. Аз ще съм Люсиен, ако ти си Аби.

— Нямах право на избор. А ако ще се подиграваш на идеята ми, няма да кажа и дума повече.

— Добре, добре, не се ядосвай — усмихна се той и отпи от виното. — Значи теорията ти е, че тези неща се случват, защото в предишния си живот съм бил Люсиен Мане.

— Не е по-налудничаво от наличието на духове в къщата, което ти приемаш с лекота. И би обяснила защо си купил тази къща и защо работиш толкова усърдно, за да възстановиш красотата ѝ. А и как си видял обзавеждането на спалнята горе.

— Прераждане — повтори Диклън. — Звучи по-добре от тумор в мозъка.

— Какво?

Той поклати глава и отпи отново.

— Нищо.

— Мислиш, че имаш тумор в мозъка? Ама че дивотия.

Гласът ѝ прозвуча по-рязко, отколкото ѝ се искаше, затова продължи с по-нежен тон:

— Това е пълна глупост, скъпи. Няма нищо нередно в главата ти, нито пък в друга част на тялото ти.

— Разбира се, че не. Просто си мислех на глас.

Но Лена прочете мислите му, затова се надигна и седна в скута му.

— Наистина ли се тревожиш, че в главата ти има нещо, което те кара да виждаш и да правиш разни неща?

— Не се тревожа. Просто... слушай, ще си направя няколко теста и ще елиминирам тази възможност.

— Не си болен, скъпи.

Тя нежно го целуна по бузата, после по другата. Никога преди никой мъж не бе предизвиквал подобна нежност у нея.

— Гарантирам ти — продължи тя. — Но ако предпочиташ някой скъп лекар да ти каже същото, аз нямам нищо против.

— Не споменавай за това на Реми — помоли Диклън, като я хвана за ръката. — Предстои му сватба. Не трябва да мисли за нищо друго в момента.

— Значи възнамеряваш да се занимаваш с тези прегледи съвсем сам? Тук нещата не се вършат така, скъпи. Щом не искаш Реми да знае, добре. Но ще ми кажеш за кога са ти определили час и аз ще дойда с теб.

— Лена, аз съм голямо момче.

— Няма да ходиш сам. Ще дойда с теб или ще кажа на Реми и ще дойдем и двамата.

— Добре. Ще ти съобщя страшния ден и ще ме държиш за ръката. А междувременно ще си заложа парите на теорията ти с прераждането. Странна е, но ми харесва повече от мозъчна операция.

— Казват, че Люсиен Мане бил хубав мъж. Приличал на млад златокос бог.

Лена прокара пръсти през рошовата коса на Диклън. Беше тъмноруса, гъста и лъскава и сигурно през лятото изсветляваше от слънцето.

— Мисля, че си негово подобрено издание — добави тя.

— Така ли? — усмихна се Диклън и я прегърна през кръста. — Разкажи ми още нещо.

— Никога не съм си падала много по златистите божества. Обикновено са прекалено красиви за моя вкус — обясни тя и се наведе да го целуне. — Но ти си идеален за вкуса ми, скъпи.

Диклън я притисна към себе си и облегна глава на рамото ѝ.

— Обичам те, Лена.

— Ако се опитваш да ме вкараш в леглото, преди да си ме нахранил...

Той я отдалечи малко от себе си и усмивката ѝ се стопи, когато видя лицето му.

— Обичам те — повтори Диклън. — Преди дори не разбирах какво означава тази дума. Мислех си, че никога няма да разбера.

Лена се опита да стане от скута му, но той я задържа.

— Трябва да се успокоиш, скъпи — каза тя.

— Да, трябва, но в друг смисъл. Трябва да се установя тук. С теб. Не ми пука дали това е първият или петнадесетият живот, в който сме заедно. Но ти си онова, което винаги съм чакал.

— Диклън, струва ми се, че избързваш — прекъсна го тя с треперещ глас. — Излязохме на вечеря. Легнахме си. Виждали сме се само няколко пъти.

— Не ми бе нужен повече от един поглед.

Очите му бяха дълбоки и ясни като повърхността на езеро по здрач.

— Дори не ме познаваш — възрази тя.

Диклън отново я притисна към себе си, сякаш за да и напомни за твърдостта и решителността си.

— Грешиш. Знам, че си умна и силна. Достатъчно, за да създадеш преуспяващ бизнес от нищо. Знам, че си плащаш дълговете. Знам, че си лоялна и обичлива. Знам, че някой те е наранил и не можеш да забравиш това. Знам, че в момента те плаша, тъй като смяташ, че не си готова да чуеш онова, което ти казвам.

Сърцето ѝ заби лудо.

— Не търся любов, Диклън. Съжалявам.

— И аз не я търсех. Човек не трябва да насилва нещата. Не възнамерявах да ти казвам нищо засега, но... просто изпитах нужда да го направя.

— Скъпи, хората се влюбват и разлюбват непрекъснато, това е всичко.

— Той наистина те е наранил.

Лена се отдръпна от него раздразнена и този път Диклън я пусна.

— Грешеш — каза тя. — Не става дума за мъж. Никой не е разбивал сърцето ми. Приличам ли ти на клише?

— Приличаш ми на всичко.

— Господи!

Този човек наистина я караше да изпитва непознати чувства. Опитва се да ги прогони от мислите си и заговори решително.

— Харесвам те, Диклън. Приятно ми е да съм с теб. Искам те в леглото си. Ако това не е достатъчно за теб, ще си тръгна веднага и ще спестя и на двама ни много проблеми и разочарования.

— Винаги ли се дразниш толкова, когато някой ти каже, че те обича?

Лена едва не изтърси, че никой не ѝ го бе казвал. Поне никой, който наистина да го вярва.

— Не обичам да ме притискат, а когато това стане, поемам в другата посока.

— Възхищавам се на това — усмихна се той и се надигна. — И аз те харесвам, Лена. Приятно ми е да съм с теб. Искам те в леглото си. Това е достатъчно засега. Гладна ли си? Мисля, че трябва да загрея скарата.

Лена си помисли, че ако това беше стратегия, с която да я извади от равновесие, очевидно бе обмислена доста добре.

Все още не можеше да разбере Диклън и непрестанната промяна на настроенията му беше сигурен начин да я накара да продължи да се опитва да вникне в душата му.

Готвеше като човек, който не е свикнал с домакинската работа. На скарата цвърчаха пържоли и небелени картофи. А и някак си успя да подлъже Лена да направи салатата.

Не спомена и дума повече за любов.

Разпита я за работата ѝ и за последните два дни от карнавала. Пусна музика и ѝ говореше през вратата, докато тя режеше зеленчуци, а скарата димеше.

Можеше да са обикновени приятели или отдавнашни любовници.

Вечеряха в красивата му кухня, на светлината на свещи. Дори къщата се държеше добре. Но въпреки това, или пък точно заради него, Лена остана нащрек по време на вечерята.

Диклън извади готова торта от хладилника. Лена я погледна и въздъхна.

— Не мога.

— Е, ще я запазим за по-късно.

— Не мога за четиридесет дни. Отказах се от шоколада докато траят постите.

— Аха — кимна той и прибра тортата обратно. — Е, вероятно имам и нещо друго.

— А ти от какво се отказа? — попита Лена.

— От носенето на женско бельо. Адски ми е трудно, но мисля, че мога да се удържа до Великден.

— Ако продължиш да дрънкаш такива глупости, ще си взема обратно пепелта.

Той определено я изпълваше с желания, помисли си Лена. И единственият начин да реши този проблем бе да го накара да я желае още повече. Пристъпи към него, обви ръце около кръста му и се притисна плътно към него.

— Трябва да се откажеш от нещо, скъпи. От нещо, по което много си падаш.

— Със сигурност няма да е от теб.

Диклън ѝ позволи да го завърти и да го притисне в хладилника.

Да, наистина я познаваше добре, помисли си той, възбуден от целувките ѝ. Лена използваше секса, за да бъде винаги една стъпка пред него. Или зад него. И ако не осъзнаваше, че той може да я обича така силно, както я желае, просто трябваше да ѝ го покаже.

— В леглото — промърмори Лена и го зацелува по лицето. — Каза, че ме искаш в леглото.

Тя го задърпа към вратата. Диклън си помисли дали да не я поведе по кухненските стълби, но реши, че дългият път може да се

окаже по-интересен.

Притисна я до стената в коридора и ухапа леко гърлото ѝ.

— Ще стигнем и до леглото — успокой я Диклън.

Спусна ръце надолу, вдигна блузата над главата ѝ, издърпа я и я метна настрана. Притиснати плътно, те се завъртяха и размениха местата си. С нетърпеливи ръце, Лена дръпна ризата му силно и копчетата се посипаха по пода.

Сваляха дрехите си по пътя към стълбите. Сутиенът ѝ увисна на парапета. Джинсите на Диклън останаха на третото стъпало.

И двамата останаха без дъх, докато стигнат до площадката.

Ръцете му бяха загрубели като на истински работник и накараха кожата ѝ да запламти.

— Побързай — извика тя и го ухапа по рамото, обзета от диво желание. — Побързай!

Диклън едва не я облада още там на площадката, но се сдържа, тъй като искаше да я усети под себе си. Впил устни в нейните, той обвини ръце около талията ѝ и я повдигна. Нещо диво и примитивно му подсказа, че за тях вече нямаше друг избор, освен да се отдадат пламенно един на друг.

Сенки се спуснаха върху тях, докато отиваха към спалнята. Изпод другите врати задуха студен въздух и Лена потръпна.

— Диклън...

— Това сме ние — изръмжа той и я притисна силно към себе си.

Студът отстъпи назад.

Паднаха на леглото му, вплетени един в друг. Диклън проникна в нея и тя заби нокти в гърба му. Заля я вълна от безумно удоволствие. Повдигна се към него и отвърна на буйната му страст.

Нямаше контрол, нито желание за такъв. Само дива жажда да вземеш, а с нея и огромно желание да дадеш.

Някъде далеч заби часовник. На дванадесетия удар Лена стигна до върха заедно с Диклън.

Той се опита да се отмести от нея, но тя го задържа.

— Не мърдай още — помоли Лена.

— Прекалено тежък съм за теб — отвърна Диклън и я целуна по врата.

— Така ми харесва.

Тя лениво завъртя глава, за да му даде възможност да я целуне по лицето. Тялото ѝ бе отпуснато и премаляло от удоволствие.

— Това е по-хубаво и от шоколадова торта — усмихна се Лена.

Диклън се засмя, претърколи се и я сложи върху себе си.

— Така няма да се притеснявам, че ще те смачкам.

— Джентълмен докрай — промърмори тя и се настани удобно.

— Винаги съм харесвала биенето на часовник. Но трябва да го свериш. Още няма полунощ.

— Знам.

— Звучи като голям старинен часовник. Къде го сложи? В салона ли?

— Не — отговори Диклън, като я погали по гърба. — Нямам часовник.

— Скъпи, чух часовник, който удари дванадесет.

— Да, аз също. Но нямам часовник.

Лена повдигна глава и въздъхна леко.

— Аха. Това не те ли плаши?

— Не.

— Добре. Значи и аз не се страхувам — кимна тя и легна на гърдите му.

ГЛАВА 13

Според Диклън най-добрият начин да се справиш с пречките и препятствията към някоя цел бе не да се хвърляш с главата напред и да рискуваш да си строшиш черепа, а да ги разрушиш една по една. Постепенно и разумно. Упорито. Независимо дали ставаше дума за съдебно дело, спортно събитие или любовна връзка, важно бе да държиш крайната си цел под око, за да подбереш подходящите средства.

Той откри къде ходеха на църква Лена и баба й. Проучванията бяха важни за всяка стратегия.

В неделя сутрин, когато се настани на пейката до тях, Лена го изгледа замислено, а мис Одет му намигна съзаклятнически.

Диклън реши, че Господ ще разбере и оцени стратегията му и няма да го обвинява, че е използвал неделната служба, за да постигне целта си.

Но все пак нямаше да спомене за това на майка си. Дългогодишният опит му показваше, че тя е много по-непреклонна от Всемогъщия.

Насочил чара си основно към Одет, той уговори дамите да обядват с него и получи още един хладен поглед от Лена, когато съобщи името си на салонния управител, тъй като вече бе резервирал маса за трима.

— Много си сигурен в себе си, скъпи — подметна тя.

Сивите му очи бяха невинни като на хлапе от църковния хор.

— Просто съм подготвен.

— Не си скаут, за да си вечно готов, скъпи.

— Внучката ти е ужасно цинична — отбеляза Диклън, като предложи ръката си на Одет.

— Всъщност е умна — усмихна се Одет, като го потупа по ръката и гривните й задрънчаха. — Жената трябва да е умна, когато наоколо има любезни и хубави мъже. А мъжът, който идва в църквата, за да прекара неделя сутрин с една жена, също трябва да е доста умен.

— Реших да дойда и да се помоля.

— И за какво се моли?

— Да избягаш с мен в Борнео.

Одет се засмя и седна на стола, който Диклън галантно задържа.

— Наистина си единствен!

— Да — кимна той и прикова очи в Лена. — Ще бъда единственият.

Настаниха се удобно с коктейли и отрупани с храна чинии от богатата шведска маса. Под нежните звуци на Джазовия квартет Диклън им разказа за напредъка си в къщата.

— Ще работя на открито, докато времето позволява. Тибалд все още се занимава с гипса и сега се опитвам да намеря бояджия за фасадата. Не искам сам да я правя. Човекът, който боядиса салона, дойде да види библиотеката, но си тръгна прекалено бързо — сподели Диклън мрачно, като отпи от коктейла си. — Мисля, че няма да се върне. Нито пък плочкаджията. Беше завършил едната баня наполовина, когато си събра багажа.

— Мога да поразпитам тук-там за работници — предложи Одет.

— Ще ти бъда много благодарен. Но мисля, че трябва да потърся работници, които не живеят в околността, или да се опитам да свърша работата сам. Положението в Мане Хол е доста напрегнато.

— Как може възрастни мъже да бягат само защото няколко врати са се затръшнале? — презрително изкриви устни Лена. — Би трябвало да имат повече смелост.

— Вече не са само вратите. Бият часовници, а в къщата няма нито един. В празните стаи свири музика. Когато бояджията беше там, вратата на библиотеката непрестанно се отваряше и затваряше. А след това дойдоха писъците.

— Какви писъци?

— На плочкаджията — отвърна Диклън, като се усмихна тъжно. — Каза ми, че чул някой да влиза в спалнята и решил, че съм аз. Заговорил ме, докато редял плочките и слушал как се движа из стаята. Но тъй като не съм отговорил на нито един от въпросите му, влязъл в спалнята. А там нямало никой. От малкото, което разбрах, след като заговори горе-долу смислено, вратата на банята се затръшна зад него, а цепениците в камината пламнаха. После някой сложил ръка на рамото му. Трябваше да го свалям от тавана, когато влязох в стаята.

— Какво мислиш за това? — попита Одет.

— Няколко неща. Струва ми се, че с напредването на работата се засилва и... паранормалната дейност. Особено когато реша да променя оригиналните планове.

Лена набоде на вилицата няколко пръжки, южняшки специалитет, с който Диклън още не бе свикнал.

— Какво имаш предвид? — попита тя.

— Например гипсовата работа. В помещенията, където се възстановяват старите розетки и корнизите, всичко е спокойно. Но на местата, където направих промени — банята и плочките, става доста интересно. Сякаш онова, което е в къщата, побеснява, че не се придържам към оригиналния план.

— Това е нещо, върху което трябва да се помисли — отбеляза Одет.

— Мислих. Реших, че е Жозефин Мане — каза Диклън.

Дори тук, в оживения ресторант, където свиреше жизнерадостен джаз и бълбукаше шампанско, името го накара да настръхне.

— Господарката на Мане Хол — добави той. — Достатъчно е да видите снимките ѝ, за да разберете, че тази жена не е обичала да я дразнят. А пък аз оставих отпечатъците си върху всичко нейно.

— И си решил да живееш с нея? — попита Одет, като се вгледа в упорито стиснатите му устни.

— Решил съм да живея в Мане Хол и да правя каквото си искам. Ако това не ѝ изнася и иска да създава проблеми, нейна си работа.

Лена се облегна назад.

— Какво мислиш, бабо? Смелост или инат?

— О, по малко и от двете. Добра комбинация.

— Благодаря, но не знам дали това е смелост. Къщата си е моя и няма спор по този въпрос. Но все пак, не мога да обвиня човек, който не е инвестирал в нея друго, освен времето и труда си, че иска да избяга. Е, мис Одет, как мислиш? Дали наистина дразня Жозефин?

— Смятам, че в тази къща има две противоположни сили. Едната те доведе тук, а другата иска да се махнеш. Важното е коя е по-силна.

Тя отвори чантата си и извади малка копринена торбичка.

— Направих я за теб.

— Какво е това?

— Малко кухненска магия. Трябва да я държиш в джоба си. Може и да не помогне, но няма да навреди — обясни тя, като вдигна чашата си и се усмихна. — Представи си само — да пиеш шампанско толкова рано.

— Ела с мен в Борнео и ще можеш да се къпеш в шампанско.

— Скъпи, ако пийна достатъчно, може и да приема предложението ти.

— Тогава ще поръчам следващата бутилка.

Беше толкова мил, помисли си Лена. Флиртуваше с баба ѝ, чиито бузи се бяха зачервили от удоволствие. Притесняваше се за другите хора. Даваше си труда да разбере какво би им харесало и се грижеше да им го осигури.

Беше внимателен, умен, секси, богат, решителен и мил.

И твърдеше, че е влюбен в нея.

Смяташе, че го разбира достатъчно добре, за да е сигурна, че не би ѝ казал подобно нещо, ако не бе убеден в него. И точно това я притесняваше.

Диклън можеше да я накара да се влюби в него. Бездруго вече почти го бе постигнал. Всеки път, когато Лена се опиташе да застане твърдо на земята, усещаше, че губи равновесие. Какво щеше да стане, когато паднеше? Нямахше да може отново да се надигне. Бе сигурна в това. Връзките бяха лесни, когато нямаха значение или пък го имаха само за момента.

Но когато бяха важни, променяха всичко.

Признаваше си, че нещата вече се бяха променили. Всичко бе започнало с копнежа ѝ по него. А сега и с удоволствието и предизвикателството, които изпитваше, когато е с него. Представяше си как се чувства по този начин ден след ден, година след година.

Диклън искаше обещания, които тя се страхуваше да даде.

Не, не се страхуваше. Просто не искаше да ги даде.

После го загледа как се навежда и целува баба ѝ по бузата и наистина се уплаши, че накрая щеше да му даде всичко, което поискаше от нея.

Ухажваше я. Тази дума му се струваше невероятно мила и южняшка. Караше го да си представя лунни пътеки, люлки на терасата,

студена лимонада и танци.

През целия март две неща заемаха мислите, времето и плановете му. Лена и къщата.

Диклън отпразнува чудесните резултати от неврологичните тестове, като си отпусна цял ден из антикварните магазини. Пролетта изпълваше въздуха с аромат на цветя, а хората се разхождаха по фланелки. Кончетата, които теглеха обичаните от туристите файтони, потрепваха весело.

Лятото щеше да стовари тежката си ръка съвсем скоро и да превърне въздуха в меласа. Тази мисъл му напомни, че трябваше да поправи климатичната инсталация и да инсталира големи вентилатори в някои от стаите.

Диклън пазаруваше с обичайната си импулсивност и повдигна настроението на няколко магазинери, преди да се отбие в някакво място, наречено „Вчера“.

Магазинът бе отрупан със старинни лампи, масички и бижута. Имаше и три будки със завеси отпред, където посетителят да седне и да узнае бъдещето си, разчетено на карти „Таро“.

Пръстенът прикова вниманието му в мига, когато спря поглед върху него. Кървавочервеният рубин и кристалночистият диамант оформяха двете половинки на сърце върху платинена халка.

Диклън го взе в ръка и веднага разбра, че го иска за Лена. Вероятно бе глупаво да купува годежен пръстен на този етап от връзката им. А и беше смахнато да се спре на първото, без да е огледал и другите възможности.

Но това бе пръстенът, който искаше да сложи на ръката ѝ. Диклън реши, че след като си бе купил цяла къща заради един каприз, със сигурност можеше да си позволи и пръстен.

— Ще го взема — заяви той решително.

— Великолепен е — кимна продавачката. — Тя е щастлива жена.

— Все още се мъча да я убедя в това.

— Имам и чудесни обици за пръстена. Рубин ли е камъкът на зодията ѝ? — попита продавачката, като му показа чифт изящни обици от диаманти и рубини във формата на сърца.

— Не знам.

Диклън все пак бе попитал Одет за рождения ден на Лена, тъй като искаше да е сигурен, че няма да го пропусне.

— Родена е през юли — каза той.

— Значи е рубин. Отгатнали сте.

— Така си е.

Той потръпна леко и си каза, че някои неща бяха предопределени. Взе една от обиците и си я представи на нежното ухо на Лена. Също така си представи как продавачката виждаше на челото му надпис „Импулсивен купувач“.

Облегна се на щанда и пусна в ход северняшките умения за пазарене. Реши, че се е справил добре, когато забеляза, че усмивката на жената вече не бе толкова щастлива.

— Това ли ще е всичко за днес? — попита тя.

— Да. Трябва да тръгвам. Вече е... — той замълча рязко, когато видя, че часовникът му отново е спрял на дванадесет. — Знаете ли, имам нужда от джобен часовник. В момента се занимавам с дърводелство и предполагам, че съм ударил моя и сега ми прави номера.

— Имам великолепни старинни часовници с верижки. Много по-хубави са от днешните.

Тя го поведе към шкафа, издърпа горното чекмедже и сложи един часовник на плата.

— Часовници като този не само съобщават времето — започна продавачката. — Разказват истории. Този...

— Не.

Зрението му се замъгли. Гласовете на останалите клиенти заглъхнаха. Част от съзнанието му разбираше, че другата част се отделя от него. Той се опита да се пребори със странното чувство и учудено загледа как собствената му ръка взима златния часовник и плътния ланец.

Гласът на продавачката едва проникна през мъглата. По-ясно се чуваше друг женски глас, младежки и развълнуван.

„За съпруга ми. За рождения му ден. Той си счупи часовника, а аз искам да му подаря нещо специално. Този е много красив. Можете ли да го гравирате?“

Диклън знаеше много добре какво точно ще види още преди да завърти часовника, за да прочете надписа на гърба му.

„На Люсиен от любимата му Аби. За времето ни заедно. 4 април 1899.“

— Господин Фицджералд? Господин Фицджералд? Добре ли сте? Искате ли вода? Пребледняхте.

— Какво?

— Да ви донеса ли вода? Искате ли да поседнете?

— Не — отвърна той, като стисна здраво часовника. — Не, благодаря. Добре съм. Ще взема и часовника.

Диклън тръгна разтреперан към офиса на Реми. Помнели си, че известно време, прекарано в разумния делови район и рационалната атмосфера на правото, щеше да му помогне да се съвземе.

А и искаше да прекара няколко минути с приятеля си, който щеше да го обича дори и да го мисли за луд.

— Ако ми беше казал, че ще дойдеш — започна Реми, като затвори вратата на кабинета си, — щях да си разместя графика, за да обядваме заедно.

— Не планирах да минавам насам днес.

— Пак си бил на пазар — отбеляза Реми, като кимна към торбата му. — Господи, нищо ли няма да ти изпратят от Бостън?

— Всъщност някои неща ще пристигнат следващата седмица. Най-вече книги.

Диклън се заразхожда из кабинета на приятеля си, като оглеждаше правните томове и дебелите папки. Всичко това му се струваше вече невероятно отдалечено от него.

— Някои неща от кабинета ми в Бостън ще изглеждат добре в библиотеката тук — каза Диклън, като взе попивателната от бюрото, разгледа я, остави я на мястото ѝ и пъкна ръка в джоба си.

— Ще ми кажеш ли какво се върти в главата ти, или ще се разхождаш, докато издълбаеш дупка в килима? — попита Реми, като се отпусна на стола си. — Изморяваш ме.

— Разказах ти за някои от нещата, които се случват в къщата.

— И аз самият се сблъсках с тях, когато ти дойдох на гости в събота. Определено бих се почувствал по-добре, ако ми бе казал, че музиката е долитала от някое радио, което си забравил да изключиш.

— Предполагам, че ще трябва да купя пиано за дамския салон, тъй като явно това е мястото. Бездруго и аз самият обичам да свиря от време на време.

— Значи дойде да ми кажеш, че си търсиш пиано?

— Днес си купих часовник.

— И искаш да ми го покажеш? Искаш ли да повикам секретарката и някои от чиновниците?

— Купих часовник, който е принадлежал на Люсиен Мане.

— Хайде бе! Откъде знаеш? Къде го намери?

— Малък магазин във Френския квартал — отговори Диклън, като извади кутийката и я остави на бюрото на Реми. — Виж го.

Реми се подчини и вдигна капака.

— Елегантен е. Само дето трябва да го вадиш от джоба си всеки път, когато искаш да знаеш колко е часът. Тежък е — добави той, когато вдигна часовника.

— Не... не чувстваш ли нищо?

— Какво да чувствам?

— Погледни отзад, Реми.

— Имената и датите са верни — заключи Реми. — Страхотен късмет е, че си се натъкнал на него.

— Късмет? Не мисля така. Влязох в магазина, купих пръстен на Лена и после...

— Чакай! Чакай малко! Пръстен?

— Казах ти, че ще се ожения за нея — сви рамене Диклън. — Намерих подходящ пръстен. Не е лошо да си готов предварително. Но не е там работата...

— Според мен пък е точно там. Тя знае ли за това?

— Обясних ѝ какво изпитвам и какво искам. Оставих я да поразмисли известно време. Може ли да се върнем на часовника?

— Добре. Винаги си бил упорит като муле. Давай.

— Влязох в магазина и реших, че искам часовник, защото моят се държи странно. После реших, че искам джобен часовник, макар никога да не съм носил такъв. По дяволите, дори не съм си помислял за такъв. А после видях този и разбрах. Знаех, че е бил негов. Знаех, че Аби му го е подарила за рождения ден. Знаех какво пише на гърба още преди да го обърна. Просто го чух в главата си.

— Не знам какво да мисля за това — каза Реми, като прокара ръце през косата си. — Нямаше ли нещо за хората, които докосват даден предмет и виждат образи? От миналото му или нещо подобно?

— Нарича се психометрия. Напоследък чета доста за паранормалното в свободното си време — обясни Диклън, когато видя

намръщения поглед на Реми. — Но никога преди не ми се е случвало подобно нещо. Лена има теория, че това е свързано с прераждането.

Реми стисна устни и върна часовника в кутийката.

— Предполагам, че съм по-склонен да повярвам в това, отколкото в разни психарски истории.

— Ако е така, значи къщата, а сега и този часовник събуждат спомени от миналия ми живот. Адски странно.

— Цялата работа е странна от самото начало, скъпи.

— Ето и най-странното. Ако приема, че съм бил Люсиен, тогава знам, че Лена е била Абигейл. Но не знам дали трябва да я доведе в къщата и да оправя миналите грешки. Или пък да я държа далеч от Мане Хол и да разреши проблема по този начин.

Лена, готова да напусне апартамента си, за да отиде в бара, отвори вратата и се сблъска с друг проблем. С много стар проблем.

— Бебче! — извика Лилибет Симон и разтвори ръце.

Зашеметена от изненада, Лена не успя да отстъпи назад и ръцете се обвиха около нея като окови. Хваната в капан, сетивата ѝ се изостриха като на хищник. Прекаленото количество парфюм не можеше да скрие миризмата на застоял дим. Лепкави слоеве лак за коса покриваха косата на майка ѝ, боядисана в катраненочерно.

— Влязох първо долу и красивият младеж зад бара ми каза, че си още тук. Толкова се радвам, че те хванах!

Гласът на Лилибет прозвуча прекалено жизнерадостно.

— Позволи ми да те погледам — добави тя. — Кълна се, всеки път, когато те видя, си все по-хубава. Сладурче, трябва да седна за минутка и да си поема дъх. Толкова се вълнувам да те видя, че едва стоя права.

Лена забеляза, че майка ѝ говореше прекалено бързо, а и вървеше прекалено бързо въпреки високите остри токчета на черните обувки, съчетани с яркорозов прилепнал клин. Тези знаци бяха предупреждение, че Лилибет бе променила наскоро любимия си вид дрога.

— Боже, какво си направила с това място! — възкликна Лилибет, като се отпусна на креслото, остави платнения си куфар до него и плесна с ръце, от което пластмасовите гривни на костеливите ѝ китки

издрънчаха. — Страхотно ми харесва. Отива ти, бебче. Наистина ти отива.

А е била красива на времето, помисли си Лена, загледана в майка си. Беше виждала снимките от младостта ѝ. Но цялата тази красота бе изчезнала с времето.

— На четиридесет и четири години лицето на Лилибет бе съсипано от прекалено много алкохол, хапчета и твърде много мъже.

Лена нарочно остави вратата отворена и застава до нея. Звучите от движението по улицата и ароматите от пекарницата отсреща я държаха нащрек.

— Какво искаш?

— Да те видя, разбира се — отвърна Лилибет със смях, който звучеше като драскане на пирон по стъкло. — Ама че въпрос. Имах огромно желание да те видя, бебче. Знаем, че си много заета, но прекарваме толкова малко време заедно. Затова се качих на автобуса и ето ме тук. Седни, скъпа, и ми разкажи за всичко, с което се занимаваш напоследък.

Лена потръпна от отвращение.

— Имам работа.

— О, можеш да отделиш малко време за майка си. Все пак, ти си собственицата на бара. Толкова се гордея с бебчето си. Вече си голяма и ръководиш свой собствен бизнес. При това се справяш адски добре — продължи тя, като огледа стаята.

Лена улови погледа ѝ и усети коварството в него. Сърцето ѝ се сви.

— Миналия път ти казах, че е за последно. Вече няма да ти давам пари.

— Защо нараняваш чувствата ми по този начин? — извика Лилибет и ококори пълните си със сълзи очи. — Искам само да прекарам известно време с малкото си момиченце.

— Не съм малко момиченце — възрази Лена. — Особено пък твоето.

— Не се дръж така, скъпа. Изминах толкова много път, за да те видя. Знаем, че не бях добра майка, скъпа, но ще се реванширам.

Лилибет скочи и притисна ръка до сърцето си. Нокътят на кутрето на дясната ѝ ръка бе невероятно дълъг и леко изкривен.

Нокът на пристрастена към кокаина, осъзна Лена без шок или съжаление. Сега вече знаеше коя бе любимата дрога на майка ѝ.

— Допуснах няколко грешки, скъпа — продължи Лилибет с извинение в гласа. — Но трябва ме разбереш. Бях прекалено млада, когато ти се появи.

— Тази реплика вече си я използвала.

Лилибет зарови в яркочервената си чанта и извади смачкана кърпичка.

— Защо си толкова груба с майка си, кукличке? Защо искаш да разбиеш сърцето ми?

— Ти нямаш сърце. И не си моя майка.

— Носих те в себе си девет месеца — разгневено повиши глас Лилибет. — Девет месеца, в които непрестанно ми се гадеше, бях дебела като прасе и погребана в проклетото блато. А после агонизирах часове наред, докато те родя.

— И ме изостави след седмица. Уличните котки прекарват повече време с новородените си, отколкото ти с мен.

— Бях само на шестнадесет.

Точно този тъжен факт бе карал Лена да съжالياва майка си години наред и да не я прогонва от сърцето си. Но накрая сърцето ѝ просто бе загрубяло от непрестанните удари.

— Не си на шестнадесет от доста време. Нито пък аз. Няма да си губя времето в подобни спорове. Трябва да работя, а ти трябва да си ходиш.

— Но, бебче! — паникьосано извика Лилибет с разтреперан глас. — Трябва да ми дадеш възможност да оправя нещата. Ще си намеря работа. Мога дори да работя за теб известно време. Няма ли да е забавно? Ще поживея при теб няколко седмици, докато си намеря квартира. Ще си прекараме чудесно. Като истински приятелки.

— Не, няма да работиш за мен и няма да живееш тук. Допуснах тази грешка преди четири години. А когато те заварих да проституираш в дома ми, ти ме обра и изчезна. Не повтарям грешките си.

— Тогава бях много зле. Сега съм чиста, сладурче, кълна се. Не можеш да ме изгониш — изхленчи Лилибет и вдигна ръце умолително. — Нямам пукнат цент. Били взе всичко, което имах и избяга.

Лена предположи, че Били бе последният от използвачите, загубеняците и наркоманите, около които се въртеше майка ѝ.

— Дори в момента си дрогирана — каза тя. — Да не мислиш, че съм сляпа? Или пък прекалено тъпа?

— Не съм! Взех съвсем малко, защото се притеснявах от срещата ни. Знаех, че си ми ядосана — разплака се Лилибет и от спиралата по очите ѝ потекоха черни вади. — Трябва да ми дадеш възможност да се реванширам, Лена. Промених се.

— И тази реплика си използвала — мрачно процеди Лена, като извади петдесет долара от чантата си и ги пхна в ръцете на майка си. — Ето. Вземи ги, купи си автобусен билет и изчезвай. Не се връщай повече. Тук няма място за теб.

— Не бъди лоша с мен, скъпа. Не може да си толкова студена.

— О, да. Мога.

Лена взе куфара на майка си, занесе го до вратата и го остави навън.

— Това е в кръвта ми. Вземи петдесетака. Няма да получиш повече. И изчезвай оттук. В противен случай, кълна се в Бога, аз ще те изритам.

Лилибет замарширува към вратата. Парите вече бяха изчезнали в чантата ѝ. Тя спря и изгледа Лена с омраза.

— Никога не съм те искала.

— Значи сме квит. И аз никога не съм те искала.

Лена затръшна вратата в лицето на майка си, после спусна веригата и седна на пода, където заплака мълчаливо.

Беше сигурна, че се е успокоила, когато вечерта подкара към Мане Хол. Едва не бе отменила плановете за вечерята с Диклън, но реши, че ако го направи значи отдава прекалено голямо значение на майка си. А това щеше да изкара на повърхността болката в сърцето ѝ.

Имаше нужда да заеме ума си с други неща, а нямаше да успее, ако си останеше у дома. Щеше да, изкара нощта някак си, а на сутринта Лилибет щеше да е изчезнала. От живота и от мислите ѝ.

Помисли си, че къщата изглежда различна. Малки промени, които ѝ придаваха по-реален вид. Беше приятно да я гледаш и да мислиш, че някои неща се променяха към по-добро.

През годините Лена бе смятала Мане Хол за мечтано място, погребано далеч в миналото. Сега, с новите небоядисани дъски и прозорците, част от които блестяха, а други тънеха в прах, виждаше напредъка на работата.

Диклън връщаше къщата към живот.

Предната градина все още изглеждаше дива, но безброй цветя цъфтяха в нея. А на терасата бе сложена огромна глинена саксия с бегонии.

Сигурно Диклън ги е посадил съвсем сам, помисли си Лена, докато отиваше към вратата. Беше от хората, които обичат да са отговорни за нещата в ръцете си. Особено когато ги смятаха за свои.

Тя се зачуди дали не гледаше и на нея като на една от задачите си. Вероятно беше така. Но не успя да реши дали тази мисъл я развеселява, или дразни.

Без да ѝ обръща повече внимание, тя влезе в къщата. Смяташе, че след като двама души са спали заедно един-два пъти, официалностите са излишни.

Първо усети аромата на лилии. Диклън беше купил великолепна старинна маса, няколко стола с високи облегалки и огромна керамична крава за фойето.

Някои биха го нарекли глупаво, други — очарователно, но никой не можеше да го определи като безлично.

— Диклън? — извика тя, като влезе и излезе от салона.

После се пхна в библиотеката и откри, че се приближава до камината и тежките свещници върху нея.

Защо ли и трепереха ръцете? Защо старите потъмнели свещници ѝ се струваха толкова познати?

Всъщност в тях нямаше нищо особено. Вероятно бяха скъпи, но прекалено натруфени за вкуса ѝ. Но все пак пръстите ѝ докоснаха нежно всеки един от тях. Представи си тънките бели свещи в тях и усети мириса на разтопен восък.

Лена потръпна и излезе от стаята.

Продължи да вика името на Диклън, докато се качваше по стълбите. Тъкмо когато стигна до първата площадка, скритата в стената врата се отвори. Двамата с Диклън едва потиснаха писъците си.

Тя се разсмя с треперещ глас, притисна ръка към сърцето си и се вторачи в него. В косата му имаше паяжини, бузите и ръцете му бяха изцапани. Фенерът в ръката му потрепери.

— Господи, скъпи, следващия път просто ме застреляй и приключвай по-бързо.

— Същото се отнася и за теб — въздъхна Диклън, като дръпна паяжините от косата си. — Изкара ми акъла.

— Извиках няколко пъти, а после реших да се кача и да те намеря — обясни тя, като надникна над рамото му. — Какво има тук? Тайни коридори?

— Не, слугинските помещения. На всеки етаж има врата, затова реших да се поогледам. Интересно е, но е и адски мръсно — каза той, като погледна изцапаните си ръце. — Защо не отидеш да си приготвиш едно питие? Ще се поизмия малко.

— Може да приготвя и за двама ни. Ти какво искаш?

— Мога да пийна една бира — отговори Диклън, като се вгледа внимателно в лицето ѝ. — Какво има, Лена?

— Нищо. Само дето едва не умрях от страх.

— Виждам, че си разстроена.

Тя се опита да се усмихне съблазнително.

— Може да съм мрачна, защото не си направи труда да ме целунеш за добре дошла.

— Или пък още ми нямаш доверие и смяташ, че само искам да се позабавлявам с теб — добави Диклън, като повдигна брадичката ѝ. — Грешиш. Обичам те — каза той, после, когато тя не отговори, кимна и продължи. — Ще слеза след минутка.

Лена тръгна надолу по стълбите, но спря и заговори, без да погледне назад.

— Диклън, не мисля, че само искаш да се позабавляваш, но не знам дали имам онова, което търсиш.

— Анджелина, ти си онова, което търся цял живот.

Реши да не я притиска повече. Ако Лена искаше да се преструва, че не е разстроена и нервна, щеше да я остави на мира. Предложи ѝ да се поразходят из градината.

— През всички отминали години в това място идваха какви ли не хора и после си тръгваха. А само за няколко месеца ти направи повече,

отколкото който и да било друг през всичкото това време заедно — каза Лена, като се обърна назад, за да разгледа къщата.

Е, все още имаше много работа. Нуждаеше се от дърво и боя. Нови капаци на прозорците. Но вече не изглеждаше мъртва. Да, точно така. Къщата не бе изоставена, а просто мъртва преди пристигането на Диклън.

— Връщаш къщата към живот. В това има нещо повече от пари и труд.

— Би ли могла да живееш тук?

Очите ѝ, стреснати, дори паникьосани, се вторачиха в неговите. Но погледът на Диклън остана спокоен.

— Имам си собствен апартамент — отговори Лена.

— Не те питах за това. Попитах дали би могла да живееш тук. Дали тук би се чувствала удобно, или идеята да делиш мястото с духове или спомени би те притеснила?

— Ако ме притесняваше, нямаше да дойда тук тази вечер само за да ме нахраниш. А, това ми напомня нещо. С какво ще ме храниш, скъпи?

— Ще се опитам да направя риба тон на скара — отговори Диклън, като извади джобния си часовник. — След малко — добави той, след като видя часа.

Лена бе омагьосана от часовника. Стомахът ѝ се сви както бе станало, когато видя свещниците.

— Откъде взе този часовник?

— Открих го в един магазин днес.

Развълнуван от тона ѝ, той ѝ поднесе часовника.

— Познат ли ти се струва?

— Е, вече няма много мъже, които да използват такива часовници.

— Знаех, че е мой в мига, когато го видях. Мисля, че ти си ми го купила — обясни Диклън и забеляза как Лена потръпва. — Преди много, много време — добави той, като завъртя часовника, за да ѝ покаже надписа на гърба.

— Часовникът на Люсиен! — възкликна Лена.

Тя изпита огромно желание да забие нокти в дланите си, затова се насили да протегне ръка и да докосне гравираниите думи.

— Много странно. Наистина, Диклън. Мислиш ли, че аз съм била Абигейл?

— Да. Убеден съм.

Тя поклати глава.

— Не мислиш ли, че всичко това е прекалено нагласено и удобно?

— Убийство, отчаяние, самоубийство и лутащи се души? — сви рамене той и прибра часовника в джоба си. — Това не е много удобно, ако питаш мен. Но смятам, че любовта има достатъчно търпение, за да чака, докато времето ѝ дойде отново.

— Господи! Толкова си... трогателен. И е адски вбесяващо, че аз трябва да съм човекът със здравия разум. Приятно ми е да съм с теб, Диклън.

Тя се заигра с ключето на врата си, докато говореше. Вероятно това бе навик, който не осъзнаваше напълно.

— Харесвам компанията ти. Харесвам външния ти вид. И обичам да правя любов с теб. Това е всичко засега.

Диклън я взе в прегръдките си.

— Готов съм да приема тези неща.

ГЛАВА 14

Лена се търколи от едната възглавница на другата. Чу песен — дълбок мъжки глас, изпълняващ мечтателен рефрен. Въздъхна и прокара ръка по чаршафите.

Диклън не беше до нея.

Лена отвори очи и примигна от слънцето. Не беше възнамерявала да остане цяла нощ, но с Диклън намеренията ѝ често се променяха, за да съвпаднат с неговите желания. Всъщност неговите желания някак си се превръщаха в нейни.

Умен човек, помисли си тя, като се прозя широко. Никога не притискаше, никога не се държеше неразумно. И винаги постигаше своето.

Проклетата да е, ако не му се възхищаваше за това.

Дори сега, макар да предпочиташе да се събуди в собственото си легло, се радваше, че е останала. Настроението ѝ предишния ден бе лошо. Обикновено появата на майка ѝ имаше този ефект върху нея. Но за няколко часа Лена бе забравила Лилибет и се бе отдала на удоволствието да е в компанията на Диклън.

Това беше достатъчно и трябваше да е достатъчно и за двама им, докато продължаваше. Срещата с Лилибет и бе напомнила категорично за обещанията, които си бе дала.

Да преуспее. Да живее така, както тя иска. И никога да не оставя надеждите, нуждите и желанията си в ръцете на друг човек.

Диклън щеше да си тръгне рано или късно. Всички го правеха. Но този път тя щеше да положи всички усилия да си останат приятели.

Затова трябваше много да внимава да не се влюби в него. И да внимава да не го нарани, докато вярваше, че я обича.

Лена сбърчи чело. Наистина чуваше пеене. Осъзна, че гласът на Диклън долита изпод душа.

„Минаха години, дете, и никога не се ожених. Бях верен на изгубената си любов, макар че тя е мъртва.“

Странна песен за човек под душа, помисли си тя, после осъзна, че си тананика рефрена заедно с него.

„След като балът свърши, след настъпването на сутринта“.

Учудена откъде ли в главата ѝ се бяха появили тези думи, Лена се надигна и отиде до вратата на банята. Знаеше не само мелодията, но и текста. Тъжната история за липса на доверие и смърт.

Сърцето ѝ заби лудо и тя усети пулса си в гърлото.

Танцуваше на лунната светлина, а къщата блестеше в нощта. Момиче в избеляла рокля от муселин и млад мъж в елегантен смокинг. Аромат на люляк, тежък и сладък.

Цветята ухаят толкова силно, че ти е трудно да дишаш. Главата ти се върти, докато танцуваш из градината.

Замаяна си от танца и от влюбването. Лена се олюля и протегна ръка, за да се хване за вратата. Но тя се отвори и Лена залитна напред.

— Хей! — извика Диклън, като я грабна енергично и я понесе към леглото, макар да бе още мокър от душа.

— Добре съм. Просто... просто загубих равновесие.

— Бебчо, пребледняла си като платно — каза Диклън, като я погали по косата. — Какво стана?

— Нищо.

Разкъсвана между объркването си и срама, Лена го бутна назад и седна.

— Станах прекалено бързо. А после, когато се протегнах към вратата и ти я отвори, загубих равновесие. Добре съм, скъпи. Просто ми е прекалено рано да съм будна.

— Ще ти донеса вода.

— Не се притеснявай. Ние от семейство Симон не припадаме лесно.

Лена прокара ръка по брадата му и осъзна, че песента, ароматът на люляк и замайването ѝ бяха преминали.

— Е, признавам, че хубавото ти лице ме замайва малко — добави тя и се усмихна. — Остави ли ми топла вода.

— Вероятно не — отговори Диклън, като седна до нея. — Трябва да подменя бойлера. Но след половин час ще има достатъчно гореща вода и за теб.

— Хм. Чудя се какво ли мога да правя половин час — засмя се Лена и го дръпна в леглото.

Това вече беше много по-добър начин за започване на деня, помисли си тя, отпусната лениво над кафето си до малката масичка, която Диклън бе сложил на терасата пред спалнята си. Тъй като менюто му за закуска бе доста ограничено, тя се примири с купа овесени ядки и го загледа как засипва своята с огромно количество захар.

— Скъпи, защо просто не изядеш един голям шоколад за закуска?

— Защото нямам — той й се ухили весело и наистина й спря дъха.

— Това местенце е чудесно — отбеляза Лена. — Идеално за размисъл рано сутрин.

— Ще стане още по-хубаво, когато подменя някои от дъските и ги боядисам. А и се нуждае от още неща — каза Диклън, като се огледа наоколо. — Саксии, цветя, люлеещ се стол.

— Наистина си домошар, нали, скъпи?

— Така изглежда — кимна той доволно. — Кой ли би си помислил такова нещо?

— И какво е планирал домошарят за днес?

— Искам да довърша първата част от външното стълбище. Ако времето се задържи хубаво през уикенда, ще мога да започна фасадата. Ще дойдат няколко работници, които да се заемат с останалите бани. А и трябва да понапазарувам. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Никога не съм виждала мъж, който да е толкова смахнат по пазаруването.

Стори й се доста съблазнително да се поддаде на изкушението да обикаля антикварните магазини заедно с него и да търси съкровища. Както и да вземе участие в подбора на мебели за къщата.

Но това щеше да ги свърже като истинска двойка, а не като двама души, които просто се наслаждават на момента. Затова тя поклати глава и се лиши от удоволствието.

— Освен ако пазаруването не включва разглеждане на обувки и обици, оставаш съвсем сам, скъпи.

— Вероятно бих могъл да вместя обувките и обиците между мебелите и инструментите. Всъщност... чакай малко.

Диклът стана и влезе вътре. Лена се облегна назад, хвана чашата си с две ръце и се загледа в езерото.

Беше го разсеяла. Или поне той се преструваше на разсеян и не повдигаше дума за случилото се сутринта. Едва не бе припаднала, а това щеше да ѝ е за първи път.

Нещо в къщата ѝ действаше странно както на Диклът. Възможно ли бе той да е прав все пак? Можеше ли всичко да е толкова удобно? Той е бил Люсиен в миналия си живот, а тя — неговата обречена Абигейл. Дали наистина бяха танцували на лунната светлина под звуците на старата тъжна песен? И ако беше вярно, какво означаваше в този живот?

На лицето ѝ бе изписано ведро изражение, когато Диклът се върна на терасата и остави малка кутийка до купичката ѝ.

— Скъпи, ако продължаваш непрестанно да ми купуваш подаръци, какво ще правиш на рождения ми ден?

— Все ще измисля нещо.

— Е, смятам, че не можеш да надминеш омарите, но...

Лена отвори кутийката, като очакваше да види някоя сладка и смешна брошка или обици, и се вторачи объркано в сърцата от диаманти и рубини.

— Привлякоха ми погледа — обясни Диклът.

— Не... не можеш да ми подаряваш такива неща — заекна тя за първи път откак се познаваха. — Не можеш да ми подаряваш такива обици. Това са истински камъни. Да не мислиш, че съм прекалено тъпа и не мога да позная истински диаманти?

— Не — отвърна той, развеселен от избухването и. — Помислих си, че ще изглеждат чудесно на ушите ти.

— Не ми пука колко си богат — извика Лена, като решително затвори кутийката. — Не ми пука колко пари имаш в банката. Не искам да ми купуваш скъпи бижута. Ако искам диаманти и рубини, ще си ги купя сама. Не спя с теб за печалба.

— Е, явно обиците са голям хит — въздъхна Диклът, като се облегна назад, за да я погледне в очите, тъй като тя бе скочила на крака. — Значи, ако бяха стъклени, нямаше да има проблем? Хайде да си изясним правилата. Ако видя нещо, което искам да ти купя, трябва да бъде под сто долара ли? Сто и петдесет? Дай ми някаква граница.

— Нямам нужда да ми купуваш нищо.

— Лена, ако беше в нужда, щях да ти купя храна, за Бога. Обиците са красиви и ме накараха да се сетя за теб. И виж това — взе той кутийката и прокара ръка по нея. — Няма никакви вериги.

— Всяко нещо, което струва колкото кола на втора ръка, има вериги, скъпи.

— Грещиш. Парите са относително понятие. Какво да правя, като имам предостатъчно? Добре, щом не ги искаш, няма проблем — сви рамене той и взе кафето си. — Ще ги подаря на някой друг.

Лена присви очи.

— Така ли?

— Очевидно разстройват емоционалното ти равновесие, а няма смисъл да ги хвърлям.

— Правиш ме да изглеждам като пълен идиот.

— Не, ти се държиш така. Аз просто си играя ролята в малката ти драма. Бих искал да ти подаря обиците, но не и ако смяташ, че са заплащане за предоставените услуги. Това звучи обидно и за двама ни, Лена. Да твърдиш, че не искаш заплащане за секса, означава да ми казваш, че аз искам да си го купя от теб. Това са просто едни проклети камъни.

— Да, но великолепни камъни.

По дяволите, по дяволите, по дяволите! Защо този човек винаги успяваше да я извади извън кожата ѝ? А и също така типично за него бе да седи и да я гледа спокойно как беснее.

Лена си пое дълбоко дъх. Диклън я наблюдаваше търпеливо и развеселено.

— Бях груба. Реагирах пресилено. Не съм свикнала мъжете да ми подаряват диаманти и рубини по време на закуска над купичка овесени ядки.

— Добре. Искаш ли да почакам и да ти ги дам на вечеря над една хубава пържола?

Лена се засмя и отметна коса назад.

— Прекалено добър си за мен.

— Какво, по дяволите, означава това? — запита той, но Лена само поклати глава и взе кутийката. Разгледа обиците внимателно, после ги извади и си ги сложи.

— Как изглеждат?

— Идеално.

Тя се наведе и го целуна.

— Благодаря ти. Просто ме уплашиха малко, но вече се съвзех.

— Добре.

— Ще трябва да нося косата си прибрана, за да ги показвам. По дяволите — извика тя и се втурна към вратата. — Трябва да се видя.

Лена застана пред огледалото и прибра косата си назад.

— О, Господи! Прекрасни са. Никога в живота си не съм имала нещо толкова красиво. Много си сладък, Диклън. Дебелоглав, луд, сладък мъж.

— Когато се омъжиш за мен — каза той, — ще ти подарявам диаманти на закуска веднъж седмично.

— Престани.

— Добре, но го запомни.

— Трябва да тръгвам. Искам да се отбия при баба, преди да се прибера.

— Ще ме закараш ли дотам? Имам нещичко за нея.

Лена прикова очи в него.

— Купил си й нов подарък.

— Не започвай пак — предупреди я той, като започна да събира приборите.

— Защо вечно трябва да купуваш по нещо, скъпи?

Вече го познаваше достатъчно добре и лекото свиване на раменете му й показва, че Диклън е раздразнен и се чувства неудобно. Затова тя смекчи реакцията си, като го целуна бързо по бузата.

— Имам пари — отговори той. — И харесвам разни неща. Даваш парите и получаваш нещо много по-интересно от зелените хартийки в портфейла.

— Не знам. Аз лично обичам и зелените хартийки. Но... — тя опипа диамантите на ушите си. — Бих могла да си падна и по тези красиви камъчета. Хайде, вземи подаръка за баба и да вървим. Със сигурност ще се зарадва, тъй като е от теб.

— Така ли мислиш?

— Направо е луда по теб.

— Това ми харесва — кимна Диклън, като се извърна и обви ръце около талията на Лена. — Ами ти? Не си ли луда по мен?

Обля я гореща вълна и тя едва сдържа въздишката си.

— Трудно ми е да се удържа.

— Добре — целуна я той и я пусна. — Това ми харесва още повече.

Диклът занесе малкото пликче за подаръци до колата ѝ. Стори ѝ се странно и очарователно, че той се сещаше за подобни неща. Не само подарък, който би могъл да си позволи с лекота, но и грижа за поднасянето му. Красиви пликкове, лъскава хартия и панделки — неща, за които повечето мъже не биха си дали труда. Всяка жена, която Лена познаваше, би сметнала Диклът Фицджералд за идеална партия. А той искаше нея.

— Ще ти задам един въпрос — каза тя, преди да стартира колата.

— Имам ли право да избира верния отговор?

— Да.

Той се облегна назад и протегна краката си. Лена подкара напред.

— Давай — смело я подкани Диклът, който винаги се бе представял отлично на тестовете в училище.

— Как стана така, че въпреки всички онези фини дами в Бостън и красивите жени в Ню Орлиънс, ти се спря на мен?

— Никоя от тях не е успявала да накара сърцето ми да спре или да запрепуска като състезателен кон. А ти го правиш. Никоя от тях не ме е карала да си представям как след десет или двадесет години се протягам към ръката ѝ. А ти го правиш. Онова, което желая най-силно, е да съм вечно с теб.

Лена не посмя да го погледне. Уплаши се, че дълбоко потисканите ѝ чувства щяха да избухнат като вулкан.

— Добър отговор — успя да каже тя.

— Верен — отвърна Диклът, като хвана ръката ѝ и я целуна. — Абсолютно верен.

— Вярвам, че е така. Но не знам какво да направя, Диклът. Ти си първият мъж, който някога ме е карал да се тревожа как да постъпя. Имам силни чувства към теб, а не ми се иска да е така.

— Ето какво мисля аз. Трябва да прескочим до Вегас и да се оженим. Тогава няма да има за какво да се тревожиш.

— О, сигурна съм, че семейство Фицджералд от Бостън ужасно ще се зарадва да чуе, че си избягал в Лас Вегас, за да се ожениш за собственичка на бар от блатото.

— Е, поне ще има за какво да си говорят през следващите десет-двадесет години. Майка ми ще те хареса — каза той едва ли не на себе си. — А тя не е от лесните. Ще одобри факта, че си самостоятелна и не ти пука от никого. Ръководиш собствен бизнес, грижиш се за баба си. Мама наистина ще те уважава за това. А после ще те заобича, защото аз те обичам. Баща ми само ще те погледне и ще стане твой роб.

Лена се засмя весело.

— Всички мъже от семейство Фицджералд ли са толкова лесни?

— Не сме лесни, но имаме превъзходен вкус.

Лена спря пред къщата на Одет и най-после се обърна да погледне Диклън.

— Някой от семейството ти ще дойде ли на сватбата на Реми и Ефи?

— Родителите ми.

— Е, тогава ще видим.

Тя изскочи навън и тръгна към вратата пред него.

— Бабо! — извика Лена, като бутна вратата. — Доведох ти един красив гостенин.

Одет излезе от кухнята, като бършеше ръцете си в карирана червена кърпа. Последва я аромат на прясно кафе и печено. Както винаги Одет бе издокарана в солидни ботуши и безброй бижута. Но очите и устата ѝ издаваха напрежение, което Диклън веднага забеляза.

— Красивите гости са винаги добре дошли, скъпа — отвърна Одет и целуна Лена по бузата.

— Какво има?

— Опекох черен хляб тази сутрин — съобщи Одет, избягвайки въпроса. — Елате в кухнята — покани ги тя, като прегърна Лена и я побутна напред. — Какво има в тази красива торбичка, скъпи? — обърна се тя към Диклън.

— Една дреболия, която смятам, че ще ти хареса — отговори той, като остави плика на масата. — Тук ухае прекрасно. Май трябва да се науча да пека хляб.

Одет се усмихна, както Диклън се бе надявал, но напрежението не изчезна.

— Мога да те науча на едно-две неща. Месенето на тесто е добра терапия. Разсейва мозъка и прогонва неприятностите.

Тя извади малката опакована кутийка от плика, завъртя я и развърза панделката.

— Лена, ако не заковеш това момче, ще ти го открадна.

Одет отвори кутийката и лицето ѝ се озари. На сърцевидното капаче бе нарисувана млада двойка в старомодни официални дрехи, седнала на градинска пейка. Когато кутийката се отвореше, започваше нежна мелодия.

— Чувам тази песен в главата си от седмици — каза Диклън. — И когато видях кутийката, реших, че трябва да я купя.

— „След бала“ — обясни му Одет. — Стар валс. Тъжен и мил. Хей, нямаш ли някой готин чичо вдовец, когото да изпратиш при мен?

— Чичо Денис, но той е ужасен козел.

— Ако сърцето му е наполовина като твоето, ще го взема.

— Не сме ли красива картинка?

Когато чу гласа, Лена се скова, сякаш някой бе притиснал пистолет в главата ѝ. Диклън забеляза бързия поглед, който размени с баба си. Извинителен от страна на Одет, шокиран от страна на Лена.

После всички се обърнаха.

Лилибет стоеше облегната на вратата. Носеше къс червен халат. Косата ѝ падаше по раменете, а лицето ѝ бе гримирано силно. Очите бяха подчертани с черни линии, а устните — кървавочервени като халата.

— И кой е този? — попита тя, като вдигна ръка, пооправи косата си и се усмихна съблазнително на Диклън.

— Какво прави тя тук? — извика Лена. — Какво, по дяволите, прави в тази къща?

— Къщата не е само твоя, а и моя — разпалено се обади Лилибет. — Някои хора уважават кръвните си роднини повече от други.

— Казах ти да се качиш на автобуса и да изчезнеш.

— Не приемам заповеди от собствената си дъщеря — каза Лилибет и тръгна към печката. — Това кафе прясно ли е, мамо?

— Как можа? — извърна се Лена към Одет. — Как можа отново да я приемеш?

— Лена — хвана я Одет за ръката. — Тя е мое дете.

— Аз съм твоето дете! — горчивата ярост се изля навън и остави отвратителен вкус в устата ѝ. — Ще ѝ позволиш да се върне и да

остане тук, докато те изцеди напълно. Докато тя и кретенът наркоман, с когото е този път, те оберат? Сляпа ли си? Сега е на кокаин. Не го ли виждаш? А кокаинът не е без пари.

— Казах ти, че съм чиста — намеси се Лилибет.

— Лъжеш. Винаги си била лъжкиня.

Лилибет се втурна към дъщеря си. Лена повдигна брадичка, за да поеме удара, но Диклън застана между тях.

— Помисли си пак — тихо каза той, но решителният му глас изпълни кухнята.

— Ако посегнеш към нея, Лилибет, ще те изрита оттук — обади се Одет, като наля кафе с разтреперани ръце. — Наистина ще го направя.

— Тя няма право да ми говори по този начин — отвърна Лилибет с гневен глас. — И то пред непознат.

— Диклън Фицджералд. Аз съм приятел на Лена и мис Одет. Аз ще сипя кафето, Одет. Отиди да седнеш.

— Това са семейни проблеми, Диклън — прекъсна го Лена, приковала разярените си очи в лицето на майка си.

Щеше да мисли за срама по-късно. В момента той бе напълно потиснат от гнева.

— Прибери се у дома, скъпи — добави тя.

— След минута.

Диклън сипа кафето и занесе чаша на Одет. Клекна до нея и каза:

— Аз съм ирландец. И от двете страни. А никой не провежда семейни разправи като ирландците. Звънни ми, ако се нуждаеш от помощ.

Той стисна ръката ѝ и се изправи.

— Същото се отнася и за теб — обърна се Диклън към Лена.

— Няма да остана тук. Ще те закарам до вас — рече тя и си пое дълбоко дъх, за да се подготви за болката, която думите ѝ щяха да причинят. — Бабо, обичам те с цялото си сърце. Но докато тя е в къщата, няма да идвам тук. Съжалявам, че те наранявам, но не мога да изтърпя това отново. Обади ми се, когато тя си тръгне. А ти — очите ѝ се впиха в Лилибет, — ако пак нараниш баба, ако вземеш само един долар от нея или доведеш някой от боклуците си в тази къща, ще те намеря. Кълна се в Господ, ще те намеря, където и да се скриеш. И този път ще те накарам да съжаляваш.

— Лена, бебче! — извика Лилибет и забърза по тесния коридор, за да настигне дъщеря си. — Промених се, скъпа. Искам да ви се реванширам. Дай ми възможност да...

Лена се завъртя разгневена.

— Получи си последната възможност. Не се приближавай повече до мен. Не се приближавай до дома ми. За мен си мъртва, разбра ли?

Затръшна вратата на колата, включи двигателя и изфуча напред, без да погледне майка си и къщата, където бе израснала.

— Е, това беше адски забавно, нали? — каза тя. — Обзалагам се, че семейството ти би се влюбило в Лилибет Симон. Курва, наркоманка, крадла и лъжкиня.

— Не можеш да обвиняваш баба си за това, Лена.

— Не я обвинявам — отвърна и усети как горещи сълзи парят очите ѝ. — Но няма да участвам в този цирк. Няма.

Тя закова колата пред Мане Хол и добави:

— Трябва да тръгвам. Хайде, излизай. Прибирай се у дома.

— Не, няма да си тръгна.

Диклън осъзна, че всички други преди него си бяха тръгвали и болката идваше точно оттам.

— Тук ли ще поговорим или вътре? — попита.

— Няма да говоря за това никъде.

— Ще говориш. Избери си къде.

— Казах ти всичко, което трябва да знаеш. Майка ми е курва и наркоманка. Когато не може да изкара достатъчно, за да поддържа навиците си, краде. И по-скоро ще те излъже, отколкото да те погледне.

— Не живее тук.

— Не знам къде живее. Никъде не се задържа дълго. Вчера дойде у нас. Дрогирана, готова да лъже и да дрънка глупости за това как искала да започне отначало и да станем приятелки. Мислеше, че отново ще ѝ позволя да се нанесе при мен. Но никога вече — решително каза тя и се облегна назад. — Дадох ѝ петдесет долара за автобусен билет. Би трябвало да я познавам по-добре. Парите вероятно вече са отишли за дрога.

— Хайде да се поразходим.

— Диклън, тези неща не се оправят с разходка или целувка. Трябва да се прибирам.

— Няма да шофираш до града, докато не се успокоиш. Хайде да се поразходим.

За да е сигурен, че Лена няма да подкара колата, когато излезе навън, Диклън протегна ръка и взе ключовете от стартера. После изскочи, заобиколи и ѝ отвори вратата.

Лена нямаше достатъчно енергия, за да спори. Но вместо да хване протегнатата ръка на Диклън, тя излезе от колата и бързо пъкна ръце в джобовете си. Щяха да повървят и да поговорят, а после всичко щеше да свърши, помисли си тя. Явно Диклън се надяваше красивата градина, пълна с ухаещи цветя, да я успокои. Той самият би сторил всичко да я успокои. Просто беше създаден такъв. А и щеше да иска да узнае всичко, за да реши проблема.

Но когато ставаше дума за Лилибет, проблемите не можеха да бъдат решени.

— Семейството е неприятно нещо понякога, нали? — запита той.

Лена се вторачи мрачно в него.

— Тя не е моето семейство.

— Разбирам. Но все пак става дума за семеен проблем. Ние в нашето семейство вечно имаме проблеми. Вероятно защото сме прекалено много.

— Проблемите ви са дали има достатъчно ордъври за приема и дали две лели няма да се появят на него в еднакви рокли.

Диклън се зачуди дали да не подмине обидата. Все пак Лена бе изнервена и раздразнена. Но не успя да я преглътне съвсем.

— Смяташ, че парите премахват проблемите? Успокояват болката и предотвратяват трагедията? Това е адски повърхностно, Лена.

— Аз съм си повърхностна. В кръвта ми е.

— Глупости. Но все пак съм съгласен, че имаш право да се самосъжаляваш, след като едва не ти удариха шамар. Но парите не помогнаха на братовчедка ми Анджи да се почувства по-добре, когато забременя в един и същи месец с любовницата на съпруга си. Нито пък на леля ми, когато дъщеря ѝ загина в автомобилна катастрофа на осемнадесетия си рожден ден. Животът може да те прецака независимо колко големи са доходите ти.

Лена спря и си нареди да се стегне.

— Извинявай. След срещите с майка ми настроението ми не е никак подходящо за пред хора.

— Аз не съм всички хора — напомни ѝ Диклън и преди Лена да успее да се отдръпне, я притисна към себе си. — Обичам те.

— Престани, Диклън.

— Не мога.

— Не съм достатъчно добра за теб. Не съм добра за никого и не искам да бъда.

— Това е разковничето, а?

— Да.

Диклън се протегна и опипа ключето, което висеше на врата ѝ.

— Сърцето ти е било разбито, но не от мъж, а от жена. И сега искаш да го заключиш, за да не приемеш предлаганата любов. Чувстваш се в безопасност така. Ако не обичаш никого, какво значение има дали ще те напусне? Но това те прави страхливка, Лена.

— И какво от това? — извика тя, като бутна ръката му настрана. — Този живот си е само мой. Живея го както искам и се справям чудесно. Ти си романтик, скъпи. Под здравия разум на янки и скъпото образование, си истински романтик. Не вярвам в мечти. В някой от тези дни ще се събудиш в огромната си къща и ще се чудиш за какво, по дяволите, ти е притрябвала. После ще побегнеш обратно към Бостън и правото, ще се ожениш за някоя изискана дама на име Александра и ще си родите няколко чудесни дечица.

— Забравяш кучето и котката — меко каза Диклън.

— Ох! — вдигна ръце тя. — По дяволите!

— Съгласен съм. Първо, единствената Александра, която познавам, има зъби като кон и ме плаши. Второ, това, което ще направя, е да живея в тази огромна къща с теб. Ще си имаме семейство. А за кучетата ще помислим.

— Това, че повтаряш нещо непрекъснато, няма да го превърне в истина.

Диклън се ухили весело.

— Обзалагаш ли се?

Лена осъзна, че у Диклън имаше нещо адски силно и заплашително, когато магарешкият му инат пробиеше възпитаните маниери.

— Отивам на работа. Стой далеч от мен известно време. Прекалено раздразнена съм, за да се разправям с теб.

Диклън я пусна да си тръгне. Засега му беше достатъчно, че гневът ѝ към него бе пресушил сълзите в очите ѝ.

ГЛАВА 15

Ню Орлиънс, 1900

Жулиен беше пиян — предпочитаното му състояние. В скута му седеше полугола проститутка и той държеше едната ѝ тежка гърда. Старият негър свиреше жива мелодия на пианото и звукът се смесваше приятно в главата му с женския смях.

Въздухът ухаеше на пури и дразнеше желанието му да запали. Но не можеше да събере сили да се протегне към пурите, нито дори да заведе проститутката горе.

Фактът, че отново беше без пари, не го притесняваше много. Беше редовен посетител на бардака и винаги си плащаше сметките. За момента кредитът му тук бе добър.

Беше избрал проститутката руса и закръглена, лишена от мозък. Смяташе, че по-късно, когато я яхнеше, нямаше да види лицето на Абигейл.

Не и този път.

Жулиен отпи нова глътка бърбън и ощипа зърното на блондинката. Тя изписка и го плесна игриво по ръката. Той също се захили весело, но в същия момент влезе Люсиен.

— О, моят свят брат — промърмори Жулиен завалено.

После отпи щедра глътка от уискито и загледа как Люсиен клати глава отрицателно към червенокосата хубавица, която се бе спуснала към него.

Жулиен си помисли, че брат му изглежда блед, златист и красив в мъглата от дима и на фона на крещящите цветове.

После се зачуди дали Каин бе гледал Авел със същото отвращение, което той самият изпитваше сега.

Жулиен зачака, като полюляваше блондинката на коляното си и стискаше гърдата ѝ, докато Люсиен оглеждаше салона. Най-последно погледите им се срещнаха и сякаш се удариха един в друг. Жулиен би могъл да се закълне, че чу звука на две саби, ударили се в битка.

— Какво е това? — попита той, когато Люсиен се доближи до него. — Най-после реши да се присъединиш към нас — простосмъртните? Брат ми се нуждае от напитка и жена! — извика той. — Макар да се съмнявам, че знае какво да прави с тях.

— Посрамваш и себе си, и семейството, Жулиен. Изпратен съм да те отведа у дома.

— Не се срамувам да платя на някоя курва — отвърна Жулиен, като остави чашата си и прокара ръка по бедрото на блондинката. — Но ако се бях оженил за такава, това вече щеше да е друг въпрос. Но ти ме изпревари тук, братко, както и в много други неща.

Лицето на Люсиен пребледня.

— Не говори за нея в това място!

— Брат ми се ожени за една курва от блатото — каза Жулиен, като дръпна към себе си блондинката, която се опитваше да се измъкне от него.

Усети как лудо бие сърцето ѝ под ръката му. Очевидно сблъсъкът между двамата братя я плашеше.

А ужасът ѝ го възбуди много по-силно от обещанията, които бе прошепнала в ухото му.

— Люсиен, гордостта на семейство Мане, доведе курвата си у дома, а сега хленчи, защото тя го изостави заради друг и го насади с незаконороденото си дете.

Трябваше да повярва в това. Цяла зима бе давил в океан от бърбън спомена за вторачените очи на Абигейл и плясъка на тялото ѝ в блатото.

Трябваше да повярва на всяка цена. В противен случай щеше да откачи.

— Ставай — нареди Люсиен на блондинката. — Тръгвай си.

— Аз пък я искам тук — намеси се Жулиен и стисна здраво ръцете ѝ.

Никой от двамата не забеляза как в стаята се възцари мълчание, как звуците от пианото замряха и смехът престана. Люсиен се протегна и дръпна жената от скута на брат си. Тя побягна като заек още докато Люсиен теглеше Жулиен от стола.

— Господа — чу се гласът на мадам, която тръгна към тях, придружена от огромен мъж. — Не искаме неприятности тук, господин Жулиен — изгука тя и го погали интимно по бузата, но очите

й останаха ледени. — Прибери се с брат си, скъпи. Тук не е място за семейни скандали.

— Разбира се. Приеми извиненията ми — кимна Жулиен, като пое ръката ѝ и я целуна.

После се завъртя и се хвърли върху брат си.

Масата и лампата паднаха на пода. Хората се разбягаха, жените запищяха, а братята се затъркаляха, като се удряха с юмруци и ръмжаха като кучета, отдали се на дългогодишната си омраза.

Биячът на заведението се намеси, вдигна Жулиен за яката, занесе го до вратата и го изрита навън. Люсиен едва бе застанал на колене, когато усети как го вдигат.

Ругатни и писъци го последваха на улицата. Срам потисна яростта му. Люсиен поклати глава, за да я проясни, и се изправи.

Погледна надолу към брат си и почувства друг вид срам.

— Как стигнахме дотук? — изморено запита той. — Да се бием в бардаци, да се валяме из канавките. Искам мир между нас, Жулиен. Господ знае, че никъде другаде за мен няма спокойствие.

Той протегна ръка, за да помогне на брат си да се изправи.

Но срамът на Жулиен имаше различен цвят. Черен.

Не помнеше как е извадил ножа от ботуша си. Алкохолът и гневът го заслепиха. Не помнеше и как скочи на крака и замахна.

Усети как острието разрязва плътта на брат му и изпита дива радост. Оголи зъби и загледа налудничаво, когато долови миризмата на кръв.

Отново се сбориха. Люсиен бе обезумял от болка и шок, а Жулиен — от черна омраза.

Животински ужас обзе Жулиен, когато ножът се насочи към него и потъна дълбоко.

— Мили Боже — промърмори той, вторачен в кръвта по гърдите си. — Ти ме уби.

Мане Хол, 2002

Започна невероятна жегга. Диклън имаше чувство, че дори въздухът се поти. Рано сутрин и късно вечер, когато горещината беше поносима, той работеше навън. Следобед търсеше прохладата в къщата.

Не беше много удобно да пренася инструментите навън и навътре, но все пак напредваше, а това бе най-важното.

Не се обади на Лена, защото реши, че тя има нужда побеснее и да се успокои. Но непрестанно мислеше нея.

Мислеше за нея, докато ковеше дъски, когато разглеждаше мостри с цветове и инсталираше вентилаторите.

Мислеше за нея, когато се събуждаше посред нощ, полегнал на тревата до езерото, стиснал часовника на Люсиен в ръка и с обляно в сълзи лице.

Опитваше се да не мисли за ходенето насън през деня, но не можеше да изхвърли Лена от главата си.

Още един ден, заповяда си той, като избърса потта от лицето си. После щеше да отиде в града и да потропа на вратата ѝ. Ако се наложеше да я притисне в ъгъла, за да говори с нея, щеше да го направи.

Сватбата на Реми приближаваше. А това означаваше, че не само щеше да гледа как се жени най-добрият му приятел, но и родителите му щяха да пристигнат.

Диклът бе странно благодарен заедно бяха отхвърлили поканата му да отседнат при него. Всички щяха да са много по-щастливи, ако майка му и баща му бяха настанени в хубав хотелски апартамент.

Но независимо от това бе решил да довърши терасите и една от спалните за гости. По този начин къщата щеше да изглежда впечатляваща, когато дойде да го видят, а и той можеше да им докаже, че стаята, която им бе предложил, наистина съществуваше.

Майка му със сигурност щеше да провери.

Диклът слезе от стълбата, взе шишето със студена вода и отпи. После изля остатъка върху главата си. Освежен, тръгна по ливадата. Обърна се назад, за да погледне къщата и усети как по лицето му се разпростира усмивка.

— Не е лошо — каза той на глас. — Не е никак лошо за един аматьор янки.

Беше завършил двете предни стълбища и сега те се издигаха елегантно от всяка страна на терасата на втория етаж. Тази красива гледка си заслужаваше всяка драскотина, синина и порязване.

Това щеше да е неговата радост и гордост.

Сега трябваше само да подкупи бояджиите да пороботят в адската жега или да се моли за промяна на времето.

Но нямаше да чака, докато завърши и задната част на къщата. Искаше да боядиса фасадата и да я види как блести в снежнобяло.

За да си направи кефа, той се върна, качи се бавно по дясното стълбище, прекоси терасата и слезе по лявото. Това му достави такова удоволствие, че го направи отново.

После изрови мобифона си от кутията с инструменти и звънна на Лена.

Просто трябваше да сподели радостта си с нея. Какво значение имаше, че избързваше с един ден?

Телефонът още звънеше, когато Диклън погледна настрани и видя как Лилибет прекосяваше моравата. Той го изключи и го върна на мястото му в кутията.

— Кълна се, тази жега е просто съсипваща — усмихна му се Лилибет и размаха ръка пред лицето си.

Диклън забеляза, че носеше гривните на мис Одет.

— А още не е станало обяд. Я се виж само — измърка тя, като се доближи до него и прокара пръст по голите му гърди. — Целият си мокър.

— Бърз душ — обясни Диклън, като се отдръпна инстинктивно назад, за да не усеща пръста ѝ. — Какво мога да направя за вас, госпожице Симон?

— Можеш да ме наричаш Лилибет. Все пак си добър приятел на майка ми и на малкото ми момиченце, нали?

Тя се завъртя и очите ѝ се ококориха, когато огледаха къщата.

— Не мога да повярвам какво си направил с това огромно старо място. Трябва да си много умен, Диклън — започна да флиртува Лилибет. — Мога да те наричам Диклън, нали?

— Разбира се. Но не е нужно да си чак толкова умен — отвърна той. — Трябва само да имаш достатъчно време.

И достатъчно пари, помисли си тя. Много пари.

— О, не бъди скромен. Постигнал си чудеса. Надявам се, че няма да те притесня много, ако те помоля да ме разведеш вътре. А и бих могла да пийна нещо студено. Идването от къщи дотук направо ме съсипа.

Диклън не я искаше в дома си. Изпитваше не само отвращение към нея, но и нещо като страх. Но все пак Лилибет бе майка на Лена, а неговата собствена майка го бе възпитала на добри маниери.

— Разбира се. Имам малко чай.

— Това е повече от идеално.

Лилибет го последва към вратата, зарадва се, когато той ѝ я отвори и отстъпи назад, за да ѝ направи път. Тя мина покрай него, като се отърка леко в тялото му, влезе във фоайето и ахна.

Не беше нужно да се преструва на изненадана. И преди бе влизала в къщата. Реми и Диклън не бяха единствените, проникнали в Мане Хол под влияние на алкохола.

Лилибет никога не бе харесвала къщата много. Мястото дори я плашеше със сенките и прахта си, с паяжините и отминалата си хубост.

Но сега къщата бе излъскана и светла, с блестящи подове и стени. На Лилибет не допадаха особено старинните мебели, но не се съмняваше, че цената им е била доста солена.

Старите пари купуваха или поддържаха старите неща. Тази идея я озадачаваше, тъй като в света имаше толкова много нови и лъскави вещи.

— Господи, захарче, това е изложбена зала. Истинска изложбена зала — извика тя и влезе в салона.

Лилибет предпочиташе града, където течеше бурен живот, но съзнаваше, че една жена би могла да си живее като кралица в тази къща.

— Господи, казах, че си умен, нали? Но ти си гений. Всичко е толкова красиво и свежо. Сигурно си адски горд със себе си.

— Да, къщата започва да придобива вид. Кухнята е отзад. Там ще приготвим студената ти напитка.

— Чудесно, но не ме карай да бързам — каза тя, като го хвана собственически подръка и тръгна по коридора. — Възхитена съм от това, което си направил. Мама каза, че си започнал само преди няколко месеца.

— Човек може да свърши много работа, когато се придържа към плана си.

Въпреки огромното желание да я разкара от дома си нямаше начин да го направи, без да се прояви като прекалено груб, затова реши да се възползва от възможността да я опознае.

Не виждаше нищо общо с Лена. Предполагаше, че съществува известна физическа прилика, но докато тялото на Лена бе стегнато и

съблазнително, това на майка ѝ бе измършавяло от годините и злоупотребата с наркотици.

Тоалетът ѝ, къси червени шортички и тесен потник, ѝ придаваше евтин и окаян вид. Овехтяла кукла, издокарана за последната си карнавална нощ. Диклън изпита съжаление към жената, която търсеше одобрение и внимание, като парадираше с отдавна изгубен сексапил.

Лилибет си бе сложила доста тежък грим и горещината не му се отразяваше добре. Лицето ѝ изглеждаше изтощено и фалшиво под ярките бои. Косата ѝ бе накъдрена и сивите корени си личаха ясно.

Докато стигнат до кухнята, Диклън вече я намираще толкова жалка, че дори не негодуваше срещу нея.

— Седни — любезно я покани той. — Ще ти приготвя студена напитка.

Лилибет не разтълкува правилно учтивостта му и реши, че я е харесал.

— Такава кухня... — каза тя, като се отпусна на стола.

Тук беше прохладно и тя наклони глава назад, за да може приятният въздух да разхлади шията ѝ, а и за да наблюдава Диклън.

— Не ми казвай, че и готвиш, захарче. Ако е така, ще се преборя с Лена и аз самата ще се омъжа за теб.

— Съжалявам.

Споменаването на Лена го накара да се стегне, но тъй като стоеше с гръб към Лилибет, тя не забеляза изражението му.

— Не готвя — добави той.

— Е, жените трябва да се примиряват с някои неща — въздъхна Лилибет и прокара език по устните си.

Диклън имаше чудесна, силна фигура, която подхождаше отлично на дълбоките му джобове. А и тя започваше да копнее за мъж.

— Нямах ли нещо по-силно от чай, скъпи?

— Би ли предпочела бира?

Лилибет би предпочела чаша уиски, но кимна.

— Да, чудесно. Ще се присъединиш ли към мен?

— Не, ще пия чай. Имам още доста работа днес.

— Прекалено е горещо за работа — отбеляза тя, като се протегна и го погледна нежно. — В такива дни човек трябва да се накисне в хладна вана, а после да легне в затъмнена стая и вентилатор да охлажда кожата му.

Лилибет пое чашата с бира и отпи жадно.

— Какво правиш, за да победиш жегата, сладурче?

— Изливам студена вода върху главата си. Как е мис Одет?

Лилибет стисна устни.

— О, добре е. Къщата е ад сутрин заради нейното печене. Трябва да си пести парите. Помагам, доколкото мога, но животът е тежък, Диклън...

Тя прокара пръст по запотената чаша и отпи отново.

— Искях да ти се извиня за сцената у дома онзи ден. Ние с Лена често имаме недоразумения. Не мога да отрека, че не постъпих правилно с нея, когато беше малка, но се опитвам да се реванширам.

Лилибет отвори широко очи, докато я засмъдяха и се изпълниха със сълзи.

— Промених се — продължи тя. — Стигнах до етап в живота си, когато осъзнавам какво е най-важното. И това е семейството. Знаеш какво имам предвид. И ти имаш семейство.

— Да, имам.

— А сега си тук и им липсваш, а и те на теб. Каквито и неприятности да сте имали, сте си помагали един на друг, нали?

— Да.

Тя деликатно попи сълзите си.

— И Лена трябва да разбере, че това е всичко, което искам. Още ми няма доверие и не я обвинявам за това. Надявах се, че ти ще можеш да я убедиш да ми даде шанс.

Лилибет плъзна ръка по масата и погали неговата.

— Ще съм ти много благодарна, ако го направиш. Чувствам се ужасно самотна. Жена в моето положение се нуждае от приятел, от силен мъж до себе си. Ако знам, че си на моя страна, това страшно много ще ми помогне.

— Ако трябва да взема нечия страна, ще застана до Лена. А и не мога да се намесвам в семейни проблеми. Дори и да бях достатъчно глупав, за да опитам, тя бездруго нямаше да ме послуша.

— Може би вие двамата не сте чак толкова близки, колкото предполагам.

— Винаги е рисковано да се правят предположения.

Лилибет отпи нова глътка бира.

— Спиш с нея, нали?

— Няма да обсъждам подобно нещо с теб.

— Защо не? — попита Лилибет, като прокара запотената чаша между гърдите и се изправи. — Срамежлив ли си, скъпи? — засмя се тя. — Не бъди свенлив с Лилибет. Ние с теб можем да сме приятели — каза тя, като заобиколи масата и застана зад него. — Много добри приятели — добави, като плъзна ръце по тялото му и леко ухапа ухото му.

— Госпожице Симон, поставяте ме в неудобното положение да ви моля да си свалите ръцете от мен.

— Наистина си срамежлив — засмя се тя, като духна горещ дъх, примесен с миризма на бира, върху лицето му и пусна ръце към слабините му.

Диклън стисна китките ѝ.

— Излагаш се — укори я той, като скочи от стола застана срещу нея. — Това си е твоя работа. Но ме използваш, за да нараниш Лена, а това вече е моя работа.

Бузите ѝ почервенияха от гняв.

— Може би си мислиш, че си прекалено добър за мен.

— Няма може би. Съвсем сигурно е. Изчезни оттук и ще забравим за случилото се.

Искаше ѝ се да закрепчи и да го удари, но все още не си бе загубила ума напълно. Не беше пила достатъчно бира, а дозата кокаин, която бе взела, преди да дойде тук, бе мизерна. Затова Лилибет реши да предприеме нова тактика, отпусна се на стола и захлипа.

— Не знам какво да правя. Толкова съм самотна. Уплашена съм. Имам нужда от помощ. Мислех си, че ако ти се отдам, ще ми помогнеш. Просто не знам какво да правя.

Тя вдигна глава и успя да изцеди две сълзи.

— Имам ужасни неприятности.

Диклън отиде до мивката, източи водата и ѝ наля една чаша.

— Какви неприятности?

— Дължа пари. Затова напуснах Хюстън. Но се страхувам, че ще ме открият. Ще ме наранят, а може би ще сторят нещо лошо и на Лена. Не искам да пострада малкото ми момиченце.

Диклън остави водата пред нея.

— Колко пари? — попита той и забеляза доволния поглед в очите ѝ.

— Пет хиляди долара. Не бях аз виновна. Наистина. Доверих се на неподходящи хора. На един мъж — изморено изхленчи тя. — Той избяга с парите, а аз останах длъжница. Ако не намеря начин да ги върна, ще ме намерят и ще ми направят нещо лошо. И на мама, и на Лена също.

Диклън седна и я загледа напрегнато.

— Лъжкия. Искаш да ми измъкнеш пет бона на бързо, за да си купиш дрога и да изчезнеш от града. Смяташ, че съм лесна плячка, но грешиш. Ако не беше Лена, щях да ти дам една-две стотачки, за да те отпратя. Но Лена не би харесала подобно нещо.

Лилибет плисна чашата в лицето му. Диклън дори не примигна.

— Да ти го начукам — извика тя.

— Вече установихме, че това не е възможно.

— Мислиш се за много умен, а? Адски си важен, защото произхождаш от богато семейство — скочи тя на крака. — Голямо, изискано семейство. Знам всичко за теб, Диклън Фицджералд. Позволи ми да те попитам нещо. Какво ще кажат изисканите ти родители, когато чуят, че се въргаляш в чаршафите с една кажунска курва от блатото?

Фразата го накара да застине. Лицето на Лилибет се промени пред очите му. Стана по-пълно и по-старо. По-студено.

Жозефин.

— Изчезвай.

Не беше сигурен дали говореше с жената от плът и кръв или с призрака. Ръцете му затрепериха и той стисна масата.

— Всички онези префинени доктори, адвокати и важни клечки в Бостън... как ще им хареса идеята, че златното им момче се е сдушило с незаконородена курва от блатото? Без пари, без добър произход. Управлява второкласен бар и има баба, която шие на хората, за да изкара някоя стотинка. Ще те отрежат от завещанието, сладурче. Ще те оставят само с огромната ти къща. Особено след като им разкажа, че си спал и с майката на курвата.

Краката му бяха омекнали, но той упорито стоеше на тях.

— Изчезвай от къщата ми, преди да съм те наранил.

— Хора като теб не посягат на жени. Не мисли, че не съм наясно — отвърна тя и отметна коса назад. — Ако искаш да продължиш да си пъхаш пицката в момиченцето ми и да запазиш добрите отношения

със семейството си, ще ми напишеш чек, скъпи. И то ще го направиш адски бързо. За десет хиляди, тъй като нарани чувствата ми.

— Чувствата ти не струват и петак за мен, Лилибет.

— Ще струват. След като си побъбря малко с майки ти.

— Майка ми ще те съдвече и изплюе — процеди ледено Диклън, като отиде до шкафа, отвори горното чекмедже и извади бележник, в който надраска някакъв номер. — Ето ти номера й. Обади й се. Можеш да използваш телефона ми. С удоволствие ще чуя как майка ми те разкъсва на кървави парченца.

— Имам нужда от пари!

— Няма да ги получиш тук — извика гневно, като я хвана нетърпеливо за ръката и я бутна към вратата. — Мога да ти създам много повече неприятности, отколкото ти на мен. Повярвай ми — увери я и затръшна вратата в лицето й.

Наложил му се да седне за момент, за да възстанови самообладанието си. Чувстваше се зле физически. Нещо се бе случило, когато Лилибет побесня. Бе виждал промененото й лице в сънищата си.

Лицето принадлежеше на къщата или на онази част от нея, която блъскаше врати и искаше да го прогони оттук.

Онази част, която искаше да го нарани.

Несъмнено и майката на Лена сега желаше да му навреди по някакъв начин.

Диклън стана и отиде до телефона. Единственият положителен резултат от грозния инцидент бе, че той го накара да оцени майка си по-добре.

Набра и се почувства пречистен, когато чу познатия звук на гласа й.

— Здравсти, мамо.

— Диклън? Какво става, че звъниш посред бял ден. Да не си имал инцидент?

— Не. Аз...

— Всички онези ужасни инструменти... сигурно си си отрязал едната ръка.

— Все още си имам две ръце, а и всички други части са си на мястото. Просто ти звъннах, за да ти кажа, че те обичам.

Последва дълга пауза.

— Току-що си научил, че си безнадеждно болен и ти остават само шест месеца живот, нали?

Диклън се засмя.

— Пипна ме. Умирам и реших да се свържа със семейството си, за да си осигуря хубаво погребение.

— Искаш ли чичо Джими да изпее „Момчето Дани“ на погребението ти?

— Не. Предпочитам да почивам в мир.

— Добре. Приема се. Какво става всъщност, Диклън?

— Искам да ти разкажа за жената, в която съм влюбен и за която искам да се оженя.

Този път паузата беше още по-дълга.

— Това шега ли е? — запита майка му накрая.

— Не. Разполагаш ли с няколко минути?

— Мисля, че мога да си променя графика заради такава новина.

— Добре — съгласи се Диклън, като отиде до плота и взе чая си. Ледът се бе стопил, но той го изгълта въпреки това. — Казва се Анджелина Симон и е красива, вълнуваща, дебелоглава и идеална. Наистина е идеална, мамо.

— Кога ще се запозная с нея?

— На сватбата на Реми. Но има един малък проблем, освен този, че още не ми е казала „да“.

— Сигурна съм, че ще успееш да се справиш с тази дреболия. А какъв е проблемът?

Диклън седна и ѝ разказа за Лилибет.

Когато приключи разговора по телефона, се почувства успокоен. Импулсивно се качи горе, за да се измие и преоблече. Щеше да отиде при Лена малко по-рано от предвиденото.

ГЛАВА 16

На път към „Тройката“ Диклът се отби в офиса на Реми. Сватбата приближаваше бързо, а в задълженията му на кум влизаше и организирането на ергенско парти. Общата картина беше ясна — достатъчно алкохол, за да потопи боен кораб, и стриптийз клуб, но все пак трябваше да обмислят някои подробности.

Когато секретарката звънна в кабинета на Реми, Диклът чу изнервения глас на приятеля си.

— Веднага го изпрати тук.

В мига, когато отвори вратата на кабинета, той разбра защо Реми е изнервен.

Ефи, обляна в сълзи, седеше на едно от креслата, а Реми бе коленичил до нея. Опитваше се да я успокои и бършеше сълзите ѝ, но погледна Диклът паникьосано.

Тъй като бе истински приятел, Диклът устоя на желанието да побегне, затвори вратата, приближи се и погали Ефи по рамото.

— Сладурче, казах ти, че трябва да го зарежеш заради мен.

Ефи едва повдигна очи към него, после закри лицето си с ръце и захлипа.

— Добре де, лоша шега — призна Диклът и потърка овлажнелите си длани в джинсите. — Какво става?

— Проблем с мястото за сватбата — започна Реми, а Ефи изви.

— Няма място за сватбата — изхлипа тя, като сграбчи кърпата на Реми и скри лице в нея. — Имали... имали пожар в кухнята... и дошла пожарната, и... о, какво ще правим?

— Много дим и щети от огъня — обясни Реми. — А и не само щети от пожара. Няма да успеят да оправят място навреме.

— Аз съм виновна.

Диклът също коленичи до Ефи.

— Добре, скъпа, защо подпали пожара?

Това я накара да се засмее за секунда.

— Исках да използваме онази стара плантация. Адски е романтична и красива. Реми каза, че ще е по-лесно да наемем бална зала в хотел, но аз държах на своето. И виж какво стана. Остават по-малко от три седмици, а ние... направо сме без изход.

— Не е така, скъпа. Ще намерим друго място. Моля те, успокой се — целуна я по носа Реми. — А ако се стигне до най-лошото, ще се оженим, а после ще направим приема. След медения месец.

— И къде ще се оженим? В кметството?

— Не ми пука къде — отвърна Реми и този път целуна пръстите й. — Важното е да го направим.

Ефи подсмръкна, въздъхна и се облегна на него.

— Съжалявам. Държа се глупаво и егоистично. Прав си. Няма значение къде и кога.

— Разбира се, че има — намеси се Диклън. Бъдещите младоженци се вторачиха в него. Ефи — обляна в сълзи, Реми — объркан и притеснен.

— Не можете да позволите един пожар да съсипе плановете ви. Използвайте моята къща.

— Какво искаш да кажеш с „твоята къща“? — попита Реми.

— Мане Хол. Достатъчно е голяма. Балната зала се нуждае от още малко работа, но имаме време. Завърших и фойето тази сутрин. Градините са в чудесно състояние. Кухнята, салоните и библиотеката са готови. Все още има неща за доизкусуряване, но хората няма да се интересуват от това. Ще имат възможност да се насладят на къщата, градините и духовете. Ще говорят за това с години.

— Сериозно ли го казваш? — извика Ефи, като го хвана за ръка, преди Реми да успее да проговори.

— Разбира се. Можем да го направим.

— Дик — започна Реми, но Ефи го изпревари.

— Господи, обичам те — възкликна тя, като обви ръце около врата на Диклън. — Ти си най-прекрасният човек в света. Ангел — целуна го тя. — Светец.

— Нали нямаш нищо против да ни оставиш насаме? — усмихна се Диклън на Реми.

Ефи се засмя и се завъртя весело.

— Не би трябвало да се съгласяваме с това. Безброй непознати ще бродят из къщата ти и ще изпотъпчат моравата ти. Но ще го

направя, защото съм отчаяна, а мястото е идеално. Кълна се, че няма да ти се наложи да вършиш никаква работа. Аз ще се погрижа за всичко. И ще съм ти длъжница, докато умра.

— Ако ми подариш първородния си син, ще смятам, че си се отплатила.

Реми седна на ръба на бюрото си и поклати глава.

— Казвам ти, че ще се ожения за теб, където и да било и по което и да било време, докато Диклън ти осигурява само една вехта къща, а той получава целувките.

— Да, но пък ти получаваш мен — отвърна Ефи, като прегърна Реми и облегна глава на рамото му. — Искам всичко да е прекрасно, Реми. Искам да е специален ден. Това означава много за мен.

— Знам, че е така. Затова означава много и за мен. Ще си направим страхотен купон, нали?

— Да — усмихна се тя, после се отдръпна от него. Тъжната, разплакана жена се превърна внезапно в енергична ентусиастка.

— Може ли вече да си тръгвам? — попита тя Диклън. — Ще се обадя на майка ми и сестра ми и веднага ще започнем да планираме.

— Давай.

— Благодаря ти — целуна го тя по бузата. — Благодаря ти — целувка и по другата буза. — Реми, обади ми се веднага щом се освободиш. О, Дик? — завъртя се тя към него, докато вадеше мобифона от чантата си. — Сватбените ми цветове са розово и синьо. Нямах нищо против да боядисаме къщата в тези цветове, нали?

Ченето на Диклън увисна, когато Ефи излезе от стаята.

— Тя се шегуваше, нали? — с надежда попита той Реми.

— Вероятно — отвърна Реми и въздъхна тежко. — Скъпи, не знаеш в какво се набута. Направи момичето ми щастливо и съм ти адски благодарен за това, но те очакват няколко напълно откачени седмици.

— Не можех да понеса да я гледам как плаче безутешно. Освен това и бездруго щях да боядисвам. — Розово и синьо, помисли си той. Какво толкова страшно имаше в безвредни цветове като тези? — Както и да е — добави, като притисна с ръка сърцето си. — И преди съм правил сватбени планове.

— Но никога преди не си срещал майката на Ефи.

— Страшна ли е?

- Доста страшна.
- О, Реми, моля те, прегърни ме.

Доброто дело му оправи настроението. Когато влезе в „Тройката“, беше готов за една студена бира и одобрително потупване по гърба. И Лена.

Тя стоеше зад бара, наливаше бира и говореше с един от редовните си клиенти. Диклън загледа как очите ѝ обиколиха бара и най-после се спряха върху него. Той се надигна и тръгна към нея.

Лена плъзна халбата с бира към чакащия клиент и се завъртя. В същия момент Диклън я вдигна във въздуха и залепи устни в нейните.

Аплодисментите и виковете го накараха да се ухили весело.

— Липсваше ми.

Лена разтърка разтрепераните си устни.

— Винаги успяваш да уцелиш точния момент — усмихна се тя, като го погали по бузата и го изгледа развеселено. — Сега ме пусни, момче. На работа съм.

— Някой друг ще трябва да поеме работата ти за малко.

— Заета съм, скъпи. Иди и седни, а аз ще ти донеса бира.

Той я вдигна още по-високо и я взе на ръце като бебе, после натисна с лакът вратата към кухнята.

— Лена има нужда от заместник — извика Диклън, после се обърна към клиента с бирата. — Имаш ли нещо против да ми отвориш вратата?

— Няма проблеми.

— Диклън, трябва да се грижа за бизнеса си.

— Справяш се отлично и барът би могъл да мине и без теб за половин час — отвърна той и я понесе навън.

Няколко пешеходци ги изгледаха любопитно, но Диклън не им обърна внимание и влезе в двора на Лена.

— Не обичам да ме притискат, скъпи.

— Не те притискам. Нося те. Къде ти е резервният ключ? — попита, докато се качваше по стълбите.

Лена не отговори и той сви рамене.

— Добре. Сигурно ще ни арестуват, че правим онова, което планирах, на терасата, но аз съм готов да рискувам.

— Под втората саксия вляво.

— Чудесно.

За изненада на Лена той я преметна през рамо и се наведе да вземе ключа. Да, определено беше подценявала силата му, а и собствената си реакция.

— Свалила си няколко килограма — отбеляза той, като отключи вратата. — Браво.

— Моля? — запита тя с леден тон.

— Реших, че това е от мъка по мен.

— Вземи се в ръце, скъпи.

— Взел съм теб — отвърна той, като я погали по задника.

— Адски съм поласкана, че реши да отделиш малко от ценното си време, за да дойдеш в града за едно бързо чукане, но...

— Чудесна идея. Това не беше първата ми задача, но защо да чакаме? — попита той, като я закрепил на рамото си и я понесе към спалнята.

— Диклън, започваш да ме ядосваш. Пусни ме долу и...

Лена остана без дъх, когато той я метна на леглото. Диклън забеляза, че очите ѝ блестят заплашително и реши, че това е идеално. Беше в настроение за бърз и див секс.

— Какво, по дяволите, ти става? Нахлуваш в бара ми, сякаш си негов собственик, и ме отнасяш като военна плячка. Ако си мислиш, че съществувам само за да задоволявам желанията ти, не си познал.

Диклън се ухили, свали едната си обувка и я метна настрани.

— Обуй се или ходи бос, но си тръгвай.

Той събу и другата си обувка, после ризата си. Отговорът на Лена бе да се надигне на колене и да заговори толкова бързо и гневно на кажунски, че Диклън не разбра почти нищо.

— Съжалявам — извини се той, докато събуваше джинсите си. — Беше прекалено бързо за мен. Не разбрах дали съм прасе, което трябва да се пече в ада, или трябва да отида в ада и да ям печено прасе.

Лена се забори енергично с него, като ругаеше и риташе ожесточено. После се замята лудешки, когато Диклън я притисна под себе си и впи устни в нейните.

— Не очакваше такава неща от мен, нали? — задъхано запита той, като съдра ризата ѝ. — Досега винаги ти давах само онова, което очакваше.

— Престани! Престани веднага!

Сърцето ѝ биеше лудо. Наистина не бе очаквала подобно нещо от него. Не бе очаквала и собствената си реакция на дива възбуда.

— Погледни ме — каза Диклън, като се надигна над нея. — Кажи ми, че не ме искаш. Кажи ми го сериозно и ще си тръгна.

— Пусни ми ръцете — отвърна тя с разтреперан глас. — Пусни ми ръцете.

Диклън пусната едната ѝ ръка.

— Кажи го. Искаш или не?

Лена зарови ръка в косата му и придърпа главата му надолу.

— J'ai besoin.

Нуждая се.

Тя захапа устните му страстно и обви крака около кръста му.

— Обладай ме — настоя Лена. — Бързо. Бързо и грубо.

Ръката му се стрелна под късата ѝ пола и разкъса тънките бикини.

— Дръж се — предупреди я Диклън и проникна в нея.

Лена извика, когато той навлезе още по-дълбоко. Почувства се запълнена, щастлива, възбудена. Ноктите ѝ издраха гърба му и се впиха в бедрата му.

— Още! — успя да извика тя. — Искам още.

Той също го искаше. Вдигна краката ѝ високо и потъна в нея.

Целият гореше. Дробовете му, сърцето, слабините му. Невъобразимото удоволствие от секса с нея го замая.

Очите ѝ, тъмни и лъскави като оникси, бяха приковани в неговите.

Обичам те. Безкрайно.

Не знаеше дали е проговорил, или думите се въртяха само в главата му, но видя как очите на Лена се променят и се изпълват с чувства.

Чу я как си поема дъх и се стяга около него в див оргазъм. Безпомощен, полудял от страст, той свърши бурно в нея.

После се отпусна задъхан отгоре ѝ. Лена потръпна няколко пъти.

— Не мога да помръдна още — промърмори той.

Чувстваше се изтощен, лек като перце, което можеше да бъде отнесено и от най-лека ветреца.

— Няма нужда да мърдаш.

Устните ѝ бяха притиснати в гърлото му и лекото им движение го изпълни с нежност. Дъга след бурята.

— Можеш ли да повярваш, че дойдох да говоря с теб?

— Не.

— Така беше. Реших, че после можем да се заемем с това. Промяна на плановете. Дължа ти една риза и бельо.

— Имам си и други.

Диклън се надигна на лакти и се вгледа в нея. Бузите ѝ бяха порозовели, влажните ѝ къдрици се стелеха по смачканата покривка.

— Страхотно се възбудих от гнева ти — призна си той.

— Аз също. А бях решила никога вече да не правя такива неща с теб.

— Наистина ли?

— Да — потвърди тя, като го погали по бузата, изненадана от собствената си нежност. — Бях взела решение. А после ти дойде в бара, красив и секси, и ме отнесе по този начин. Разбъркваш ми мозъка, скъпи. Непрестанно го правиш.

— Ти си всичко, което искам.

— Но не съм добра за теб. Хайде — побутна го тя, — ставай. И двамата сме вир-вода.

— Ще си вземем душ, а после ще поговорим. Ще поговорим — повтори той, когато забеляза повдигнатите ѝ вежди. — Честна дума.

— Трябва да се връщам на работа.

— Анджелина.

— Добре — махна тя примирено.

Знаеше, че няма смисъл да спори с него. Не можеше да разбере защо намира за толкова привлекателен магарешкия му инат.

— Иди се изкъпи. Аз ще звънна долу, за да се уверя, че всичко е наред.

Лена влезе под душа точно когато той излизаше изпод него. Диклън реши, че го е направила нарочно, за да избегне интимността. Реши да я остави на мира за известно време, затова отиде в кухнята, намери кана с чай и наля две чаши.

Когато Лена влезе в кухнята, облечена в същата сексапилна поличка и с нова блуза, той ѝ подаде едната чаша. Тя я занесе във всекидневната.

През последните няколко дни Лена бе взела твърдо решение да прекрати връзката им, макар част от нея да копнееше по него. Всеки път, когато се улавяше, че поглежда вратата на бара и търси Диклън или се събужда посред нощ и протяга ръка към него, тя се проклинаше заради глупостта и слабостта си.

Но днес, когато погледна към вратата, той наистина бе там. Невероятното удоволствие и облекчение, които изпита при появата му, я разгневиха още преди Диклън да раздразни гордостта ѝ, като я отвлече от собствения ѝ бар.

— Диклън — започна тя, — онзи ден не бях честна с теб. Не бях в настроение за честност и откровеност.

— Ако смяташ да се извиняваш за това, забрави. Искан да те вбеся. Предпочитам да те гледам разгневена, отколкото тъжна. А тя предизвиква у теб и ярост, и тъга.

— Предполагам, че е така. Но най-вече ме е яд да си мисля, че е при баба, защото знам, че отново ще я нарани. А аз не мога да направя нищо по въпроса. Точно това ме тормози. Но не трябваше да замесваме и теб.

— Не си ме замесила. Просто така се случи — наклони глава Диклън. — Поправи ме, ако греша. Останала си с впечатлението, че поради произхода и семейството си, аз не мога да се справя с потрудните и неприятни проблеми в живота. И по-специално в твоя живот.

— Скъпи, не казвам, че не си мъжко момче. Но този аспект от живота ми е адски далеч от теб. Не би могъл да разбереш човек като нея.

— Да, тъй като съм живял прекалено спокойно — кимна той. — Тя ми дойде на гости днес.

Розовината, която се бе появила по бузите на Лена след здравия секс, избледня.

— Какво искаш да кажеш?

— Лилибет ме посети около обяд. Чудех се дали да споделя това с теб или не и реших, че няма да те лъжа, нито пък ще пазя тайни. Няма дори да пощадя чувствата ти. Лилибет дойде у нас и се самопокани на студено питие. После се опита да ме съблазни.

— Съжалявам.

Устните ѝ бяха сковани и ледено студени, а в гърлото ѝ бушуваше пожар.

— Никога вече няма да се случи. Ще се погрижа за това.

— Млъкни. Имам ли вид на човек, който се нуждае от защита? И си спести възмущението за по-късно — каза Диклън. — Когато Лилибет се протегна към ципа на панталона ми, ѝ казах да не се излага. Следващото ѝ действие бе да се отпусне на кухненската маса и да заплаче.

Диклън седна на облегалката на канапето, тъй като реши, че разговорът не е подходящ за удобно настаняване сред пъстрите възглавници.

— Не успя да изцеди много сълзи, но все пак положи усилия. Историята ѝ бе как разни лоши хора я преследвали и били готови да наранят нея, мис Одет и теб, ако не им плати пет хиляди долара. И къде можела да отиде и какво да направи.

Лена отново се изчерви.

— Дал си ѝ пари? Как можа да повярваш...

— Първо съм разглезен смотаняк, а сега и пълен глупак — въздъхна той тежко и отпи от чая си. — Наистина имаш страхотно мнение за мен, бебче. Не ѝ дадох ѝ цент. Обясних ѝ, че няма да успее да ме измами. Това я вбеси и ме заплаши, че ще се обади на семейството ми. Каза, че била разпитвала за мен и картинката ѝ била ясна. Смяташе, че семейството ми ще бъде шокирано и засрамено при мисълта, че златното им момче е било омагьосано от теб. А за всеки случай щяла да им каже, че съм чукал и самата нея.

— Би могла да го направи — кимна Лена и стомахът ѝ се сви. — Диклън, тя е напълно способна...

— Не те ли помолих да почакаш, докато свърша? — с равен тон запита той. — Цената на изнудването беше десет хиляди долара. Но не мисля, че Лилибет остана доволна от отговора ми — изритах я от къщи. Е, това е всичко. Сега можеш да беснееш колкото си искаш. Но не плачи — рязко каза той, когато очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Тя не заслужава да пролееш и една сълза за нея.

— Ужасно ме е срам. Не разбираш ли?

— Разбирам. Макар и двамата да сме достатъчно умни, за да знаем, че това няма нищо общо с теб, все пак те разбирам. Съжалявам за станалото, а още повече съжалявам, че и аз съм причина за това.

— Не. Никога не си бил ти причината — отвърна Лена, като попи сълзите от миглите си. — Още от самото начало се опитвам да ти набия в главата точно това.

— Но и ти не си виновна, Лена. Никога не си била. Разгледах Лилибет внимателно и у нея няма нищо от теб. Семейството е просто въпрос на късмет. Важно е какво ще направиш от себе си въпреки семейството.

— Никога няма да се отърва от нея. Поне не напълно. Каквото и да правя.

— Така е.

— Съжалявам. Не, ще го кажа, по дяволите — извика тя, когато забеляза стиснатите му устни. — Съжалявам, че е дошла в дома ти. Съжалявам, че е заговорила за семейството ти. Но трябва да те помоля да не разказваш нищо на баба ми.

— Защо пък да го правя?

Лена кимна, после стана и се заразхожда из стаята. Обичаше дома си, тъй като го бе създала съвсем сама. И уважаваше живота си по същата причина. А сега, тъй като обичаше и уважаваше човека, който бе решил да стане част от живота ѝ, щеше да му обясни всичко.

— Лилибет ме изоставила, преди да навърша и две седмици — започна тя. — Просто една сутрин станала, качила се в колата на баба и изчезнала. Изоставила колата в Батън Руж. Бях на три годинки, когато се върна у дома за първи път.

— А баща ти?

Тя сви рамене.

— Зависи от настроението ѝ. Веднъж ми каза, че бил някакво момче, с което се обичали безкрайно, но родителите му ги разделили и го отпратили надалеч. Друг път версията гласеше, че я изнасилили, когато се прибирала от училище. Следващата приказка беше за богат по-възрастен мъж, които един ден щял да дойде да ни вземе и да ни настани в прекрасна къща.

Лена се завъртя, за да може да го гледа в очите.

— Бях на осемнадесет, когато разбрах истината. Лилибет беше надрусана и не ѝ пукаше от нищо. Тогава ми каза: „Откъде, по дяволите, да знам? Мъжете бяха толкова много.“ Да, тя наистина не се интересуваше кой ме е създал. За нея всички бяха едни и същи. Проституирала, когато забременяла с мен. Чух да се шепнат подобни

неща, когато бях достатъчно голяма, за да ги разбира. А после, след като се накиснала в кашата, се върнала при баба и дядо. Страхувала се да направи аборт, за да не умре или пък да отиде в ада. Затова ме родила и ме изоставила. Това са двете единствени неща, които ѝ дължа.

Тя си пое дъх и се застави да седне.

— Както и да е, Лилибет се върна, когато бях на три години, издрънка обичайните си дивотии, че е научила урока си, че съжалява за всичко и се е променила. Остана при нас няколко дни, после отново изчезна. И това се повтаря оттогава. Понякога се връща пребита от поредното копеле, с което е живяла. Друг път си идва болна или дрогирана. Но винаги се връща.

Лена замълча и се замисли.

— С връщането си тя само ви наранява — тихо каза Диклън. — Наранява и теб, и мис Одет.

— Наранява всички. Това е единственият ѝ талант. Беше дрогирана, когато се появи на тринадесетия ми рожден ден. Вкъщи имаше празненство — семейство и приятели. А тя пристигна дрогирана с поредния кретен. Нещата бързо загрубяха и трима от чичовците ми се намесиха и ги изхвърлиха. Имам нужда от една цигара — внезапно каза Лена и излезе от стаята.

Върна се след малко с цигара в ръка и продължи:

— Следващия път, когато Лилибет се върна, бях на шестнадесет и се виждах с едно момче, в което бях лудо влюбена. Тя му даде алкохол и дрога и прави секс с него. Той беше на моята възраст, така че ми е трудно да го обвинявам за глупостта му. Лилибет едва не умря от смях, когато ги заварих на калъп в блатото. И все пак, кога купих този апартамент и тя се върна, я прибрах. Реших, че е по-разумно да живее при мен, отколкото при баба. Помислих си, че този път... може би този път... Но тя започна да проституира и да води клиентите си в дома и носеше и дрога. Окраде ме и отново ме изостави, оттогава не искам да я видя. Приключих с нея. Но всъщност никога няма да приключа напълно, Диклън. Нищо не може да промени факта, че тя е моя майка.

— Но пък нищо, което тя прави, не може да промени самата теб. Ти си чудесно момиче. Лена. Правиш чест на хората, които са те отгледали. И Лилибет те мрази заради това.

Лена се вторачи в него.

— Мрази ме — прошепна тя. — Никога преди не съм успявала да споделя това с някого. Защо подобно признание помага толкова много?

— Няма да кажа, че тя не може да те нарани повече, защото не е така. Но мисля, че вече не може да те нарани толкова силно.

Лена замислено изтърси пепелта от цигарата си.

— Вечно те подценявам — каза тя.

— Няма проблеми. Така ще мога да те изненадвам от време на време. Как ти се струва поредната ми изненада? Лилибет е свързана с Мане Хол.

— Какво имаш предвид?

— Не знам точно и не мога да го обясня. Но знам, че е. Мисля, че е трябвало да се върне и да ми каже нещата, които ми наговори. Още една брънка във веригата. Смятам, че този път с Лилибет е свършено тук. Обади се на баба си, Лена. Не позволявай на тази жена да ви раздели.

— Мислех си за това и предполагам, че ще го направя — кимна тя, като взе празната си чаша, разклати я и я остави на масата. — Бях решила твърдо да приключа и нашата връзка, Диклън.

— Можеше да се опиташ.

— Наистина го мисля. И за двама ни ще е по-добре, ако се разделим и се опитаме да си останем приятели.

— Можем да сме приятели. Искам децата ни да имат родители, които се харесват.

Лена вдигна ръце примирено.

— Трябва да се връщам на работа.

— Добре. А като говорим за сватба, има известна промяна във венчавката на Реми и Ефи. Тържеството ще бъде у нас.

Тя разтърка слепоочията си и се опита да влезе в шеговития му тон.

— В полузавършени стаи, сред инструменти и дъски, и...

— Това е прекалено отрицателно отношение, особено след като възнамерявах да те помоля за помощ. Можеш ли да държиш четка за боядисване?

Лена въздъхна.

— Всички ли спасяваш?

— Само хората, на които държа.

Някъде в интервала между излизането на Диклън от Мане Хол и пристигането на Ефи, Лилибет направи ново посещение. Беше полуобезумяла от кокаин и обида. Ако проклетото копеле не можеше да отдели няколко кинта за майката на жената, която чукаше, тя щеше да си помогне сама.

По обяд, когато Диклън я поведе към кухнята, тя огледа внимателно първия етаж, затова сега се отправя към библиотеката и огромното бюро в нея.

Знаеше, че богатите хора държат пари в брой в домовете си, затова започна бързо да отваря чекмеджетата и да рови из тях. Извика доволно, когато намери спретната купчинка с петдесетачки, и светкавично пъкна парите в джоба си.

Помисли си, че подредените по рафтовете книги струват доста пари, но бяха доста тежки, а и трудни за продаване. Диклън сигурно имаше още пари, а и бижута в спалнята си.

Лилибет се втурна нагоре по стълбите. Фактът, че Диклън можеше да се прибере всеки момент, само засилваше вълнението ѝ от кражбата.

Някаква врата се затръшна рязко и тя падна на колене. Успокои се с мисълта, че става силно течение. Всъщност дори почувства леден полъх, когато се изправи.

Докосна дръжката на първата врата, но бързо отдръпна ръката си. Металът беше толкова студен, че едва не залепна за него.

Няма значение, каза си тя. Неговата стая беше по-надолу по коридора. Лилибет не беше толкова глупава, колкото хората си мислеха. През последните няколко дни бе наблюдавала къщата внимателно. И бе видяла как Диклън излиза на терасата от стаята в далечния ъгъл.

Тя се засмя доволно и нахлу в спалнята му. Отвори горното чекмедже на тоалетката и се натъкна на красива старинна кутия.

Златни бутонели, или поне тя предполагаше, че са златни. И сребърни, с лъскави сини камъни. Диамантени копчета, златен часовник. А в малка кутийка лежеше женски пръстен с диаманти и рубини във формата на сърце.

Лилибет остави кутийката на тоалетката и зарови из другите чекмеджета, където намери нова пачка банкноти.

Е, все пак си плати, копеле! Плати си доста добре.

Тя прибра банкнотите в кутията за бижута и я понесе под мишница.

Застана наред стаята, като дишаше тежко от вълнение, а кокаинът танцуваше в кръвта ѝ. Зачуди се дали да не разхвърля спалнята, но реши, че не е разумно. А тя беше разумен човек.

Нуждаеше се от време, за да превърне бижутата в пари, а парите — в дрога. Време бе да изчезва от града. Но трябваше да остави нещата такива, каквито си бяха.

Щеше да излезе от другата страна, за да не би любопитната ѝ майка да я види.

Но когато се върна в коридора, откри, че се е вторачила в стълбите към третия етаж.

Какво ли имаше там? Вероятно нещо хубаво. Нещо, за което можеше да се върне по-късно. Нещо, което щеше да я направи богата.

Гърдите ѝ свистяха от ускорения дъх. Кожата ѝ бе леденостудена. Но не можа да устои на желанието да се качи по стълбите. Беше сама в къщата, нали? А това я правеше нейна.

Да, това беше нейната къща.

Лилибет преглътна, за да овлажни гърлото си и тръгна нагоре. Потрепери.

Гласове? Как можеше да чува гласове, когато тук нямаше друг, освен нея? Но гласовете я спряха и подтикнаха да се върне.

Нещо тук не е наред. Има нещо лошо. Време е да изчезваш.

Стори ѝ се, че някакви ръце я блъскат по гърба. Тя протегна треперещата си ръка към дръжката на вратата.

Смяташе да я отвори бавно и да надникне вътре. Но в мига, когато докосна дръжката, вратата се отвори широко.

Лилибет видя мъжа и жената на пода, чу писъците на бебето в люлката. Видя очите на жената — ококорени и слепи. Мъртви.

Мъжът, чиято коса блестеше като злато на мъждивата светлина, се обърна към нея.

Лилибет се опита да изпищи, но не успя да си поеме дъх. Когато отвори уста, нещо проникна в нея. В следващия ужасяващ миг се превърна в нея, после сякаш мина през тялото ѝ. Студено, злобно и страшно нещо.

В стаята се появи нова фигура. Женска, в дълга роба.

Жулиен.

В безмълвен ужас Лилибет се обърна и побягна.

ГЛАВА 17

За по-малко от двадесет и четири часа Диклън откри, че има повече помощници в къщата, отколкото бяха нужни. Очевидно всички в Луизиана бяха поканени на сватбата и имаха желание да помогнат.

Имаше бояджии, водопроводчици и дърводелци. Макар да се сети, че ако само половината от хората бяха решили да ремонтират опожарената плантация, където бе планирана сватбата, щяха да свършат за около двайсет минути, Диклън реши да не споделя мисълта си с тях. Щеше да е грубо от негова страна.

А и той наистина се радваше на помощта. Напомняше си за това винаги, когато почувстваше, че отговорността за някои части от къщата се изплъзва от ръцете му.

Беше очаквал с нетърпение да покрие долната тераса сам, но се утеши с мисълта, че един добър ураган щеше да изиска ново покриване. Бе възнамерявал да изцикли и лакира сам пода в балната зала, но се примири, когато си помисли за всички останали подове в къщата, които го очакваха.

А и определено нямаше нищо против да повери външните бояджийски работи на другого. Беше тежка и изморителна работа, а след като я зачеркна от списъка си, се почувства свободен да се заеме с долната тоалетна, да закачи разкошния полилей, който бе купил за фойето, и да довърши плановете си за мокрото помещение. И...

Е, наистина имаше още доста работа.

За Диклън беше истинско удоволствие да наблюдава как Ефи се измъкваше от работа по време на обедната си почивка. Дори и когато водеше майка си със себе си. Госпожа Рено беше по-излъскана и стара версия на дъщеря си, с очи като орел и глас на старшина.

Реми беше прав, наистина бе страшна. Диклън се криеше от нея, когато бе възможно, при това, без да се засрами.

На втория ден от кампанията Диклън тръгна към задната тераса, за да провери как напредва работата. Чувстваше се горд заради плочките, които бе подредил, и бе покрит с прах от рязането им.

Шумът беше оглушителен. Гласове, радио, електрически инструменти. Макар и да обичаше весели компании, би дал хиляда долара, за да остане сам в къщата си за пет минути.

— Джим Реди? Искам тези прозорци да блестят, чуваш ли ме? Как ще изглеждат на снимките, ако ги оставиш мърляви? Захващай се за работа, момче!

Гласът на госпожа Рено накара Диклън да се завърти енергично и да смени посоката. Едва не прегази Одет в бързината.

— Хей, извинявай. Добре ли си? Не те видях. Искях да избягам.

— Голяма лудница е тук.

— Абсолютно си права. Ако в деня на сватбата мястото не отговаря на изискванията на генерал Рено, всички ще бъдем разстреляни.

Диклън хвана Одет подръка и я поведе към библиотеката, като мислеше само за собственото си спасение. След като влязоха вътре, той бързо затвори вратата.

— Може ли да дойда да живея в твоята къща?

Одет се усмихна, но, за разлика от друг път, очите и не се оживиха.

— Ти си чудесно момче, Диклън. Правиш всичко това заради приятеля си.

— В момента не правя друго, освен да се пазя.

— Знам, че предпочиташ тези хора да си тръгнат и да те оставят да си играеш сам с къщата си.

— Ами... не знам — сви рамене той. — След като си тръгнат, пак ще има доста работа. Сега няма да се занимаваме с третия етаж и слугинските помещения, ще довършим само още една стая на втория. Ще ми кажеш ли какво не е наред, мис Одет?

— Трябва да събера сили.

Тя остави пазарската си чанта и отиде да разгледа книгите му. Огромни количества от тях все още бяха прибрани в кашони, но тя си представи как щеше да изглежда библиотеката. Високи кули с думи, някои стари и оръфани, други — чисто нови. Дребни съкровища, наситени цветове.

— Имаш въображение — похвали го тя. — Представяш си какво искаш и го осъществяваш. Това е чудесно умение, скъпи.

— Някои хора го наричат ограниченост.

— Ти си всичко друго, но не и ограничен. В главата ти има безброй канали. Аз съм много привързана към теб, Диклън.

— Аз също съм привързан към теб. Защо не седнеш, мис Одет? Изглеждаш изморена.

И притеснена, добави той наум.

— Да приготвя ли по едно студено питие? — попита.

— Не. Не искам да рискуваш да попаднеш в ръцете на Сара Джейн Рено. Тя наистина е опасна.

— Да. Каза ми да се подстрижа до края на седмицата, за да не изглеждам занемарен, но пък да не приличам на новобранец — намусено се оплака Диклън и прокара ръка през косата си. — Освен това ми обясни, че щяла да сложи луксозни сапуни, кърпи и т.н., в баните в деня преди сватбата. Заплашен съм със смъртно наказание, ако посмея да ги използвам. И трябвало да вкарам повече зелени растения в къщата. Никоя къща не можела да диша без зелени растения.

— Просто е нервна, скъпи. Ефи е любимката ѝ. Най-малката ѝ дъщеря — обясни Одет, после стисна устни. — Диклън, срам ме е да кажа онова, което трябва. Няма да те виня, ако след като свърша, ме помолиш никога вече да не идвам в дома ти.

Думите на Одет го разтревожиха не по-малко от болката в очите ѝ.

— Не можеш да кажеш нищо, което да ме накара да те прогоня от дома си, мис Одет. Какво се е случило?

— О, Господи, ако това провали отношенията между теб и Лена, никога няма да си простя. Дъщеря ми те обра — избъбри тя набързо. — Проникна в дома ти и открадна.

Със свито сърце, Одет бръкна в торбата си и извади кутията за бижута.

— Това беше в стаята ѝ. Знаех, че е твоя, още преди да погледна вътре и да видя бутонелите с инициалите ти. Не знам дали всичко е тук, но не намерих друго. Ако нещо липсва...

— Лесна работа, ще проверим. Но искам веднага да седнеш.

Тя кимна и се отпусна на един стол.

Диклън потисна гнева си, сложи кутията на масата и я отвори. Първо видя кутийката с пръстена на Лена, вдигна капака и усети как яростта му преминава, когато камъните блеснаха пред очите му.

— Добре — въздъхна той. — Най-важното е все още тук.

Доколкото успя да види, всичко си беше на мястото, с изключение на двете хиляди в банкноти по дваайсет, стегнати със стара щипка за пари, принадлежала на дядо му.

— Всичко е тук — съобщи той.

— Не ми казваш истината — отвърна Одет мрачно.

— Липсват само малко пари.

— Трябва да знам колко, за да мога да ти ги върна.

— Да не мислиш, че бих взел пари от теб? — извика Диклън, а Одет потръпна леко, когато долови гнева му. — Погледни ме. Мислиш ли, че бих взел пари от теб заради това? Заради каквото и да е?

Старата жена стисна устни, за да спре треперенето им.

— Аз съм отговорна за нея.

— А не би трябвало да се чувстваш отговорна. Не ме обиждай повече с предложения за пари.

Въпреки че си бе обещала да не плаче пред Диклън, Одет не можа да сдържи сълзите си.

— Знам я каква е. Знам, че никога няма да стане такава, каквато се надявах и желяех още от момента, когато я усетих в себе си. Но тя ми даде Лена.

Одет извади носна кърпичка и избърса бузите си. Нямаше да плаче повече.

— Очаквах, че може да открадне от мен, преди да изчезне отново, но не мислех, че ще обере и теб. Въобще не ми е минавало през ума и съжалявам за това.

— Искаш ли отново да ме погледнеш в очите и да видиш дали те обвинявам?

— Не. Знам, че не ме виниш. О, Диклън, искам те за моята Лена. Седя си тук, знам, че дъщеря ми е откраднала от теб, а си мисля само, че те искам за моето мило дете.

— Това е чудесно, защото и аз я искам за себе си — усмихна се Диклън, като взе кутийката с пръстена и пристъпи към стола на Одет. — Купих ѝ това. Защо не и кажеш някоя добра дума за мен, така че като ѝ го дам, да не ми откаже?

Одет погледна пръстена и въздъхна.

— Точно като за нея. Направо е идеален. Тя има добро сърце, Диклън, но по него има много белези. Лена е силна. Понякога се

тревожа, че е прекалено силна и ще забрави как да дава. Трябва да поговоря с нея по въпроса.

— Да.

— А ти ще трябва да решиш как да я задържиш да не се отдръпне, когато разбере. Защото тя ще иска да се отдръпне.

— Не се тревожи. Къде е Лилибет?

— Отиде си. Намерих кутията в стаята ѝ тази сутрин. Почти не е излизала оттам от вчера. И когато видях кутията, я взех и я скрих на място, където да не може да я намери. После се скарахме. Тя си събра багажа и си тръгна. Но ще се върне — добави тя със същия мрачен тон като Лена. — След година-две. И ще играем същия театър отново.

— Ще мислим за това, когато се случи — успокои я Диклън, като се наведе и я целуна по бузата. — Обичам те — каза тихо, а когато очите ѝ се напълниха отново, я хвана за ръката. — Независимо дали Лена е готова или не, вече сме семейство. А хората от едно семейство се поддържат.

— Когато се запозная с майка ти — успя да промълви Одет, — ще я прегърна много здраво.

— Това определено ще ѝ хареса. Хайде сега да отидем да разгледаме какво става наоколо, а ти ще ме пазиш от генерал Рено.

Диклън не очакваше да бъде тормозен прекалено дълго и не бе разочарован. Към края на деня, когато повечето му доброволни работници си бяха събрали багажа, Ефи и майка ѝ го бяха приклецили в задната градина, се появи Лена.

Тъй като се намираше в средата на серията си от: „аха“, „разбира се“ и „няма проблеми“, които се бяха превърнали в единствената му реакция към сватбените вълнения на дамите Рено, Диклън реши, че заканата в очите на Лена може да му донесе само облекчение.

— Парапетите и колоните ще бъдат увити в тюл и дантела.

— Аха.

— По терасите ще подредим бели кошници с цветя.

— Разбира се.

— Цветарите ще дойдат рано в деня на сватбата, така че не трябва да им се пречкаш. Искам само да се увериш, че имат достъп до всички места, които съм отбелязала на тази карта.

— Няма проблеми — отвърна Диклън. — Лена! — извика той, като се протегна и я стисна за ръката като удавник, хванал въже. — Тъкмо говорехме за подредбата на цветята.

— Цветята са пейзажът на всяка сватба — заяви госпожа Рено, като си записа нещо в бележника, който разносяше навсякъде. — Как си, Лена?

— Благодаря, добре, госпожо Сара Джейн. Виждам, че се вълнувате от предстоящия важен ден. Ефи, сигурно си полуобезумяла заради всичките подробности.

— Отдавна преминах етапа на полубезумие. Вече съм напълно откачила.

— Всичко ще е прекрасно — каза Лена усмихнато въпреки мрачното си настроение. — Рододендроните ще изглеждат великолепно в деня на сватбата.

— Да, градините ще са чудесна гледка — съгласи се госпожа Рено и отново погледна списъка си. — За съжаление нямахме време да издигнем венчално дърво, по което да закачим грахови гирлянди — добави тя, като погледна Диклън обвинително.

— Може би семейство Франк ще успеят да нагласят нещо — бързо отвърна той. — Бихте ли ме извинили за минута? Трябва да покажа нещо на Лена.

Щастлив от успешното си бягство, Диклън повлече Лена към терасата на втория етаж. По стълбите все още се движеха някои от трудолюбивите мравки на генерал Рено.

— Наистина са като мравки — промърмори Диклън. — Изпълзват от нищото, когато не гледаш към тях.

— За какво говориш?

— За хората. Навсякъде са. Но мисля, че балната зала е свободна.

— Май се чувстваш попритиснат, а, скъпи?

— Мисля си за приятна ваканция в Мауи, докато всичко това приключи. Но трябва да призная, че съм възхитен от жените.

— Така ли?

Лена огледа стълбите, брезентите, остатъците от строителни материали и си представи двете жени, които се движеха сред тях и смело планираха украсите от тюл и дантела.

— И защо си толкова възхитен?

— Заради способността ви да водите любезен разговор за рододендрони, когато сте бесни — отговори той, като надникна в балната зала и въздъхна. — Чисто е. Та мисълта ми беше, че повечето мъже не могат да не си излеят яда на първия, когото срещнат. Е... — отвори ѝ вратата той. — Какво мислиш?

Стените бяха бледорозови, а подът блестеше в златисто.

— Огромна е.

— Идеална е за празненството. Генерал Рено каза, че очакваме двеста и петдесет души. А иначе можеш да затвориш вратите хармоники и да превърнеш залата в няколко уютни салона.

Диклън отиде и дръпна една от вратите.

— Не е ли великолепна? — попита той, като прокара нежно пръсти по дървото. — Такава изработка. Преди повече от сто години. Мразя да ги затварям. Виж как отиват на розетките по тавана. Тибалд свърши страхотна работа с тях.

Лена наистина бе побесняла след разговора с баба си, но сега усети, че гневът ѝ се стопява, докато наблюдаваше гордостта и удоволствието на Диклън.

— Това е истинска любов, нали? Ти и къщата. Повечето мъже не поглеждат и любимата си жена така, както ти гледаш вратите.

— И теб гледам по същия начин.

— Затрудняваш ме. Гневът ми започва да се изпарява. Каж ми защо не си бесен, Диклън. Защо не те е яд, че е откраднала от теб?

— Бесен съм. А ако някога отново видя Лилибет, и тя ще го разбере.

— Би трябвало да отидеш в полицията.

— Мислех си по въпроса. Може и да си получа част от парите, но мис Одет ще се засрами ужасно.

— Тя вече се срамува.

— Знам. И защо да засилвам срама ѝ? Получих си обратно нещата, които имаха значение.

Заля я нова вълна от горчивина.

— Тя е идвала в дома ти, ровила е из нещата ти. Откраднала е от теб!

Диклън повдигна вежди.

— Пак ли започваш да беснееш?

— По дяволите, Диклън, тя е проникнала в дома ти. Не е същото, като да краде от мен или от баба. Колко е взела?

— Около две хиляди.

Лена стисна устни.

— Утре ще ти изпратя чек.

— Знаеш, че ще го скъсам. Задръж си парите, Лена. Реших, че урокът не ми е излязъл чак толкова скъпо. Ако живееш в провинцията и държиш къщи ценни неща и пари, не може да тръгнеш нанякъде и да оставиш отворено.

— Ако беше заключил, тя щеше да счупи някой прозорец.

— Да. Затова ще си взема няколко кучета. Винаги съм искал куче. Мислех да отида в кучешкия приют след сватбата. Искаш ли да дойдеш с мен?

Лена поклати глава.

— Губиш две хиляди долара, макар да се обзалагам, че са били повече, заради гадна и крадлива наркоманка, а отговорът ти е да си купиш кучета?

— Реших да се позабавлявам. Какво ще кажеш? Те ще бъдат и твои кучета.

— Престани, Диклън.

— Аха — ухили се той и тръгна към нея. — Хайде да си вземем няколко помиарчета, Лена. Ще се упражним с тяхното възпитание, преди да се появят децата ни.

— Взимай си кучета само за себе си — отвърна тя, но все пак се усмихна. — Но ще трябва да тичаш подир тях, когато напикаят скъпите ти килими и ти изядат обувките.

— Може да помолим Руфъс да ги научи на добри маниери. Хей, носиш моите обици — зарадва се той, а после я прегърна и понесе в бавен танц.

— Обиците вече са си мои.

— Да, но си мислиш за мен, когато ги слагаш.

— Може би. Но после си мисля колко ми отиват и те забравям напълно.

— Е, тогава ще трябва да измисля друг начин да ти напомням за себе си.

— Огърлица — усмихна се тя, като зарови пръсти в косата му. — Няколко хубави блестящи гривни.

— Мислех си за пръстен на крака.

Лена се засмя и се притисна към него. Танцуваха валс, а в главата ѝ свиреше нежна мелодия. Онази, която бе чувала Диклън да си тананика или подсвирква. Усещаше миризмата на работния ден по него — потта и праха, а под тях — мекия аромат на сапун от сутрешния му душ. Бузата му стържеше леко по нейната, тъй като Диклън бе забравил да се обръсне.

Тя си помисли, че ако животът бе приказка, щяха да си останат така. Щяха да валсuvat по лъскавия под, докато слънцето залезе, цветята разцъфнат и ги обляят светлините от стотиците малки кристални призми на полилея.

— Изпитвам невероятни чувства към теб. Никога преди не съм имала такива към някого. Не знам какво да правя.

— Дай ми чувствата си — помоли я той и я целуна по косата. — Ще се грижа за тях.

Не бе осъзнала, че е проговорила на глас. Не бе искала да го прави. Диклън я притисна още по-плътно към себе си. Главата ѝ се завъртя, музиката засвири още по-силно. Тежкия аромат на лилии я замая.

— Чуваш ли? — попита той, като я стисна с треперещи ръце. — Цигулки.

— Не мога да...

Гласът му звучеше някъде отдалеч. Тя се помъчи де се съсредоточи върху лицето му, но върху него се появи друго.

— Замаяна съм.

— Хайде да седнем — предложи Диклън и двамата отпуснаха на пода. — И ти чу музиката. Усети я.

— Чакай малко.

Лена се опита да се стегне. В балната зала нямаше никой, освен тях. Нямаше музика, кристален полилей и вази с бели лилии. Но все пак бе чула, бе видяла и помирисала.

— Не знаех, че халюцинациите са заразни каза тя.

— Не са халюцинации, а спомени. Те са танцували тук. Люсиен и Абигейл. Също като нас. Обичали са се като нас — обясни Диклън, но като видя отрицателното клатене на главата ѝ, изруга. — Добре, по дяволите, той я е обичал така, както аз обичам теб. И между тях още

има нещо живо. Нещо, което трябва да бъде свършено или просто признато. Ние сме тук, Лена.

— Да, тук сме. Но аз не искам да живея чужд живот.

— Не е така.

— Почувствах го така. А да живееш живота на друг човек, означава и да умреш от неговата смърт. Той се удавил в онова езеро отвън, а тя...

— Тя е умряла в къщата.

Лена си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Зависи на чия история вярваш.

— Знам, че е умряла тук. Горе, в детската стая. Нещо ѝ се е случило там, а той никога не го е узнал. Тъгувал е до смърт, без да знае какво е станало. Трябва да го разбере заради него. И за себе си. Имам нужда от помощта ти.

— Какво мога да направя?

— Ела в детската стая с мен. Вече сме по-близки. Може този път да си спомниш.

— Диклън — погали го тя по бузите. — Няма какво да си спомням.

— Закачаш бутилки против духове по дърветата ми, а отричаш възможността за прераждане, за която самата ти заговори.

— Не отричам. Просто няма какво да си спомня, защото аз не съм Абигейл. Ти си.

Стори му се, че Лена е надянала месингов бокс и го е праснала в корема. Зави му се свят.

— Я стига! Това е невъзможно.

— Защо?

— Защото... — изчервен и странно притеснен, той скочи на крака. — Искаш да кажеш, че съм бил момиче?

— Не разбирам защо това те шокира толкова. Някои от нас жените са чудесни същества.

— Не съм жена. Не съм бил.

— Това ми се струва най-разумното обяснение, ако въобще нещо тук звучи разумно.

— Не е разумно. Ама хич.

— Ти си човекът, който непрестанно чува плача на бебето — меко каза Лена. — А обикновено така става с майките. Онази стая горе

те привлича така, както бебето привлича майка си. Макар да се страхуваш, вечно се връщаш там. Каза ми, че съвсем лесно си се ориентирал из слугинските помещения и коридори. Абигейл със сигурност е знаела как да се ориентира там, но Люсиен — надали.

— Къщата е била негова.

Но Диклън си припомни как бе гледал през прозореца към двамата мъже, яздещи към къщата. Защо би си представял как наблюдава Люсиен, ако самият той е бил Люсиен?

— Има и още няколко неща — продължи Лена. — Онзи ден, когато се отбих тук, те видях да вървиш към езерото. Беше изпаднал в нещо като транс, вървеше странно. Тогава не осъзнах какво ми се е сторило толкова странно, но сега знам. Ходеше като жена в напреднала бременност — обясни тя, а Диклън я загледа ужасено. — Притискаше ръка към кръста си и правеше малки, предпазливи крачки.

— Значи искаш да кажеш не само, че съм бил момиче, ами и бременно момиче?

— За Бога, скъпи, някои хора вярват, че можеш да се преродиш в пудел. Какво толкова лошо има в една бременна жена?

— В даден момент бременните жени раждат и тогава трябва да изкарат няколко килограмово бебе от доста тясно място.

Ужасът по лицето му бе толкова комичен, че Лена отпусна и изложи теорията си съвсем спокойно.

— Не мисля, че в този живот ще ти се наложи да раждаш. Но не смяташ ли, че ако разгледаш загадката от този нов ъгъл, може да откриеш отговорите, които търсиш?

Диклън изпита желание да се пипне по чатала, за да се увери, че всичко си му е на мястото. Или пък да се оригне силно и мъжествено.

— Другата идея ми харесва повече — промърмори той.

— Помисли си все пак, скъпи. Трябва да вървя на работа.

— Чакай, чакай — втурна се той след нея. — Пускаш ми такава бомба, а сега си тръгваш?

— Трябва да работя.

— Ела тук, след като затвориш. Остани при мен.

— Налага се да остана при баба за няколко нощи, докато се почувства по-стабилна.

— Добре, добре — въздъхна той. — Чакай да опитам нещо.

Диклън я завъртя и впи устни в нейните, после удължи нежно целувката.

— Усети ли нещо лесбийско в това? — попита той.

— Хм — замисли се Лена престорено. — Не. Мога да свидетелствам, че този път си абсолютен мъж. А сега ме остави. Имаш предостатъчно работа за следващите няколко дни, така че мозъкът ти ще е зает с други мисли. Тази история е чакала сто години, може да почака до след сватбата на Реми.

— Върни се и остани при мен, когато мис Одет се оправи.

— Добре.

— Обичам те, Лена.

— Страхувам се, че наистина е така — прошепна тя и си тръгна.

Лена напусна бара колкото се можеше по-рано, но все пак минаваше един сутринта, когато спря пред къщичката в блатото. Лампата на терасата светеше и пеперудите се въртяха като луди около нея. Тя поседя отвън за момент, заслушана в музиката на нощните птици и жабите и лекия шепот на вятреца.

Това беше мястото на детството ѝ. На сърцето ѝ. Макар да си бе създала живот в града, идваше тук, когато бе най-щастлива или притеснена. Тук идваше, за да мисли и да мечтае.

Навремето си бе позволявала да се унася в онези типично женски мечти за романтика, красив мъж, влюбен в нея, дом, деца и неделни сутрини.

Кога беше престанала да мечтае?

В онзи лепкав летен следобед. В горещия ден, когато бе видяла как момчето, което обичаше с цялото си диво сърце, се чука с майка ѝ на прокъсано одеяло до блатото.

Нейното блато. Нейното момче. Майката, която се водеше за нейна.

Това бе разделило живота ѝ на две. Времето преди, когато все още имаше надежда, невинни мечти и вяра. И времето след това, където имаше само амбиция, решителност и обет никога вече да не вярва.

Знаеше, че момчето вече няма никакво значение. Дори едва можеше да си представи лицето му. Майка ѝ също нямаше значение. Но моментът имаше.

Без този момент кой знае накъде би поел животът ѝ. О, тя и момчето щяха да се разделят. Но можеше да стане мило и нежно, с хубав спомен за първата любов.

Но онази грозна гледка на секс и предателство я беше белязала. Тогава в миг бе разбрала нещо, което иначе можеше да учи в продължение на години — че за жената е по-умно и по-безопасно да кара влака сама. Мъжете идваха и си отиваха, затова жената трябваше само да им се наслаждава.

Но да ги обича бе равно на самоубийство.

Самоубийство? Лена поклати глава, докато излизаше от колата. Звучеше прекалено драматично. Разбитото сърце не означаваше смърт.

Но той бе умрял от него.

Тя чу ясно гласа в главата си. Точно така. Люсиен Мане бе умрял не от ножа и не от водата в езерото.

А от разбитото си сърце.

Лена влезе в къщата и видя, че под вратата на Одет светеше. Докато отиваше към стаята ѝ, чу потупването на опашката на Руфъс по пода.

Открехна леко вратата и видя баба си седнала в леглото с книга в ръка. Вярното куче лежеше на пода.

— Защо си будна толкова късно? — попита Лена.

— Чаках те. Мислех, че ще се забавиш още поне час.

— Тази вечер нямаше голяма навалица.

Одет потупа крайчеца на леглото си в покана.

— Тръгнала си си по-рано, защото се тревожиш за мен. Не трябваше да го правиш.

— Навремето ми казваше, че тревогите са твоя работа — отвърна Лена, като полегна и сложи глава на ръката на баба си. — Но сега и аз се тревожа. Съжалявам, че тя те нарани.

— О, бебче, това сигурно ѝ е работата. И наистина е добра в нея — усмихна се Одет и погали косата на Лена. — Но имам теб. Имам моята Лена.

— Мислех си какво ли е било за теб и дядо да отглеждате бебе, след като вече сте отгледали собственото си дете.

— Ти беше само удоволствие и за двама ни.

— А това ме накара да се сетя как семейство Мане са върнали баба ти тук, когато е била бебе. Помниш я добре, нали?

— Да, наистина я помня добре. Приличаш на нея. Виждала си старите снимки и го знаеш.

— Тя някога казвала ли е, че Мане Хол е трябвало да ѝ принадлежи?

— Никога не съм чувала нещо подобно. Тя беше щастлива жена, Лена. Може би по-щастлива, отколкото щеше да е в Мане Хол. Беше страхотна готвачка и ме научи и мен. И разказваше чудесни истории. Понякога измисляше разни неща, които ми се струваха абсолютно истински. Можеше да стане писателка, ако беше искала.

— Сигурно е мислила за родителите си и семейство Мане. Независимо колко щастлива е била тук, трябва да е мислила и за тях.

— Предполагам, че е така. Носеше цветя на гроба на баща си. Носеше ги всяка година на рождения си ден.

— Така ли? Никога преди не си ми го казвала.

— Твърдеше, че му дължала живота си, както и този на децата и внуците си. Дори оставяше цветя на гробовете на Жозефин и Анри Мане, макар да не се молеше там. И до годината, когато умря, правеше и още нещо на рождения си ден. Носеше цветя и ги хвърляше в реката. И казваше молитва.

— Мислиш, че го е правила заради майка си?

— Никога не ми е казвала, но така мисля.

— Вярваш ли, че Абигейл е там? В реката?

— Някои хора твърдят така.

Лена повдигна глава.

— Аз не питам хората, а теб.

— Знам, че понякога, когато се разхождам по брега, изпитвам ужасна тъга. Вярвам, че понякога старите души търсят нов живот. И продължават да търсят докато намерят подходящ. А ти какво търсиш?

Лена се отпусна отново и затвори очи.

— Мислех, че съм го намерила. Но вече не съм толкова сигурна. Той ме обича, бабо.

— Знам, че те обича.

— Ако и аз го обичам, всичко ще се промени.

Одет се усмихна и загаси лампата.

— Разбира се, че ще се промени — промърмори тя и продължи да гали косата на внучката си. — Това е съвсем сигурно.

ГЛАВА 18

Като домакин на ергенското парти на Реми, Диклън се чувстваше задължен да остане до края. А горчивият край беше мъряв бордей във Френския квартал, където алкохолът пробиваше дупки в стомаха, а стриптийзърките отдавна бяха преминали разцвета си.

Но вече никой не се интересуваше от това.

В името на доброто приятелство Диклън пъкна последния си долар в овехтял жартиер върху отпуснатото бяло бедро и вдигна замаяния Реми на крака.

— Хайде да вървим, приятелю.

— Какво? Сутрин ли е вече?

— Почти.

Докато излизаха навън, хванати подръка не само заради приятелските чувства, но и по необходимост, Реми се огледа наоколо.

— Къде са всички?

— Някои загубиха съзнание, други са в затвора, а трети — мъртви.

— Лигльовци — ухили се Реми. — Но ние с теб все още се държим.

— На сутринта ще започна лечение с антибиотици за всеки случай — отвърна Диклън, като се спъна и се хвана за Реми с две ръце. — Прекалено силна гравитация. Тук има ужасно силна гравитация.

— Хайде да отидем и да си намерим друга гола жена.

— Мисля, че вече видяхме всички голи жени. Време е да се прибираме у дома, приятелю.

— След три дни ще се женя — изфъфли Реми, като вдигна четири пръста. — И старият Реми вече няма да скита.

Той се огледа наоколо. Улиците бяха почти безлюдни и блестяха от лекия дъждец.

— Трябва ли да изкарваме някого от затвора? — попита той.

— Майната им.

— Правилно. Къде е момичето ми? Ефи! — изкрещя Реми, а името отекна из притихналите улици.

Диклън отново се препъна и седна в една локва.

— Майната му, Реми. Хайде да спим тук.

— Трябва да си намеря момичето и да правя любов с моята сладка Ефи.

— Сега не можеш да го вдигнеш и с крик.

— Обзалагаш ли се?

Реми се протегна към ципа си, но в мозъка на Диклън бяха останали достатъчно клетки, които го накараха да се надигне и да спре приятеля си.

— Прибери това нещо, преди да се нараниш. Ще ни арестуват за неприлично поведение.

— Няма проблеми. Ние сме адвокати.

— Говори само за себе си. Трябва да намерим такси.

— Такси до дома на Ефи. Къде е моята свенлива булка?

— У дома в леглото си. Там, където са всички почтени жени в...

— той повдигна китката на Реми и се опита да фокусира поглед върху часовника. — В ранна утрин. Лена си е в леглото. А тя мисли, че аз съм жена.

— Сигурно не я чукаш достатъчно добре.

— Не е така. Ама че си задник. Напомни ми по-късно да те фрасна заради това. Мисли, че аз съм Абигейл.

— Не си се опитвал да носиш бельото ѝ или нещо подобно, нали, синко?

— Най-много харесвам черните дантелени бикини с розичките. С тях бедрата ми изглеждат по-фини.

— Сигурен бях, че се шегуваш. Чакай.

Реми спря, наведе се и опря ръце на коленете си. После бавно се изправи.

— Фалшива тревога. Няма да драйфам.

— Чудесни новини. Такси! — извика Диклън. — Влизай!

— Къде живея? — попита Реми. — Знаех много добре, но забравих. Мога ли да се обадя на Ефи и да я попитам?

За щастие. Диклън си спомни и съобщи адреса на шофьора. Реми захърка на рамото му, а той се помъчи да остане в съзнание, докато

изпълни и последното си задължение — да заведе приятеля си у дома жив.

Пред дома на Реми той сръчка приятеля си с лакът.

— Какво? Къде? — извика Реми. — А стига бе! Аз съм си у дома. Какво ще кажеш за това, а?

— Можеш ли да се справиш сам оттук? — попита Диклън.

— Нося на пиене. На цели шест галона — отвърна Рем като се завъртя и звучно целуна приятеля си по устата. — Обичам те, скъпи. А ако беше Абигейл, щях да те целуна с език.

— Пфу! — беше единственото, което Диклън успя промърмори, докато Реми излизаше от колата.

— Ти си най-добрият приятел, който някога съм имал. А това беше най-прекрасното ергенско парти в историята на ергенските партита. Сега ще се издрайфам и после ще поспя.

— Добре, направи го — кимна Диклън, после се обърна към шофьора. — Изчакайте тук.

Двамата приятели се запрепъваха към входа.

— Добре, всичко е наред — оповести Диклън, когато се върна в таксито. — Знаете ли къде е старият Мане Хол?

Шофьорът го погледна в огледалото за обратно виждане.

— Мисля, че да.

— Е, аз живея там. Моля ви, заведете ме у дома.

— Пътят е много дълъг — предупреди шофьорът, като огледа Диклън внимателно. — Имате ли достатъчно пари?

— Имам. Имам много пари — изсумтя той, като измъкна няколко банкноти от джоба си и ги пръсна из таксито. — Добре съм се заредил.

— Не е лъжа — поклати глава шофьорът и потегли. — Сигурно е било страхотен купон.

— Така си е — промърмори Диклън и се просна по лице на седалката.

Следващото нещо, което осъзна, бе, че в главата му гърми Диксиленд. Все още лежеше по корем, но усещаше в устата си целия пясък от плажа в Уайкики, а езикът му бе сякаш покрит с козина.

Някакъв садист пронизваше раменете му с копия.

— Света Богородице, моли се за нас грешниците.

— Молитвите няма да ти помогнат, скъпи. Просто се обърни по гръб, но бавно. И още не отваряй очи.

— Умирам. Повикай свещеник.

— Стига, стига. Лена е при теб.

Тя повдигна главата му нежно и развеселено.

— Изпий това.

Диклън отпи, задави се и усети нещо зловещо да се влива в гърлото му. Опита се да се защити и да отблъсне чашата от устните си и отвори очи.

Звукът, който излезе от устата му, наподобяваше женски писък, макар Диклън да предпочиташе да умре, отколкото да си го признае.

Лена изцъка с език.

— Казах ти да не си отваряш очите.

— Какви очи? Чии очи? Няма такива.

— Изпий остатъка.

— Махни се и вземи отровата със себе си.

— Не е хубаво да говориш така на човек, дошъл да се погрижи за теб на смъртното ти легло.

Диклън се отпусна назад и сложи възглавницата върху лицето си.

— Откъде разбра, че умирам?

— Ефи ми се обади.

— Кога е погребението на Реми?

— Реми е късметлия, че сключва брак с жена, която е толерантна, разбираща и има чувство за хумор. Колко стриптийз бара посетихте снощи?

— Всичките в града. По цялата земя.

— Предполагам, че това обяснява наличието на дамски принадлежности около врата ти.

— Няма такива неща — възрази Диклън, но когато опипа под възглавницата, докосна жартиер. — О, Господи. Имай милост. Убий ме и ме избави от мъките.

— Добре, скъпи.

Лена притисна леко възглавницата към лицето му, той размаха ръце и се надигна. Бузите му бяха зачервени, а кръвясалите очи гледаха диво.

— Това не беше смешно.

— Трябваше да се видиш с моите очи — засмя се тя.

Диклът все още беше облечен с дрехите си от предишната вечер. Смачканата, изцапана с алкохол риза се измъкнала от джинсите. От джоба ѝ се подаваше друг жартиер в розово и сребристо. Той присви очи измъчено.

— Ще се почувстваш по-добре след малко — утеши го Лена. — След като си вземеш душ и хапнеш нещо, за да си оправиш вкуса от отварата ми. Усещанията в крайниците ти ще се върнат. Вероятно след около два-три часа.

Някой беше обръснал козината от езика му, но Диклът не бе сигурен дали се чувства по-добре така.

— Какво имаше в онази отрова, която ми даде?

— Не ти трябва да знаеш. Сложих и четири аспирина, така че не взимай повече. А сега ще ти приготвя лек омлет и препечени филийки.

— Защо?

— Защото изглеждаш ужасно измъчен.

Тя се наведе да го целуне, но се отдръпна бързо и размаха ръка пред лицето си.

— Господи, скъпи, трябва да направиш нещо за дъха си, преди да убиеш някого с него.

— Кой пък те пита тебе?

— Вземи си дълъг душ. Воних на кръчма — каза тя и се надигна. — Как стана така, че днес нямаш работници?

— Очаквах тежък махмурлук, затова ги предупредих, че всеки, който дойде преди три следобед, ще бъде екзекутиран без съд и присъда.

Лена погледна часовника си.

— Е, имаш още няколко часа.

— Ако трябва да стана от леглото, ще взема пушката. Нямам желание да те убивам, но ще го направя.

— Ще бъда в кухнята. Донеси си оръжието, скъпи, и ще видим дали си спомняш как да го използваш.

— Това евфемизъм ли беше? — извика той след нея и незабавно съжали, че е повишил глас.

Стисна главата си здраво и се надигна от леглото с треперещи крака.

Лена се усмихваше по целия път до кухнята. Засмя се по-силно, когато чу затръшването на врата. Обзалагаше се, че Диклът ще

съжалява заради силния шум, който бе вдигнал. Но после чу още две затръшвания и се огледа.

Е, добре, човек не можеше да победи духовете с пушка.

— Вдигайте колкото си искате шум — каза тя, като тръгна към кухнята. — Въобще не ме плашите.

Вратите на библиотеката се залюляха, когато мина покрай тях. Тя не им обърна внимание. Ако един мрачен, миризлив мъж не можеше да я прогони, то някакъв си проклет дух със сигурност нямаше да успее.

Диклън изглеждаше толкова сладък, помисли си тя, докато търсеше кафето. Пребледнял, мъжествен и ядосан. И с онзи глупав жартуер около врата си.

Мъжете си губеха акъла, когато видеха гола жена. А група мъже в компанията на жени, готови да се събличат под звуците на музика, имаше не повече разум от китка магданоз.

Лена зареди кафеварката и започна да разбива яйца в голяма купа. Внезапно се сети, че за първи път в живота си правеше закуска на мъж, с когото не бе спала предишната нощ.

Странно, нали?

Още по-странно беше, че си тананикаше весело в кухнята на раздразнен махмурлия, който се бе държал грубо с нея.

Това не ѝ бе присъщо. Какво ставаше тук?

Беше се учудила на лекотата и веселието, с което Ефи ѝ бе обяснила състоянието на Реми. А ето сега, самата тя изпитваше същото заради Диклън.

Лена надникна през прозореца и огледа градината, която само преди месеци бе дива и занемарена. Сега обаче бе красива, пълна с пъстри цветя и зеленина.

Все пак се беше поддала. Беше позволила на Диклън да проникне в душата ѝ въпреки всички ключалки и катинари.

Беше влюбена в него. О, Господи, не ѝ се искаше да е така. И заради двама им.

Диклън бе издухал прахта от младежките мечти, които бе скътала дълбоко. Мечтите, изпълнени с любов, надежда и доверие. Сега тези мечти бяха толкова чисти и лъскави, че я заслепяваха.

И я ужасяваха.

Брак. Диклън искаше брак, а тя не вярваше в обещания, ако човек не бе готов да пролее кръв, за да ги, пълни.

Би ли проляла кръвта си? Готова ли бе за това?

— Мисля, че да — тихо прошепна Лена. — Бих го направила заради него.

Докато говореше, една от вратите на шкафа се отвори. Дебела синя чаша излетя навън и се разби в краката ѝ.

Лена отскочи назад. Сърцето ѝ заби лудо. По краката ѝ се посипаха парчета порцелан. Тя се вторачи мрачно в капките кръв по глезените си.

— Е, вече пролях кръв. А ти не искаш това, нали? — извика, като се завъртя, стиснала купата в ръка. — Искаш всичко друго, но не и да сме заедно. Но ще видим кой ще победи накрая. Ще видим.

Тя се протегна решително към едно от остриите парчета и го прокара по палеца си. Кръвта ѝ закапа по пода.

— Не съм толкова слаба, колкото е бил той. Ако обещава любов, ще изпълня обещанието си.

Звъненето я накара да подскочи. Мелодията на Диклън. Първите ѝ нежни ноти. Гърлото ѝ се сви от ужас и изненада.

— Дявол да го вземе, отвори вратата — извика Диклън изпод душа раздражено. — А после убий онзи, който е посмял да звъни.

Звънецът? Лена се усмихна и зарови ръка в косата си. Диклън си бе инсталирал звънец, който свиреше „След бала“. Типично за него!

— Ако продължаваш да ми крещиш — извика тя, като тръгна по коридора, — ще си имаш работа с нещо по-страшно от махмурлука.

— Ако изчезнеш и ме оставиш да си умра, няма да се налага да крещя.

— След секунда ще се кача и ще ти извия врата. А после ще те сритам по задника.

С последната заплаха, тя отвори вратата и се озова пред много елегантна двойка. Гневът ѝ се изпари, когато забеляза очите на Диклън, които я гледаха любопитно от лицето на жената.

— Аз съм Колийн Фицджералд — протегна ръка хубавата руса жена. — А вие коя сте? Щом възнамерявате да сритате сина ми по задника, бих искала да знам името ви.

— Мамо?

Още мокър от душа и облечен само в долнището на анцуг, Диклън се втурна към родителите си.

— Хей! Мамо, татко!

Въпреки че го цепеше главата, той енергично прегърна родителите си.

— Мислех, че ще пристигнете утре.

— Промяна в плановете. Сега ли ставаш? — попита Колийн. — Минава един часът.

— Снощи беше ергенското парти. Твърд алкохол и леки жени.

— Наистина ли? — ахна Колийн и погледна Лена.

— Не, тя не е от тях. Тя дойде тук в ролята на Флорънс Найтингейл — бързо обясни Диклън. — Колийн и Патрик Фицджералд, Анджелина Симон.

— Приятно ми е — дружелюбно каза високият, стегнат Патрик, чиято тъмна коса бе красиво посребрена по слепоочията.

Той дари Лена с широка усмивка и ѝ протегна ръка. Сините му очи бяха весели и дръзки, но се присвиха загрижено, когато видя палеца ѝ.

— Наранила сте се.

— Няма нищо.

— Какво си направила? Кървиш! Господи, Лена!

Диклън паникьосано я хвана за ръката и я повлече към кухнята.

— Това е само драскотина. Престани, Диклън. Излагаш ме пред родителите си — изсъска тя.

— Млъкни. Дай да видя колко е дълбока.

Застанал във фоайето, Патрик се обърна към жена си.

— Това ли е тя?

— Да. Или поне той мисли така — отвърна Колийн. — Ще видим какво ще излезе.

— Много е красива.

— Имам очи, Патрик.

Колийн заразглежда къщата внимателно, докато вървеше към кухнята.

Не бе очаквала такова чудо. Не че се съмняваше във вкуса на сина си. Но бе разбрала, че къщата е в лошо, почти разрушено състояние. А сега виждаше изящни стаи, очарователни дреболии, блестящо дърво и стъкло.

А в кухнята зърна сина си, наведен над ръката на силно раздразнена, много красива жена, която изглеждаше напълно способна да изпълни заканата си.

— Извинете ме — изправи се Лена, като бутна Диклън настрани и се усмихна на родителите му. — Просто счупих една чаша. Това е всичко. Радвам се да се запозная с вас.

Диклън зарови из шкафовете.

— Имаш нужда от антисептичен крем и превръзка.

— Престани да се суетиш. Човек би си помислил, че съм си отрязала ръката. А ако не внимаваш, ще стъпиш върху порцелановите парчета и ще се нараниш по-зле от мен. Съжалявам, че посрещането ви бе провалено по този начин — обърна се тя към родителите му. — Ще почистя тази бъркотия за секунда и после ви оставям да се видите на спокойствие.

— Къде отиваш? — извика Диклън. — Обеща да ме нахраниш.

Лена се зачуди дали Диклън можеше да чуе скърцането на зъбите ѝ.

— Сипи в тигана онова, което е в купата, включи котлона и ще имаш храна — отвърна тя и отвори килера, където стоеше метлата. — Защо не предложиш на родителите си кафе или нещо студено след дългото им пътешествие? Знам, че са те възпитали добре.

— Така си е — потвърди Колийн.

— Съжалявам. Но когато видях жената, която обичам, да кърви, се разсеях.

— Диклън!

Макар гласът и да бе нисък, предупреждението се усещаше ясно.

— Кафето е чудесна идея — намеси се Патрик весело. — Дойдохме направо от летището. Искахме да видим къщата, а и теб, Диклън — добави той, като намигна на сина си.

— Къде ви е багажът?

— Изпратихме го в хотела. Синко, тази къща е невероятна. Адски много място за сам човек.

— Ние с Лена искаме четири деца.

Лена изсипа порцелановите парчета в боклука и го погледна мрачно.

— Добре де, три — поправи се той. — Но това е последната ми дума.

— Чух повече от достатъчно — избухна Лена и пхна метлата и лопатата в ръцете му. — Сам си чисти бъркотията. Надявам се, че

престоят ви тук ще бъде приятен — сковано се обърна тя към Патрик и Колийн. — Закъснявам за работа.

Тя излезе от задната врата, тъй като беше по-близо, и едва потисна желанието си да я затръшне с всички сили.

— Не е ли много красива? — попита Диклън ухилено. — Прекрасна е, нали?

— Раздразни я и я притесни — сгълча го Колийн.

— Добре. Обикновено постигам повече напредък по този начин. Хайде да направим кафето, а после ще ви разведа наоколо.

Час по-късно Диклън седеше с майка си на задната тераса, а Патрик, който бе загубил спора, правеше сандвичи.

Най-зловещото от махмурлука му бе преминало. Вероятно трябваше да благодари на загадъчната отвара, която Лена му бе приготвила. А също и на удоволствието от присъствието на Лена и родителите му в къщата.

Господи, преди да види родителите си не бе имал представа колко силно му липсваха.

— Е — каза той най-после, — ще ми кажеш ли какво мислиш?

— Да — отговори Колийн, но продължи да оглежда градината. — Топло е. Мислех, че в началото на годината не може да е толкова топло.

— Всъщност днес е по-хладно. Трябваше да си тук преди два-три дни. Тогава можеше да изпържиш яйца тук навън.

Колийн долови гордостта в думите му.

— Никога не си бил привърженик на студа. Дори когато ходехме на ски, предпочиташе да се мотаеш из хижата, вместо да се спускаш по склоновете.

— Ските са нещо, което хората са измислили, за да си повярват, че снегът може да достави удоволствие и забавление.

— Ще видим как ще реагираш, ако те поканим този сезон във Върмонт — закани се Колийн, но протегна ръка и нежно погали неговата. — Къщата е прекрасна, Диклън. Дори онова, с което още не си се захванал, е красиво по свой собствен начин. Приятно ми беше да смятам, че заниманията ти с инструменти и дърво бяха безобидно хоби. Така предпочитях да мисля. Надявах се, че ако работиш като адвокат, ще си останеш в Бостън, близо до мен. Неприятна ми беше

мисълта, че ще си толкова далеч от мен, затова ти създавах затруднения. Не съжалявам. Ти си моето скъпо момче — каза тя и сърцето му се сви от обич.

— Не е задължително да съм в Бостън, за да сме близки.

Колийн поклати глава.

— Вече няма да дойдеш вкъщи неочаквано. Няма да те срещнем случайно в някой ресторант, на прием или в театъра. Това е мъката ми. Ще я разбереш, когато вече имаш онези три-четири деца.

— Не искам да си тъжна.

— Разбира се, че съм тъжна. Не ставай глупав. Все пак те обичам, нали?

— Винаги си твърдяла това — закачливо отвърна Диклън.

Тя го погледна замислено. Сивите ѝ очи се приковаха в същите сиви очи на сина ѝ.

— За щастие и на двама ни обичам те достатъчно, за да знам кога да те оставя на мира. Намерил си своето място тук. Няма да отрека, че се надявах това да не стане, но след като си щастлив, аз се радвам за теб.

— Благодаря ти — наведе се Диклън и я целуна по бузата.

— А що се отнася до онази жена...

— Лена.

— Знам ѝ името, Диклън — сухо отвърна Колийн. — Като потенциална свекърва имам право да я наричам „онази жена“, докато я опозная по-добре. Та що се отнася до нея, тя не е онова, което си представях за теб. Не и когато очаквах да се издигнеш в адвокатската кантора, да купиш къща близо до нас и да станеш член на кънтри клуба. В този сценарий Джесика щеше да отговаря идеално на моите изисквания като свекърва. Добра партньорка за тенис, която играе прилично бридж и има качествата да председателства подходящите комитети.

— Май би трябвало да осиновиш Джесика.

— Млъкни, Диклън.

Гласът на Колийн беше мек, но в него се долавяше стоманена нотка. Лена щеше да разпознае тона незабавно.

— Не съм свършила. Джесика, колкото и да отговаряше на моите изисквания, очевидно не беше подходяща за теб. Не беше щастлив. Бях започнала да усещам това и да се тревожа още преди да се разделиш с

нея. Опитах се да се убедя, че става дума просто за предсватбени вълнения, но знаех, че не съм права.

— Трябваше да споделиш с мен тревогите си.

— Може и така да е, но ти бях ядосана.

— Не се съмнявам.

— Не ставай нагъл, млади човече, особено когато каня да заговоря сантиментално. Винаги си бил щастливо дете. Умно, хитро, с голяма уста, но аз уважавам такива неща. Сърцето ти беше игриво и весело, но постепенно се промени. Днес видях, че си възвърнал жизнерадостното си настроение. Видях щастието в очите ти, когато погледна Лена.

Диклън хвана ръката на майка си и я потърка в бузата си.

— Нарече я Лена.

— Временно. Още не съм си съставила мнение за нея. А, повярвай ми, тя също не си е съставила мнение за мен и баща ти. Затова те съветвам да стоиш настрана и да ни оставиш да се справим сами.

Колийн протегна дългите си крака.

— Патрик? Да не си тръгнал да колиш прасе, за да направиш сандвичите с шунка?

Диклън се ухили и шумно целуна ръката ѝ.

— Обичам ви.

— Ние също те обичаме — стисна ръката му тя. — Господ знае защо.

Диклън сънува буря и болка. Страх и радост.

Дъжд и вятър плющяха в прозорците, а болката, която го прониза, избухна в хлипащ писък.

Пот и сълзи се стичаха по лицето му. По нейното лице. Нейното лице, нейното тяло. Неговата болка.

Стаята беше оцветена в златисто от пламъка на газената лампа и огъня в камината. Навън бушуваше силна буря. В нея също. В него.

Коремът ѝ се сви агонизиращо при следващата контракция. Ослепя от болка. Писъкът ѝ беше първобитен.

— Напъвай, Аби! Трябва да се напънеш. Почти свърши.

Чувстваше се невероятно изморена и слаба. Как можеше да преживее такава болка? Но тя стисна зъби. Цялото ѝ съществуване се

съсредоточи върху задачата.

Детето ѝ. Нейното дете. Детето на Люсиен се бореше да излезе на този свят. Тя се напъна с всичките си останали сили. Животът на бебето ѝ зависеше от това.

— Ето главичката! О, каква коса! Още веднъж, Аби. Още веднъж, скъпа.

Тя се засмя. Смехът, макар да бе примесен с истерия, бе по-добър от писъците. Облегна се на лакти и отметна глава назад, когато я прониза нова остра болка.

Това действие бе най-великият дар, който една жена можеше да даде. Детето ѝ щеше да бъде обичано и обожавано.

И въпреки болката под зловещите звуци на бурята тя се напъна, за да донесе този нов живот.

— Момиченце! Имаш великолепно момиченце!

Болката бе забравена в миг. Часовете, прекарани в потене, кървене и агония, бяха нищо в сравнение с бурната радост. Тя захлипа от щастие и протегна ръце, за да вземе малкото бебе, което изплака силно и сякаш триумфално.

— Моята роза. Красивата ми Мари Роз. Кажете на Люсиен. Моля ви, доведете Люсиен да види дъщеря си.

Почистиха майката и бебето, като се усмихваха на нетърпението ѝ и на раздразнените викове на детето.

Люсиен влезе в стаята с насълзени очи. Стисна ръката ѝ с разтреперани пръсти. А когато погледна детето, което бяха създали, на лицето му се изписа възхищение.

Аби му разказа в какво се бе заклела, когато пое в ръцете си Мари Роз.

— Тя ще бъде в безопасност, Люсиен. Винаги ще бъде щастлива и пазена. Тя е нашето бебе. Обещай ми, че винаги ще я обичаш и ще се грижиш за нея.

— Разбира се. О, Аби, тя е толкова красива. Моите красиви момичета. Обичам ви.

— Кажи го. Искам да чуя думите.

Все още стиснал ръката на Абигейл, Люсиен нежно погали бузката на дъщеря си.

— Винаги ще я обичам и ще се грижа за нея. Кълна се.

ГЛАВА 19

Патрик Фицджералд хвана жена си за ръката, докато се разхождаха из Френския квартал. Знаеше, че целта им е „Тройката“, а мисията им — да огледат отново Айджелина Симон.

— Знаеш ли, Колийн, това ми прилича на нагла намеса и шпиониране.

— Е, и?

Той се засмя. След почти четиридесет години брак Колийн все още можеше да го накара да се засмее. Това определено беше признак на успешно партньорство.

— Осъзнаваш, че тя може и да не е там, нали? Да си собственик на бар, не означава, че трябва да си там денонощно.

— Добре, ще разгледаме заведението ѝ и ще пийнем по едно. В това няма нищо лошо.

— Съгласен, скъпа.

Патрик използваше тази фраза и тон само когато ѝ се присмиваше. Колийн се зачуди дали да го сръга в ребрата, или да се засмее. После направи и двете.

Тълпите, шумът, жегата и пищната декадентска елегантност на града не бяха неща, които биха могли да я привлекат за повече от едно кратко посещение. Предпочиташе очарованието на Стария свят и достойнството на Бостън.

Бостън също си имаше недостатъци, но не беше толкова крециящ и празничен. Сексът там беше забавен и интересен — тя не беше пуританка, за Бога. Но освен това беше и нещо лично.

Но все пак тъжните, страстни звуци на саксофона докоснаха някаква струнка в душата ѝ.

Ако синът ѝ бе решил да създаде свой дом тук, тя щеше да приеме това. Вероятно щеше да приеме и онази жена, след като я опознаеше по-добре.

— Ще имаш и време, и възможност да я подложиш на разпит утре на сватбата — напомни ѝ Патрик.

Колийн въздъхна, отчаяна от мъжките мозъци. Господ да ги благослови, но мъжете бяха толкова прости създания. Направо нямаха представа за какво става дума. Та нали първата задължителна стъпка бе да огледа момичето в неговата собствена среда.

Тя проучи квартала, разположението на бара и движението из улицата. Реши, че Лена бе направила мъдър избор и има достатъчно вкус и разум, за да остави фасадата на бара да се слива елегантно с околните заведения.

Хареса терасата над бара, саксиите с цветя — ярки цветове на фона на меки пастелни. Това говореше за вкус и стил, за усет към атмосферата.

Колийн бе изтръгнала от Диклън информацията, че Лена живее над бара, и се зачуди дали би могла да си издейства покана горе, за да огледа и жилището ѝ.

Тя влезе в „Тройката“ и се заглежда внимателно.

Барът беше безукорно чист и спечели одобрението ѝ. Беше пълен с хора, но не претъпкан, което пък се хареса на деловите ѝ разбирания. Колийн прецени, че бе прекалено рано за буйната нощна тълпа и прекалено късно за обяд.

Предположи, че музиката, която долиташе от колоните, бе кажунска, и одобри и това. Звучеше живо и весело, но не прекалено силно и разговорите бяха възможни.

Зад бара работеше чернокож мъж в яркочервена риза. Хубаво лице, гладки ръце. Млада келнерка — руса и хубава, облечена в тесни джинси, обслужваше една от масите.

Колийн прецени, че няколко от посетителите са туристи, съдейки по камерите им и рекламните пликосе със сувенири. Останалите вероятно бяха местни.

Храната, която сервираха, изпълваше въздуха с пикантен аромат.

Лена излезе от кухнята. Очите им се срещнаха и двете веднага се познаха. Колийн се усмихна учтиво и тръгна към бара с Патрик по петите си.

— Добър ден, госпожо Фицджералд, господин Фицджералд — любезно се усмихна и Лена. — Направихте ли си хубава разходка из Френския квартал? — запита тя, когато забеляза носените от Патрик торби.

— Колийн рядко подминава магазин, без да види в него нещо, което на всяка цена трябва да се купи — обясни той.

— Диклън очевидно е наследил тази страст от майка си. Да ви покажа ли менюто?

— Вече обядвахме, благодаря — отговори Колийн и се настани на едно от високите столчета. — Но бих пила едно мартини. Много студено и сухо. Три маслинки.

— А за вас, господин Фицджералд?

— Същото. И ме наричай Патрик — отговори той, като се настани до жена си. — Барът ти е чудесен. И музика на живо ли има? — попита той, като кимна към сцената.

— Всяка вечер в девет часа.

Лена започна да приготвя мартинитата и се усмихна приятелски на Патрик.

— Ако искате да потанцувате, ще трябва да се върнете довечера. Със сигурност ще ви накараме да се раздвижите. Наслаждавате ли се на посещението си тук?

— Очакваме с нетърпение сватбата — отговори Колийн. — Реми е като член от семейството. А и се радваме да видим, че Диклън е постигнал такъв напредък с къщата.

— Той е много щастлив там.

— Да.

Лена извади двете чаши за мартини, които бе изстудила, докато приготвяше напитките.

— Щяхте да се радвате повече, ако беше щастлив в Бостън с жената, за която едва не се е оженил.

— Да, така е. Но не можем да определяме живота на хората, дори и на собствените си деца. И категорично не можем да изберем човека, когото да обичат. Влюбена ли си в сина ми, Лена?

Лена наля мартинитата в чашите, без да трепне.

— Това е нещо, за което ще говоря с него, когато съм готова. Мартинитата са от мен — добави тя, като пусна вътре маслините. — Надявам се, че ще ви харесат.

— Благодаря ти — отвърна Колийн, като вдигна чашата си и отпи. — Отлично е. Винаги съм смятала, че забъркването на идеалното мартини е изкуство, и съм се изненадвала и разочаровала от хора,

които притежават барове или клубове, но правят и сервират лоши мартинита.

— Има ли въобще смисъл да правиш нещо, ако не го правиш като хората?

— Точно така. Въпрос на гордост, нали? Гордост от себе си от работата и от живота. Грешките са приемливи и дори необходими, тъй като сме хора. Но да поднесеш на клиента си нещо по-малко от най-доброто, на което си способен, ми се вижда арогантно или небрежно. А често и двете.

— Не виждам смисъл да върша нещо наполовина — каза Лена, като напълни купа с пресни ядки. — Ако не мога да правя мартини, ще отстъпя назад и ще гледам, докато се науча. В противен случай ще разочаровам и себе си, и човека, който разчита на мен.

— Чудесна философия — съгласи се Колийн и лапна една маслина. — Без високи стандарти сме склонни да се примирим с нещо по-дребно от онова, което ни прави щастливи и продуктивни. А и разочароваме хората, които имат значение за нас.

— Когато някой има значение за мен, а аз съм много внимателна относно подбора на хората със значение, искам най-доброто за него. Другите може и да са склонни да се примирят с по-малко, но не и аз.

Патрик се наведе и надникна в мартинито на жена си. Колийн се намръщи.

— Какво правиш?

— Опитвам се да видя какво повече има в твоето мартини.

Лена се засмя и усети как се отпуска.

— Той прилича много на вас, нали? Но има очите на майка си. Вижда направо в душата ти. Дори когато не искаш да му позволиш подобно нещо. Обича и двама ви като луд, а това определено ми говори много. Затова и аз ще ви кажа нещо.

Лена се наведе към тях.

— Аз произхождам от скромно семейство. Силни, прости хора. Майка ми е пълен провал и ме е срам от нея безкрайно. Но дядо ми беше почтен и чудесен човек, баба ми е по-добра от повечето хора. Ръководя този бар, защото ме бива в работата и я обичам, а аз не си губя времето с неща, които не харесвам — тя прибра косата си зад ушите, без да отделя очи от Колийн. — Самоуверена и упорита съм и не виждам нищо лошо в това. Не ми пука за парите на Диклън или за

вашите, затова да забравим за тях. Той е най-прекрасният човек, когото съм срещала в живота си, и аз не съм достатъчно добра за него. Знам, че съм повече от добра за повечето хора, но той е различен. Под впечатляващата му външност се крие човек, по-упорит и от самата мен, и още не знам как да се справя с този проблем. Когато разбере, той ще е първият, който ще узнае за това. Предполагам, че той ще ви обясни всичко. А сега — несъзнателно се заигра тя с ключето около врата си, — искате ли по още едно мартини?

— Ще се задоволим с тези за още няколко минути — отговори Колийн.

— Добре. Извинете ме за минута. Трябва да изпълня една поръчка — каза тя и тръгна към другата част на бара, където я чакаше келнерката.

— Е? — запита Патрик. — Струва ми се, че тя те постави на мястото ти.

— Да — доволно отвърна Колийн и отпи от мартинито си. — Тя е чудесна.

— Не съм нервен.

Пребледнял и разтреперан, Реми стоеше в библиотеката, а Диклън закачаше бяла лилия на ревера на смокинга на приятеля си.

— Вероятно ако го повториш още двайсет пъти, ще си повярваш. Стой мирно, Реми.

— Стоя.

— Да бе, с изключение на дивото треперене, което може да се дължи и на предстоящ инфаркт, си стабилен като скала.

— Искам да се ожения за Ефи. Искам да изкарам живота си с нея. Това е денят, който и двамата очакваме с нетърпение от месеци.

— Точно така. Днес — заяви Диклън сериозно — е първият ден от остатъка от живота ти.

— Чувствам се зле.

— Прекалено късно е да повръщаш — жизнерадостно му напомни Диклън. — Искаш ли да повикам баща ти на помощ?

— Не, не. Остави го да се занимава с мама. Та колко души има отвън?

— Последния път, когато погледнах, бяха около двеста. Но продължават да пристигат.

— Господи, Господи! Защо не се отказахме? Как може да се очаква от един мъж да застане пред стотици хора и да промени живота си завинаги?

— Мисля, че традицията е наложила така, за да не позволи на младоженеца да избяга в последния момент. Ако го направи, тълпата ще го линчува.

— Това определено ме успокоява, скъпи. Защо не ме уредиш с няколко глътки бърбън?

Диклън отиде до шкафа и извади бутилка.

— Знаех си, че ще имаш нужда от глътка — ухили се той и извади и ментови бонбони. — После изяж бонбоните. Не трябва да вонииш на уиски пред булката. Иначе може да избяга.

Диклън започна да налива, но когато вратата се отвори след кратко почукване и майка му влезе в стаята, скри бутилката и чашата зад гърба си.

— И двамата изглеждате чудесно! — извика Колийн. — Диклън, не му давай повече от една глътка от уискито, което криеш зад гърба си. И се увери, че ще си изплакне устата с ментолова вода.

— Имам ментови бонбони.

— Чудесно — усмихна се тя, като отиде до Реми и започна да оправя вратовръзката му. — Нервен си, защото това е най-важният ден в живота ти. Ако не трепериш в подобен случай, значи нещо не ти е наред. Обещавам ти, че треперенето ще изчезне в мига, когато видиш Ефи. Тя изглежда великолепно.

Колийн прегърна Реми и добави:

— Гордея се с теб.

— Ами с мен? — намеси се Диклън. — Аз се сетих за ментовите бонбони.

— С теб ще се позанимая по-късно. Реми, жениш се за момичето, което обичаш — продължи Колийн. — Заобиколен си от приятели и роднини, които обичат и двама ви. Денят е прекрасен, а брат ти, брат ти по сърце, се погрижи да ти осигури хубаво място за сватбата. Сега пийни една глътка бърбън и си поеми дълбоко дъх. А после си завлечи задника навън и се ожени.

— Да, госпожо. Обичам те, Колийн.

— Знам. Аз също те обичам, но няма да те целуна, защото ще си размажа червилото. Една глътка, Диклън. Ако момчето откачи, ще

държа теб отговорен.

По-късно Диклът си помисли, че майка му беше права както винаги. Когато застана до Реми, а Ефи, прекрасна в бялата си рокля, излезе на терасата, той усети как нервното напрежение напуска приятеля му. Видя широката усмивка на Реми и чу нежните му думи:

— Ето го моето момиче.

Диклът заглежда тълпата гости и прикова очи в Лена.

„А това пък е моето момиче — помисли си той. — И този път всичко ще бъде наред.“

Той стоеше в разцъфналата пролетна градина и наблюдаваше радостно как приятелите му се женят.

Реми и Ефи се целунаха, бяха обявени за съпруг и съпруга, а тълпата избухна в жизнерадостни викове, много по-приятни от съдържаните аплодисменти, с които Диклът бе свикнал.

Усети как собствената му усмивка става все по-широка.

Музиката засвири незабавно. Флейти, акордеони и китари. Когато фотографът се фокусира върху булката и младоженеца, Диклът се освободи и тръгна към Лена.

Тя беше облечена в червено. Ярка, аленочервена рокля с гол гръб и тънки презрамки. Точно над сърцето си бе забола емайлираната брошка часовник, която Люсиен бе подарил на Абигейл.

— Чудех си дали някога ще я сложиш — каза Диклът.

— Брошката е много специална, затова я запазих за специален случай — обясни Лена. — Великолепна сватба, Диклът. Свърши чудесна работа. Наистина си добър приятел.

— Имам и други добри качества, които ще те направят щастлива жена. Липсваше ми през последните няколко дни.

— И двамата бяхме доста заети.

— Остани тук довечера — помоли той, като я хвана за ръката, забелязал отказа в очите ѝ. — Анджелина, остани довечера.

— Ще видим. Сега има доста хора, с които трябва да поговориш.

— Те си говорят един с друг. Къде е мис Одет?

Лена се усмихна.

— Майка ти я отвлече някъде.

— Искаш ли да ги намеря и да освободя мис Одет?

Гордост скова гръбнака и гласа ѝ.

— Баба ми може да се оправи с майка ти по всяко време.

— Така ли? — развеселено попита Диклън и присви очи предизвикателно. — Ако им се наложи да употребят физическа сила, залагам парите си на Колийн. Тя има страхотно ляво кроше. Защо не си вземем малко шампанско, а после ще отидем да ги потърсим. Да видим в кой рунд са.

— Ако майка ти нарани чувствата на баба...

— Никога не би направила подобно нещо — отвърна Диклън вече без смях в гласа си и я разтърси леко за рамената. — За каква я взимаш, Лена? Ако е отишла някъде с мис Одет, то е защото иска да я опознае.

— Предполагам, че точно заради това довлече и баща ти в бара ми. За да може да ме опознае.

— Били са в бара ти?

— Да — отговори Лена, раздразнена от собственото си поведение, и се протегна към чашата с шампанско. — Дойдоха, за да проверят заведението ми и мен. Майка ти получи доста информация и отлично мартини. И я поставих на мястото ѝ.

Диклън изпита типичната мъжка паника, когато си представи как двете най-важни жени в живота му си изясняват отношенията.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Казах ѝ онова, което имах да казвам. Сега вече се разбираме чудесно.

— Защо не ме просветиш, за да мога и аз да те разбирам?

— Сега не е подходящото време и място.

— Ще намерим място и време.

Лена долови гнева в гласа му и сви рамене. После се усмихна и прокара пръст по бузата му.

— Недей да кипваш, скъпи. На празненство сме. А можем да си устроим скандал по всяко време.

— Добре, ще го оставим за по-късно — съгласи се той и повдигна главата ѝ. — Не мога да разбера с какво се опитваш да се пребориш, Лена. С мен, семейството ми или със самата себе си. Моля те, кажи ми, когато се увериш в отговора.

Той се наведе и я целуна по устните.

— Ще се видим по-късно.

Празненството се премести в балната зала. Хората се разпръснаха по терасите и моравата. За първи път от много години къщата се изпълни с музика и смехове. Надбягваха се деца, бебета плачеха, двойки флиртуваха, а близки приятели клюкарстваха в огромната зала или си почиваха в сянката на белите чадъри в градината.

Диклън си представи доволно как къщата поглъща цялата тази положителна енергия. Дори и тъмните стаи, които държеше заключени.

— Диклън — сложи ръка на рамото му Ефи. — Може ли да те поканя на този танц?

— Да не би някой да е очистил Реми? — попита той, като я поведе към дансинга. — Мислех, че това е единственият начин да се отдалечиш на повече от метър от него — засмя се и целуна ръката ѝ. — Не мога да го виня. Когато си с най-красивата жена в стаята, трябва да я държиш до себе си.

— О, Диклън — усмихна се тя весело. — Ако не бях лудо влюбена в съпруга си, щях да започна да те свалям.

— Ако някога ти писне от него, само ми се обади.

— Искам да ти благодаря за всичко, което направи, за да ми осигуриш този прекрасен ден. Знам, че мама, сестра ми и аз те подлудихме през последните няколко седмици.

— Само няколко седмици ли бяха? — с престорено недоверие попита той. — Е, сватбата си струваше всеки час, в който се криех в килера, за да не ме намерите.

— Чувствам се ужасно щастлива. И те обичам. Днес обичам всички — усмивката ѝ бе лъчезарна. — Абсолютно всички на света. Но след Реми обичам най-много теб и искам да си щастлив.

— Щастлив съм.

— Не достатъчно — прошепна Ефи в ухото му. — Диклън, в тази къща има нещо, което не е довършено. Мислех, че не вярвам в такива неща, но... Чувствам го. Винаги когато съм тук, го усещам. Дори днес.

Долови лекото ѝ потреперване и я погали по гърба, за да я успокои.

— Днес не би трябвало да мислиш за това. Не трябва да се тревожиш за абсолютно нищо.

— Тревожа се за теб. Нещо не е довършено. И частично вината е моя.

— Твоя? — той я отдръпна назад, за да види лицето и, после я поведе към един от ъглите. — Какво имаш предвид?

— Иска ми се да знаех какво имам предвид. Но знам само какво усещам. Нещо, което съм направила или не съм направила за теб. Няма логика, но усещането е адски силно. Имам чувството, че не съм била до теб, когато си имал нужда от мен. Май се страхувам, че отново може да стане нещо лошо, ако всичко не бъде оправено. И така, колкото и глупаво да звучи, искам да ти кажа, че съжалявам ужасно заедно не съм ти помогнала, когато и да е било това.

— Няма проблеми — целуна я той по челото. — Не си могла да знаеш. Каквото и да е било, просто не си знаела. А и днес не е ден, в който да гледаш назад.

— Прав си. Просто бъди внимателен — помоли го тя, когато Реми се приближи до тях и шеговито прасна Диклън по рамото.

— Прегръщаш съпругата ми, скъпи. Върви и намери собственото си момиче.

— Добра идея.

Откри Лена сред голяма група хора. Червената ѝ рокля обгръщаше като пламък мургавата ѝ кожа. Диклън разбра веднага, че бе усетила реакцията му на красотата ѝ, тъй като погледът ѝ придоби женствен и нежен вид.

Диклън се завъртя и протегна ръка на баба ѝ.

— Мис Одет, ще танцуваш ли с мен?

— Разбира се. Още не е настъпил денят, когато ще откажа покана за танц, отправена от красив младеж.

— Изглеждаш великолепно — каза той, когато се понесоха по дансинга.

— Сватбите ме подмладяват. А и си поговорих чудесно с майка ти.

— Така ли?

— Учуден си, а? — сви дяволито устни тя. — Ще ти кажа, че ние двете се разбрахме много добре. Пък и остана доволна, когато ѝ доверих, че още при първата ни среща усетих, че си възпитан отлично. Върна ми комплимента, като каза същото за моята Лена. После си побъбрихме за разни дреболии, за които жените си говорят по

сватбите. Няма да те отегчавам с подробности. Но и двете бяхме съгласни, че ти си чудесен младеж. А хубав мъж като теб трябва често да си намира причини да облича смокинг.

— Мога да стана оберкелнер — ухили се Диклън. — Но те получават по-добри бакшиши, когато говорят със снобски акцент, а не съм сигурен дали мога да се справя с него.

— Значи ще трябва да чакаме сватбата ти, за да те видим отново в смокинг.

— Да — съгласи се той и се огледа наоколо, но Лена беше изчезнала. — Е, поне тази сватба мина добре. Страхувах се, че бурята снощи може да обърка нещата.

— Буря? Скъпи, снощи нямаше буря.

— Разбира се, че имаше. Адски силна. Не ми казвай, че си я проспала.

— Бях будна до полунощ — каза Одет, като се вгледа в лицето му. — Довършвах подгъва на роклята си. После станах към четири, когато Руфъс реши, че трябва да излезе навън. Видях, че тук свети, и се зачудих какво правиш по това време. Нощта беше ясна и хубава, Диклън.

— Аз... аз сигурно съм сънувал бурята. Предсватбен стрес.

Но той не се бе събуждал в четири. Доколкото си спомняше, въобще не бе ставал след полунощ, когато обиколи къщата, за да изгаси всички лампи, преди да си легне.

Сън. Вятър и дъжд. Проблясък на светкавица. Жълти пламъци в камината. Болка, пот, жажда. Кръв.

Женски ръце и гласове. Ефи? Гласове, които го успокояваха и окуражаваха.

Диклън си припомни всичко ясно и застина наред дансинга.

Беше родил бебе. Мили Боже!

— Скъпи? Диклън? Хайде да излезем навън — мило предложи Одет и го поведе напред. — Имаш нужда от чист въздух.

— Да. Южняшките дами ме замайват.

— Моля?

— Не, няма нищо.

Беше ужасен и изпълнен с благоговение към онова, което му се бе случило насън. Или това бяха отминали спомени?

— Върни се вътре — помоли я той. — Аз ще се поразходя, за да си проясня главата.

— Какво си спомни?

— Чудо — промърмори той. — Напомни ми да купя на мама хубав подарък. Не знам как вие, жените, успявате да издържите това дори един път. А тя го е направила четири пъти. Невероятно — добави той и се отправи към стълбите. — Абсолютно невероятно.

Диклън се разходи около къщата, после влезе вътре, за да си вземе чаша студена вода. Изпи и три аспирина, за да прогони адското главоболие, което го бе обзело, когато си припомни съня.

Чуваше музиката, която долиташе от балната зала. Усещаше вибрациите от стотици танцуващи крака.

Трябваше да се върне вътре и да изпълни задълженията си на кум и домакин. Но единственото, което искаше в момента, бе да се отпусне в леглото, да затвори очи и да заспи.

— Диклън.

Лена излезе на терасата и затвори вратата зад себе си.

— Какво има?

— Нищо. Само малко главоболие.

— Нямахте те почти час. Хората питат за теб.

— Идвам — отвърна той, но седна на леглото. — След минута.

Лена се приближи до него.

— Толкова ли е лошо?

— Имал съм и по-лоши моменти.

— Защо не полегнеш за няколко минути?

— Няма да се отпусна в леглото на сватбата на най-добрия си приятел. Освен ако не ми правиш компания.

— Звучи съблазнително. Хубав мъж, издокаран в смокинг, предизвиква желание да го съблечеш.

— Оберкелнерите ще се влюбят в теб.

— Е, започна да се шегуваш, значи вече се чувстваш по-добре.

— Като се има предвид, че родих бебе преди по-малко от двадесет и четири часа, бих казал, че се справям отлично.

Лена стисна устни.

— Скъпи, колко изпи тази вечер?

— Далеч не толкова, колкото планирах. Нали си спомняш теорията си, че аз съм Абигейл Мане? Е, започвам да мисля, че си

права. Снощи сънувах, че съм в онази стая надолу по коридора, в леглото, което видях там, но всъщност не е там. Не виждах Абигейл, която раждаше в леглото. Изпитах всичко на свой собствен гръб. Позволи ми да ти кажа, че раждането никак не напомня приятна разходка по плажа. Всяка жена, която не иска упойка в такива случаи, е направо смахната. Това усещане определено бие всичко, което са измислили през онзи забавен период, познат като Испанската инквизиция.

— Сънувал си, че си Абигейл и...

— Не приличаше на сън, Лена. А и мисля, че сигурно съм бил в онази стая, когато получих халюцинациите. Помня бурята. Помня колко бях уплашен и как се мъчех да доведа бебето си на този свят.

Диклън замълча и обмисли думите си.

— Господи, това пък ако не прозвуча странно!

— Да, така е — потвърди Лена и седна до него.

— Чувах гласове. Други жени ми помагаха. Видях лицата им ясно, особено младото. Близо до възрастта на Абигейл. Усетих потта по лицето си и невероятна умора. Ужасяващото чувство, че ме разкъсват. А после облекчение, гордост и любов, когато сложиха малкото чудо в ръцете ми.

Диклън се вторачи в ръцете под изненадания поглед на Лена.

— Видях бебето, Лена. Съвсем ясно. Червено, сбръчкано и ревящо. Тъмносини очи, тъмна коса. Уста като розова пъпка. Миниатюрни пръстчета. Помислих си, че моята Роз е съвършена.

Той прикова поглед в очите на Лена.

— Мари Роз, прапрабаба ти. Мари Роз — повтори той. — Нашата дъщеря.

ГЛАВА 20

Тяхната дъщеря. Лена не можеше да се освободи от тази мисъл. Дълбоко в душата ѝ имаше силна тъга. Но тя не можеше, не искаше да говори за нея, не и когато главата и сърцето ѝ бяха толкова натежали от мъка.

Тя побърза да се върне сред хората, музиката и смеха. Това беше настоящият момент. А само настоящето имаше значение.

Беше жива. Усещаше топлия вечерен ветреца по кожата си. Под блестящата луна в градината ухаеха цветя.

Рози, върбинка, жасмин.

Лилии. Любимите ѝ цветя. Винаги имаше лилии в стаята си. Първо в слугинските помещения, после в спалнята им. Набрани тайно от градината или оранжерията.

А за детската стая имаше рози. Малки розови пъпки за скъпоценната Мари Роз.

Лена уплашено прогони тези образи от главата си. Хвана си партньор и го завъртя в бурен танц.

Не искаше миналото. То бе мъртво и приключено. Не искаше и бъдещето. То бе капризно и често жестоко. Искеше да се наслаждава на сегашния момент. Можеше да го контролира.

Затова когато бащата на Диклън я хвана за ръката, тя му се усмихна радостно.

— Това е кажунска полка. Ще можеш ли да се справиш?

— Хайде да проверим.

Завъртяха се сред останалите двойки с бързи и стилни движения, които я накараха да се засмее.

— Патрик, ти си роден танцьор. Сигурен ли си, че си янки?

— От кръв и плът. Но съм и ирландец. Майка ми танцуваше страхотен степ, а и аз все още мога да го направя след няколко пътиета.

— На колко години е майка ти?

— Осемдесет и шест — отвърна той, като я завъртя сръчно. — Семейство Фицджералд са дълголетни и жизнени. Нещо те е

разтревожило — добави Патрик.

Лена запази жизнерадостното си изражение.

— Какво би могло да ме разтревожи на такова чудесно място?

— Точно в това е загадката. Защо не пийнем по чаша шампанско и не ми разкажеш?

Патрик не ѝ даде възможност да откаже. Определено приличаше на сина си. Повлече я към бара, поръча две чаши шампанско и я изведе навън.

— Прекрасна нощ — отбеляза Лена. — Погледни градината. Трудно е да повярваш, че само преди няколко месеца приличаше на джунгла. Диклън разказа ли ви за семейство Франк?

— Да. За семейство Франк, за Тибалд, Ефи и мис Одет. За призраците и за теб.

— Диклън преживя много тук.

Лена отпи от шампанското и застана до парапета. Хората все още танцуваха по моравата под тях. Група жени седеше около една от масите. Някои от тях държаха заспали бебета.

— Беше отегчен в Бостън — каза Патрик.

Лена се завъртя и го погледна заинтригувано.

— Отегчен?

— Нещастен, неспокоен и доста отегчен. От работата си, от годеницата си, от живота си. Единственото, което можеше да го развълнува, бе старата къща, която ремонтиреше. Тревожех се, че ще продължи по същия начин. Ще се ожени за неподходящата жена, ще работи в неподходяща област и ще води живот, който ще го задоволява само наполовина. Но напразно съм се притеснявал.

Патрик се облегна на парапета и погледна балната зала.

— Умът и сърцето му никога не са се примирявали с пътя, който майка му и аз разчистихме за него. Не искахме да е така и затова дълго време не го виждахме.

— Искали сте само най-доброто за него. А хората често си мислят, че най-доброто за тях е най-добро и за онези, които обичат.

— Да. А в природата на Диклън е да се мъчи да направи щастливи онези, които обича. Той те обича, Лена.

Тя не отговори и Патрик се извърна към нея.

— Каза, че Диклън е упорит. Но има и нещо повече. Когато се стреми към някаква цел или мечта, волята му е направо желязна. Не

може да бъде спрян с препятствия, извинения или протести. Ако не го обичаш, ако не искаш да живееш с него, нарани го. Нарани го бързо и дълбоко, а после си тръгни.

— Не искам да го нараня. Точно в това е проблемът.

— Той мислеше, че не може да обича никоя жена. Сподели го с мен, когато се раздели с Джесика. Каза, че в душата му нямало място за такава любов. Но сега вече знае, че има. Ти промени живота му. Сега трябва или да отвърнеш на любовта му, или да го изоставиш. Средното положение е жестоко, а ти не си жестока.

Лена вдигна ръка и опипа ключето около врата си, а после и брошката.

— Той не е това, което очаквах. Нито онова, което търсех.

Патрик се усмихна мило и я потупа по ръката.

— Животът е пълен с изненади, нали? А някои от тях действат като ритник в задника — каза той, а после се наведе и я целуна по бузата. — Ще се видим пак — усмихна се Патрик и я остави сама.

Празненството продължи още два часа след като булката и младоженецът бяха изпратени под дъжд от конфети. Диклън реши, че през следващите шест месеца ще намира конфети по ливадата, дрехите и дори в храната си.

Музиката свиреше игриво, а гостите бяха щастливи. В ранните сутрешни часове някои тръгнаха към колите си. Други бяха отнесени до тях, и това не бяха само децата.

Диклън стоеше на стълбището и гледаше как и последните се разотиват. Небето изсветляваше бавно. Настъпваше утрото.

— Сигурно си изморен — обади се Лена от терасата над него.

— Не — отговори той, като продължи да гледа небето. — Би трябвало, но не съм.

— Ще ти е нужна поне една седмица, за да разчистиш къщата.

— Не. Генерал Рено и армията ѝ ще дойдат утре, за да се погрижат за това. Наредено ми е да не им се пречкам. Никак няма да ми е трудно да изпълня заповедта. Не мислех, че ще останеш.

— Аз също.

Той се завъртя и я погледна. „Приличаме на Ромео и Жулиета — помисли си Диклън. — Дано историята ни да приключи по-добре.“

— Защо остана?

— Не съм сигурна. Не знам какво да правя с теб, Диклън. Кълна се в Бога, просто не знам. Никога не съм имала проблеми с мъжете. Вероятно аз съм им създавала проблеми — усмихна се тя леко, — но ти си първият, който ги създава на мен.

Диклън тръгна към нея.

— Никой от тях не те е обичал истински.

— Не, никой от тях не ме е обичал. Искаха ме, желяеха ме, но това е лесно. Можеш да си небрежен с онова, което искаш. И ще ти кажа честно, че в повечето случаи се радвах на тази небрежност. Не само на секса, но и на танца, на играта. Когато музиката спре или играта свърши, може да има известни съжаления, но никой не наранен.

— Но между нас двамата не е игра.

— Вече те нараних.

— Засега няма смъртоносни рани, Лена.

— Какво виждаш, когато ме погледнеш? Някои от далечното минало? Не можеш да върнеш мъртвите към живота.

— Виждам те достатъчно ясно. Виждам и нещо у двама ни, което не трябва да бъде пренебрегвано или забравяно. Нещо, което трябва да се оправи, преди да продължим напред.

Диклън бръкна в джоба си и извади часовника на Люсиен.

— Подарих ти този часовник преди около сто години. Време е да си го получиш обратно.

— Ако това е вярно, не виждаш ли, че всичко е приключило с мъка, смърт и трагедия? Не можем да го променим. Защо трябва да се връщаме към него?

— Защото така трябва. Защото този път сме по-силни — отговори Диклън, като сложи часовника в ръката ѝ. — Защото ако не оправим всичко, историята никога няма да приключи.

— Добре — кимна тя, като прибра часовника в джоба на късото си сако и откопча брошката. — Подарих ти брошката навремето. Вземи я.

Диклън я взе и часовникът, който бе стоял в миналото в Мане Хол, започна да бие.

— Полунощ — каза той спокойно. — Ще отброи дванадесет удара.

Той погледна малката брошка с емайлирания часовник.

— Полунощ — повтори Диклън и ѝ показа. — Погледни и твоя.

Пръстите ѝ трепереха леко, когато извади часовника.

— Господи! — ахна Лена, когато видя часа. — Защо?

— Ще разберем. Трябва да вляза вътре — отговори Диклън и погледна към третия етаж. — Трябва да се кача в детската стая. Бебето...

Още докато говореше, чуха жален плач.

— Хайде да изчезваме, Диклън. Да се качим в колата и да се махнем оттук.

Но той вече влизаше вътре.

— Бебето плаче. Мари Роз е гладна. Има нужда от мен. Родителите на Люсиен спят. Винаги се качвам горе рано, когато той не си е у дома. Мразя да седя с тях в салона след вечеря. Чувствам, че тя никак не ме харесва.

Гласът му се бе променил. Кажунският акцент се долавяше ясно.

— Диклън.

— Клодин ще я полюее и ще я преоблече, но моята красива Роз се нуждае от майка си. Не ми е приятно, че е чак на третия етаж — продължи Диклън и забърза по коридора. — Но мадам Жозефин винаги постига своето. Е, невинаги — поправи се той усмихнато. — Ако го постигаше винаги, щях да съм храна на алигаторите вместо съпруга на Люсиен. А той ще се върне утре. О, толкова силно ми липсва.

Той тръгна нагоре по стълбите и Лена чу ускореното му дишане.

— Трябва да се кача — изрече той със собствения си глас. — Трябва да вляза вътре. Да видя.

Лена събра смелост и го хвана за ръката.

— Ще отидем заедно.

Ръката му трепереше. Студен полъх вледени костите му. Зави му се свят. Той обаче се пребори със страха си и отвори вратата.

Препъна се. Лена се опита да го задържи, но той падна на колене.

— Той влиза. Пиян е. Не искам да идва тук, но не мога да го изгоня. Всички твърдят, че прилича много на Люсиен, но не виждат очите му. Трябва да го отдалеча от бебето си. Искан ми се Клодин да не беше отишла на среща с Джаспър. Нямам желание да съм тук сама с Жулиен. Плаши ме. Но не искам да му покажа страха си.

Очите на Диклън приличаха на парчета стъкло. Лицето му бе пребледняло.

— Диклън! О, Господи, Диклън, върни се! — изви Лена и стисна силно ръката му.

— Когато се протяга към мен, успявам да му избягам...

Гласът на Диклън отново се промени. Той все още стоеше на колене, здрав мъж с изрусяла от слънцето коса облечен в елегантен смокинг. Мъж с женски спомени, в чиято душа бушуваше женска буря.

— Но не мога да оставя бебето — продължи той. — Ще взема машата от камината. Ще го убия, преди да му позволя да докосне мен или бебето. О, Господи! О, Господи!

Лена усети, че краката ѝ се подгъват и се отпусна на пода до него, а после се опита да го прегърне.

— Той е по-силен от мен. Пищя, но никой не идва на помощ. Пиян е и е луд. Събаря ме на пода и разкъсва дрехите ми. Не мога да се измъкна. Бебето ми плаче, но не мога да стигна до него. Не мога да спра Жулиен.

— О, не — изстена Лена с треперещ глас. — Не, не, не.

— Той ме изнасилва.

Тялото на Диклън пламна от болка и страх. Невероятно силен страх.

— Викам за помощ. Викам те, но ти не си тук. Не идваш, а аз се нуждая от теб.

— Недей, недей — едва промълви Лена.

— Той ме наранява, но аз се боря с него. Опитвам се да го спра, но не мога. Ужасно съм уплашена, но въпреки това знам, че той ме изнасилва не защото ме иска, а защото те мрази.

Диклън завъртя глава. Сивите му очи бяха насълзени.

— Той те мрази. И иска да ме пречупи, защото съм твоя. По същия начин, по който е чупил играчките ти, когато сте били деца. Моля го да спре, но той не се съгласява. Опитва се да ме накара да спра да пишя, но не успява. Ръцете му са около гърлото ми.

Диклън се сви надве от зловеция натиск и мъчителната липса на въздух.

— Не мога да дишам. Не мога да дишам. Бебето ми плаче, а аз не мога да дишам. Той ме убива, докато бебето ми плаче в люлката си. Нашето бебе. Жулиен ме убива, докато е още вътре в мен. Чупи ме като играчка, която принадлежи на брат му.

Той вдигна глава и погледна Лена. Заговори ѝ, а гласът му бе изпълнен с толкова силна мъка, че тя се зачуди как и двамата не умират от нея.

— Ти не дойде. Виках те, но не дойде.

— Съжалявам. Ужасно съжалявам.

— Тя влезе в стаята — каза Диклън и се изправи. — Видя какво ми е направил Жулиен. Изгледа ме, сякаш съм само мръсотия, която трябва да се почисти, преди да дойдат гостите.

Очите му бяха пресъхнали вече и се присвиха от затръшването на врати на втория етаж.

— Нейната къща. Нейните синове. А аз съм курвата от блатото, която само минава оттук. Видях я как ме гледа отвисоко. Чух я как му казва да ме пренесе оттук в спалнята и да седи там с мен, докато тя почисти кръвта, восъка и счупения порцелан. Той изнесе бебето ми на терасата. А аз наблюдавах нея, чух как се чуди дали не е най-разумно да удуши бебето. Ако се беше опитала да го направи, щях да се стоваря върху нея като светкавица.

Диклън тръгна към вратата.

— Тя си мислеше, че съм слаба, но грешеше. Убиха ме, но не можах да ме унищожат напълно.

— Диклън, стига толкова.

— Не, не още — възрази той, като тръгна по коридора и отвори вратата на спалнята на Абигейл. — Той ме остави на леглото. И заплака. Не за мен, а за себе си. Какво щеше да стане с него? Беше ме убил, но мислеше само за себе си. И все още го прави. Защото е в тази къща, той, и Жозефин. Разхождат се и чакат в собствения с ад.

Той отиде до стената, където навремето бе стоял гардеробът, и наум отвори вратата му.

— Взимат някои от дрехите ми. Тук е роклята ми за бала, с която толкова много се гордеех. Искях да съм красива за теб. Да те накарам да се гордееш с мен. Тя изпусна часовника ми, но не забеляза. Накара Жулиен да ме увие в одеялото и ме понесоха навън заедно с куфар с дрехите ми. Взеха няколко стари тухли, за да ги завържат за трупа ми. Беше трудно. Макар да имаше луна и да бе хладно, не им бе лесно да ме занесат до блатото. Жулиен усети, че му прилошава, но Жозефин не търпеше глупости. Решиха да кажат, че съм избягала с друг мъж. Щяха да разпространят клюката, че бебето ми било копеле, но било

представено за твое. Тя обясни всичко това на Жулиен, докато окачаха тухлите върху мен и ме бутеха в блатото.

Диклън замълча за момент и погледна Лена в очите.

— А ти им повярва.

— Не!

Лена плачеше неутешимо. За него, за Абигейл, за себе си, за Люсиен.

— Не! — повтори тя.

— Отначало не повярва. Страхуваше се за мен. Търсеше ме. Плачеше. Опитах се да стигна до теб, но ти не ме пускаше, защото част от теб вече вярваше на лъжите им. Обичах те. С цялото си сърце и душа. Умирах за теб.

— Не можах да попреча на онова, което стана с теб. Не бях тук, за да ги спра.

— Не, ти не беше тук в онази нощ. И никога вече не беше истински тук. Не и за мен и за детето ни. Наруши обещанието си към мен, клетвата, която ми даде в нощта, когато се роди Мари Роз. И това ни обрече много по-силно от смъртта.

— Как наруших обещанието си?

— Обеща да обичаш детето ни, винаги да се грижиш за него. Аз ти бях вярна, Люсиен. Трябва да го знаеш.

— Знам го.

Лена стисна часовника в джоба си, завладя я силна мъка.

— Как можа да я оставиш сама? Как можа да се отвърнеш от нея? Ти беше единственият ѝ близък. И ми се закле.

— Не знам. Бях слаб. Не бях смел като теб. Може би ти беше същността ми, а когато изчезна, нямаше какво да ме държи към живота.

— Имаше Мари Роз.

— Вероятно обичах теб прекалено много, а нея — недостатъчно. Прости ми. Прости ми за всичко, което направих и не направих. Не мога да се върна назад и да го променя — каза Лена, като извади часовника и го задържа в дланта си. — Независимо колко често спира времето, вече е късно. Ако можех, никога нямаше да те изоставя. Щях да отведа някъде надалеч и теб, и бебето. Бих направил всичко, за да попреча на онова, което се случи с теб.

— Обичах те. Сърцето ме болеше всеки миг откак ме отделиха от теб. Болеше ме от мъка, надежда и тъга. Ти избра смъртта, Люсиен. Предпочете самотата пред любовта. Как мога да ти простя, когато ти самият не можеш? А докато не го направиш, те ще бъдат победителите и ще останат в къщата, която трябва да е наша. Никой от нас няма да бъде свободен, докато не направиш избора си.

Диклън се обърна, отвори вратата на терасата и излезе навън.

Вратата, която се затръшна зад гърба ѝ, накара Лена да подскочи. Стори ѝ се, че чува груб смях, който се подиграваше с нечие нещастие. Тя реши да не му обръща внимание, последва го навън и си пое дъх.

— Диклън.

Той стоеше облегнат на парапета и наблюдаваше зазоряването.

— Да. Опитвам се да си изясня дали имам нужда от свещеник, психиатър, или да се възползвам от положението и да направя трета серия на „Трите лица на Ева“.

Диклън сви рамене, сякаш се опитваше да се освободи от неприятен товар.

— Но мисля, че засега ще се задоволя с едно „Блъди Мери“.

Лена предпазливо пристъпи към него.

— Ще приготвя по едно и за двама ни — започна тя понечи да го погали по рамото.

Той отстъпи назад, избягвайки докосването и, и я остави с протегнатата ръка.

— Нямам нужда от утешаване и галене. Още съм леко раздразнен. Май причината е фактът, че съм бил изнасилен и убит — каза Диклън, като пхна ръце в джобовете си и тръгна надолу по стълбите.

Лена изчака за момент, после отиде при него в кухнята.

— Остави аз да приготвя коктейлите. Все пак съм професионалистка.

— Мога да си приготвя проклетото питие.

Диклън изтръгна бутилката водка от ръката ѝ и тя се почувства, сякаш я бяха зашлевили.

— Добре тогава, пригответи си шибаното питие — извика. — А докато се занимаваш с него, помисли дали да не започнеш да живееш собствения си живот.

Тя се завъртя рязко, а когато Диклън хвана ръката ѝ, го удари. Плесницата отекна силно по бузата му. Часовникът заби отново, а вратите започнаха да се затръшват.

Отново усетиха леден полъх.

— Някога била ли си изнасилвана?

Лена издърпа ръката си от неговата.

— Не.

— Вероятно не си била и удушавана, а? — запита Диклън и, забравил добрите си маниери, отпи направо от бутилката. — Позволи ми да те просветя. Подобни неща не ти оправят настроението.

Гневът ѝ се изпари.

— Не пий така, скъпи. Ще ти прилошее.

— Вече ми е лошо. Имам нужда от душ.

— Тогава иди и си вземи душ. Ще се почувстваш по-добре. А аз ще направя чай. Остави ме да го направя — настоя тя, преди Диклън да започне да спори. — Може би това ще ни поуспокои малко.

— Добре. Прави каквото искаш — отвърна той и се втурна нагоре по стълбите.

Лена останала седнала за момент, тъй като краката ѝ трепереха. После извади часовника от джоба си и го разгледа. Малката стрелка се движеше, но не минаваше полунощ.

Прибра го и стана да направи чая.

Отнесе го горе заедно с няколко препечени филийки. Баба ѝ приготвяше същото блюдо, когато Лена боледуваше като дете.

Диклън седеше на леглото, навлякъл вехт анцуг. Косата му беше мокра. Кожата му бе почервеняла от енергичното търкане. Лена остави таблата до него.

— Искаш ли да си тръгна? — попита го.

— Не.

Тя наля чай, а Диклън взе чашата си и се опита да стопли ръцете си на нея. Въпреки горещия душ все още му беше студено.

— Не само го видях и припомних. Усетих го. Болката, страха, насилието. Унижението. А още по-ужасното бе, че отчасти си бях самият аз. И този едър, груб мъж беше принуден да наблюдава безпомощно как изнасилват и удушават една жена. Май не мога да го обясня добре.

— Не е нужно. И аз го усетих. Не така силно и ясно като теб, но... Когато ме погледна, когато тя гледаше с твоите очи, усетих невероятна мъка и съжаление. Вина. А сега си изпий чая, скъпи.

Диклътн послушно вдигна чашата си.

— Хубав е. Сладък.

— Сладък чай и препечени филийки. Това е полезно за теб.

Лена коленичи на леглото зад него и започна да масажира рамената му.

— Тя е била по-силна от него. Но той не е толкова виновен. Бил е отгледан като слаб човек. Но я е обичал, Диклътн. Знам това и не се съмнявам в него. Дори без да знае за ужасното нещо, което ѝ се е случило, той е обвинявал себе си. За това, че не е бил с нея и не ѝ е дал достатъчно от себе си.

— Изоставил е детето си.

Гласът му прозвуча категорично и обвинително.

— Да, изоставил го е — съгласи се Лена. — Но макар да е постъпил неправилно, като се е самоубил и е оставил бебето си сираче, Мари Роз е имала по-добър живот благодарение на това. Била е заобиколена от хора, които са я обичали и са почитали паметта на майка ѝ. А тук, в Мане Хол, никога нямаше да има такъв живот.

— Имала е право на добър живот. Люсиен е трябвало да се погрижи за това.

Лена го целуна по косата.

— Не можеш да му простиш.

— Не мога да го разбера.

— Да, мъж като теб не би разбрал човек като него. Може би аз разбирам такъв човек, който би избягал с любимата жена, вместо да се възпротиви на родителите си. Мъж, който я е довел в тази къща, пълна с неприязън и сенки, вместо да създаде собствен дом. Човек, който се е скапал до такава степен, че е предпочел да се самоубие, а не да живее с болката и да отгледа детето си с любовта, отказана на самия него. Но той е искал да стане нещо повече от това, което е бил. И с Абигейл щеше да успее. Не трябва да го презираш, Диклътн, а по-скоро да го съжаляваш.

— Може и да си права. Трудно е. У мен все още има много отчаяние.

Отчаянието на Абигейл, а и неговото собствено.

— Ще можеш ли да заспиш? — попита Лена.

— Не мисля.

— Защо не опиташ? Трябва да отида да се преоблека — каза тя, като стана от леглото и вдигна таблата. — Опитай се да дремнеш поне малко. Няма да се бавя.

Диклън не се опита да я спре. Вероятно бе по-разумно да остане сам. Отпусна се назад и се вторачи в тавана. Ранните птички запяха.

Абигейл бе съсипана. Бе разбито не само сърцето, но и тялото ѝ. И той самият се чувстваше по същия начин.

Сигурно беше заспал, защото когато отвори очи, слънцето вече беше високо. Все още бе рано, но генерал Рено и армията ѝ щяха да пристигнат скоро и да нападнат дома му с метли, парцали и Бог знае какво още.

Къщата трябваше да се почисти и разтърси добре. Все ще му принадлежеше. Нямахше да се откаже от нея, каквото и да се бе случило тук, нямахше да се предаде.

Нямахше да се откаже и от Лена.

Диклън се надигна и видя, че Лена седеше на стол в отсрещния ъгъл. Беше облечена в джинси и обикновена бяла тениска. В скута ѝ лежахха три малки букетчета.

— Искаш ли да се поразходим с колата? — попита тя.

— Да.

— Сложи си риза и обувки.

— Къде отиваме?

— Ще ти кажа по пътя.

Тя подкара, а Диклън взе цветята.

— Искам да ѝ занеса цветя. На Мари Роз. — *„Все пак съм била баща ѝ“* — помисли си Лена. — Реших, че ще искаш да се присъединиш към мен — добави тя.

Диклън не отговори.

— Баба ми разказа как Мари Роз ходела на гробището веднъж годишно, на рождения си ден. Носела цветя на Люсиен. Тази сутрин, когато отидох да се преоблека, баба ми каза къде можем да намерим гробницата му. Искам да занеса цветя и на него.

Диклън вдигна единия букет.

— Твоят символ на съжаление?

— Ако това е най-доброто, което можем да направим.

— А останалите?

— Мари Роз ги носела веднъж годишно и на майка си. Явно в душата си е знаела какво е станало. Всяка година на рождения си ден ходела на реката и пускала цветя във водата. Баба ми обясни къде — Лена намали, за да влезе в гробището. — Знам, че още си му ядосан, а и на мен. Ако не искаш да се занимаваш с това, можеш да ме изчакаш в колата. Няма да ти се сърдя.

— А ти защо го правиш?

— Той е част от мен. Чрез кръвта, а и с още нещо. Щом можах да намеря начин да приема онази, която ме е родила, и мога да живея с подобна мисъл, значи трябва да намеря начин да приема и това. И да живея с него.

Лена спря колата и взе два от букетите.

— Съвсем близо е. Няма да се забавя.

— Ще дойда с теб — Диклън излезе от колата, но не се протегна към ръката на Лена, както правеше обикновено. Тръгнаха по пътеките между гробовете, мраморните ангели и сенките, хвърляни от кръстовете.

Лена спря пред един от издигнатите гробове. Имаше много такива, семпли и неукрасени. Дядо ѝ почиваше тук, а и други хора, които бяха част от нея. Но днес бе дошла само заради един от гробовете.

Ръцете ѝ стиснаха букета. *Мари Роз. Кръв от кръвта ми, част от сърцето ми.*

— Баба ми каза, че Мари Роз била щастлива жена и водила хубав живот. Била доволна от него. Това може да не е достатъчно да компенсира стореното, но ако беше различно... е, в такъв случай ние с теб нямаше да стоим тук тази сутрин.

Лена се наведе, за да остави цветята и Диклън хвана ръката ѝ. Положиха букета заедно върху гроба на бебето, момиченцето, старата жена.

— Той е далеч оттук — едва промълви Лена.

Гласът ѝ предрезгавя, а очите ѝ се замъглиха, когато се извърна от гроба.

Тръгнаха мълчаливо сред кръстовете и паметните плочи.

Гробницата на семейство Мане представляваше огромен куб с дебели врати, украсени с ковано желязо. На върха стоеше свиреп ангел, който държеше арфа така, както войникът държи щита си.

— Много жизнерадостно — отбеляза Диклън. — Мисля, че никой от тях не си почива добре нощем.

Огледа се и забеляза обикновения циментов куб, издигнат на висока плоча. Надписът гласеше: ЛЮСИЕН ЕДУАРД МАНЕ. 1877–1900

— Той е тук отвън? — учудено попита Диклън.

— Не искали да му простят — обясни Лена. — Заради брака му, детето и срамната му смърт. Твърдели, че удавянето му било нещастен случай, макар всички да знаели, че става дума за самоубийство. Жозефин не го искала в семейната гробница, но все пак държала да е погребан на свята земя, защото в противен случай щял да последва нов скандал.

Диклън огледа гробницата.

— Кучка — промълви той.

— Люсиен нямал баба и дядо като мен, които да го обичат. Имал брат близък, който го мразел диво само защото съществувал. Имал пари и положение, образование и привилегии. Но не и любов. Докато се появила Абигейл. А после те му я отнели.

Лена остави цветята на гроба.

— Той е направил най-доброто, на което е бил способен. Но то просто не е било достатъчно.

— Ти си по-силна, отколкото той някога е бил. По-умна и устойчива.

— Надявам се, че е така. И се надявам той да намери покой. Цветята няма да издържат дълго на това слънце, но... Е, човек прави каквото може.

Лена се отдалечи от гроба, без да каже и дума повече. Диклън остана там за момент, вторачен в надписа, а после в цветята. После импульсивно взе цвете от букета и го остави върху гроба.

Лена сложи тъмните си очила, защото очите ѝ се насълзиха.

— Много мило от твоя страна — каза тя.

— Е, човек прави каквото може — повтори думите той и я хвана за ръката.

Не си говориха по обратния път. Нито Одет, нито Руфъс излязоха от къщата, когато Лена паркира пред нея. Диклън продължи да мълчи, докато Лена го водеше към блатото. Той си припомни пътя през онази съдбовна нощ, хладния въздух и лунната светлина, бухането на бухал. И тежкото дишане на убиеца и съучастничката му.

— Искаш ли да се върнем? — попита Лена. — Ужасно си пребледнял.

— Не — отговори той и усети как по кожата му се стича струйка пот. — Трябва да го направя.

— Не е много далеч.

От двете страни на тясната пътечка растяха диви цветя. Диклън се съсредоточи върху тях, върху цветовете и красотата им. Въпреки това обаче, когато Лена спря на брега, той бе задъхан и замаян.

— Било е тук. Точно тук.

— Знам. Мари Роз е идвала на това място. Сърцето ѝ е знаело.

Този път Лена му подаде букета и извади едно цвете от него.

Диклън пусна букета във водата и го загледа как се носи по кафявата вода.

— Не всеки слага цветя на собствения си гроб — отбеляза той.

— Съжалявам — промълви Лена, а по бузите ѝ се търколиха едри сълзи. — Ужасно съжалявам.

Тя коленичи и хвърли цветето във водата, после хвана ръката на Диклън.

— Ужасно съжалявам, че те нараних.

— Недей — отвърна той, като я вдигна и привлече в прегръдките си. — Всичко е наред.

— Той не се е доверявал достатъчно. Аз също. Прекалено много мъка и недостатъчно вяра. И тогава, и сега.

— Мъката е била ужасно много. И тогава, и сега.

Диклън повдигна леко брадичката ѝ и каза онова, което бе обмислял откак занесоха цветята на Мари Роз:

— Прощавам ти.

— В душата ти има повече прошка, отколкото в тази на Абигейл.

— Може и да си права. Вероятно това ще ни даде възможност да оправим нещата, които сме оплескали навремето.

— Или пък отново ще допуснем същите грешки. Искам да ти дам още нещо. Но не тук. Когато се върнем в Мане Хол. Там е

подходящото място.

— Добре — съгласи се Диклън и целуна ръката ѝ. — Всичко е наред.

— Да, мисля, че ще е наред. А сега искам да тръгнем бавно назад, за да си събера мислите.

— Добра идея.

— Искам да те помоля за нещо — каза тя, когато отново поеха по пътеката. — Искам да сложа три паметни плочи близо до езерото. За Люсиен, Аби и Мари Роз. Смятам, че е крайно време да са заедно.

— Мисля, че вече са заедно — „Или поне съвсем скоро ще бъдат заедно“, помисли си той. В сърцето му се бе появила странна лекота, каквато не бе очаквал да изпита отново. — Но плочите са чудесна идея. Ще изберем най-хубавото място за тях, а после ще посадим там нещо. Заедно.

Лена кимна.

— Може да посадим върба.

— Да, като онази, която Аби е харесвала толкова много — съгласи се Диклън. — Понякога връщаш нещата по начина, по който са били, а друг път ги променяш. Ние ще направим и двете. А после, когато се появят децата ни, ще си правим пикници тук и ще им разказваме историята — каза Диклън. — Хей, не ми каза да млъкна.

— Скъпи, ти направо ме скапваш. Виж, армията ти е пристигнала.

Диклън погледна напред и се намръщи, когато видя колите.

— Очаква ни страхотна веселба. Слушай, хайде да профучим незабелязано по стълбите и да се заключим в спалнята ми. Имам чувството, че бих могъл да спя цяла седмица.

— Идеята е чудесна, но имам само един час. После трябва да отида на работа.

— Мога да издържа един час — усмихна се Диклън, като вдигна пръст до устните си и тръгна тихо по стълбите. — Някога търкаляла ли си се гола в леглото в къща пълна с жени, които търкат пода пред стаята ти?

— Не. А и това не влиза в графика ми за тази сутрин.

— Страхливка!

— Диклън. Не, остави вратата отворена. Задръж малко...

— Точно това правя — каза той, като я притисна към себе си. — Държа те. И се чувствам страхотно. Господи, толкова ми липсваше — промърмори той и разбра, че не само той, но и Аби прегръщаше любимия човек.

Кръгът почти се затвори, помисли си Диклън. И този път няма да се провалят.

Тя губеше. Жозефин. Всичко се изплъзваше от ръцете ѝ.

— Трябва да ти кажа нещо — промълви Лена.

— Приключих с говоренето — отвърна той и я целуна нежно. — Легни си с мен, Лена. Просто си легни с мен. Прегръдките ти наистина ми липсваха.

— Трябва да го кажа, докато съм права.

Лена се освободи от ръцете му и застана мирно.

— Досега върших всичко по моя собствен начин и това ме устройваше. Ти усложни нещата, обърка ги, раздразни ме и преобърна живота ми с въпросите, какво е било, какво е сега и какво може да бъде. А никога не съм обичала да мисля какво може да бъде, Диклън.

— А обичаш ли да мислиш за онова, което ще бъде?

— Ето, пак дебелията ти глава заговори. Това ми харесва у теб. Всъщност харесвам у теб толкова много неща, че вече им загубих броя. И сега съм обвързана с някакъв си проклет богат янки.

В гърдите му се надигнаха бурни чувства, които запламтяха като слънцето.

— Анджелина.

— Изчакай да свърша — въздъхна тя и замълча за момент, за да се увери, че може да говори спокойно. — Имам много приятели, които държат на мен. Вероятно дори ме обичат. Имах дядо, за когото бях светлината в живота. Имам си и прекрасна баба. Но никой никога не ме е обичал като теб. А и аз не съм обичала никого така, както обичам теб. Е, това е.

Тя вдигна ръце и разкопча верижката с ключето, после му я подаде.

— Вече е твой. Предполагам, че е твой от известно време. Ти си ключът, скъпи. Винаги си бил.

Диклън пое верижката и я закопча около врата си.

— Ще те направя много щастлива — сериозно каза той.

— Ще трябва да се постараяш. Е, ще се женим ли или не?

— Повярвай ми, ще го направим — той се засмя весело, вдигна я и я завъртя. — Усещаш ли?

— Какво да усещам? Вие ми се свят.

— Къщата е наша вече. Само наша — извика той и я остави на пода. — Вече няма духове. Няма друг живот, освен нашия. А ние едва започваме.

Лена го прегърна и вдигна лице към него.

— Добре дошъл у дома.

Тя извади джобния часовник и двамата видяха как стрелките се задвижиха.

Издание:

Нора Робъртс. Полунощ в стаята на сенките

Оформление на корицата: Петър Христов

ИК „Бард“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.